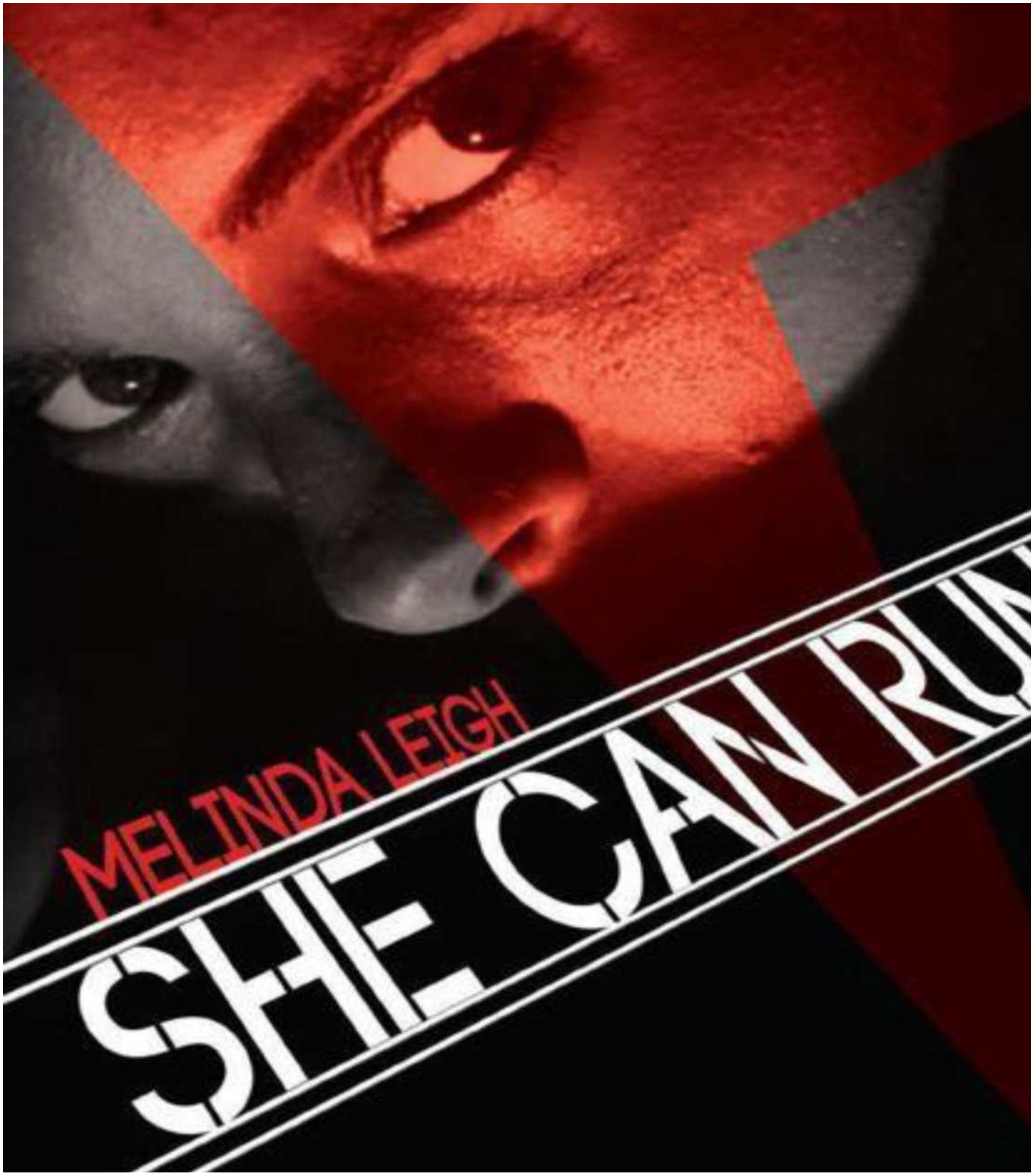
MELINDA LEIGH
SHE CAN RU

Melinda Leigh

She Can Run

(Ea poate fugi)

Seria: She Can #1

Traducere
Julliet Attoh

Prolog

Mâna lui Beth tremura. Nodurile ei se aflau la un centimetru de panoul de stejar încastrat. Uşa biroului era închisă, ceea ce însemna că Richard nu voia să fie deranjat. Se uită la cutia pe care o ţinea în mână, livrată de curier cu doar câteva momente înainte. Trebuie să fie ceva important. S-ar supăra Richard dacă l-ar întrerupe? Sau mai furios dacă nu o făcea? Stomacul i se strânse. Ar fi supărat indiferent ce ar fi făcut ea.

Cu respiraţia întretăiată, a bătut uşor în uşă. Zăvorul nu se prinsese bine şi uşa s-a deschis. Beth a îngheţat, paralizată de scena din faţa ei.

Confuzia s-a transformat în înţelegere, iar frica i-a transformat măruntaiele în apă rece.

Putea să se strecoare afară înainte ca el să o observe? S-a dat uşor înapoi, dar Richard i-a simţit prezenţa. S-a întors şi a fixat-o. Privirile lor s-au blocat pentru câteva secunde, a lui sălbatică, a ei panicată. Leul şi gazela.

Apoi a apucat deschizătorul de scrisori de cristal de pe birou şi s-a năpustit. Beth a fugit.

Nu putea ieşi din casă. Copiii ei erau la etaj. Avea nevoie de o armă. Ochii ei s-au fixat pe uşa bucătăriei, la trei metri distanţă.

Mocasinii lui italieni zgâriau podeaua de lemn a holului din spatele ei în timp ce luptau pentru tracţiune. Talpa de cauciuc a adidaşilor ei s-a descurcat mai bine. Aproape că l-a depăşit. Aproape.

În prag, a prins-o într-un atac zburător. Ea şi-a aruncat

mâinile în afară. Durerea i-a străbătut încheieturile mâinilor şi palmele în timp ce se pregătea să cadă înainte ca faţa ei să se izbească de gresie.

După atâta timp în care s-a întrebat dacă o va ucide în cele din urmă, acum nu mai exista nicio îndoială. Dacă nu scăpa, era moartă.

Gâfâind, în patru labe, el a tras de picioarele ei. Ea a dat un şut în spate, prinzându-l în partea laterală a feţei. El a mârâit. A slăbit strânsoarea, iar ea sa târât pe burtă câţiva centimetri înainte ca mâna lui să se închidă în jurul gambei ei.

Şi-a ridicat bărbia şi a privit sertarul cu cuţite, aflat la o distanţă imposibilă
de trei metri, în cealaltă parte a camerei. Într-o scanare vizuală frenetică, vederea ei periferică a surprins lanterna fără fir conectată la priza din stânga ei.

L-a lovit cu piciorul la degete. Acestea s-au deschis brusc. Tragându-şi un genunchi sub corp, ea a împins înainte şi a smuls lanterna de pe perete. Richard s-a târât mai aproape şi i-a tăiat mijlocul. Pielea ei a înregistrat o străfulgerare de agonie, apoi a amorţit.

Fără să-şi piardă elanul, ea s-a întors şi a îndreptat lanterna într-un arc spre capul lui. Metalul s-a ciocnit de os.

Ochii i s-au lărgit în şoc înainte ca trupul lui să se moleşească.

Tremurând, Beth s-a strecurat de sub trunchiul lui. Sângele se prelingea prin bluza ei de mătase.

Cu plămânii în aer, a scotocit prin sertarul cu mărunţişuri şi a scos o rolă de bandă adezivă. L-a întors pe o parte, i-a forţat încheieturile la spate şi le-a lipit cu bandă adezivă. Ca măsură de precauţie suplimentară, i-a fixat mâinile de un picior greu de masă, apoi i-a legat gleznele. I-a lipit o ultimă

bucată de bandă adezivă peste gură. Richard nu pleca nicăieri până când bucătarul nu sosea dimineaţa.

Adrenalina şi greaţa au curs prin Beth când s-a uitat la ceas. Avea exact zece ore să dispară.

Capitolul 1

Zece luni mai târziu

Beth a oprit maşina în mijlocul străzii şi s-a holbat la ceea ce trebuia să fie noua casă a familiei sale. *Uh-oh.*

„De ce este un dric parcat în faţa casei?” Pe scaunul pasagerului, fiul ei, Ben, îşi mesteca unghia de la degetul mare. La doisprezece ani, era înţelept dincolo de vârsta lui, iar asta era numai vina ei.

„Asta e o întrebare foarte bună.” Privirea ei s-a îndreptat spre oglinda retrovizoare.

Drumul din spatele ei era pustiu. Mulţumită că nu a fost urmărită, a apăsat pedala de acceleraţie, a ieşit de pe drumul privat al domeniului şi a parcat la baza unei alei circulare. S-a uitat prin parbriz la vehiculul ciudat aflat la două maşini în faţă. O uşoară greaţă provocată de un drum de şapte ore şi de un cheeseburger unsuros de la popas s-a transformat în greaţă totală. Speranţa fragilă pe care a nutrit-o toată ziua s-a evaporat într-o clipă. Măcar o dată i-ar fi plăcut ca ceva să iasă aşa cum plănuise. Doar o dată.

„Eşti sigură că acesta este locul potrivit?” a întrebat Ben.

„Asta este.” Conacul colonial olandez arăta exact la fel ca atunci când susţinuse interviul pentru postul de îngrijitor cu

două săptămâni în urmă – cu excepţia dricului. Asta era cu siguranţă ceva nou.

„Ciudat.”

„Da.” Şi ciudat nu era ceea ce căutau.

Ben şi-a coborât mâna şi şi-a luat cuticula. „Ce crezi că face aici?”

„Există un singur mod de a afla.”

S-a uitat peste spătarul scaunului. Ochii lui Katie au rămas închişi. Capul îi era sprijinit pe partea laterală a scaunului de rapel. În spatele fiicei sale de şapte ani, bagajele şi cutiile se înghesuiau în spatele compartimentului. Beth sa întors şi a contemplat din nou vehiculul cu copertină neagră.

„Poate ar trebui să aştepţi aici până verific.”

Ben i-a aruncat o privire „duh”. Era clar că nu avea nicio intenţie să intre cu ea.

„Încuie uşile.” Ea i-a acoperit mâna cu a ei şi a strâns. „O să fie bine.”

El a dat din cap în timp ce deschidea geamul maşinii cu câţiva centimetri. Privirea lui s-a întors la dric. Nu-l putea învinovăţi. Îi atrăgea privirea precum semnul din naştere al lui Gorbaciov cu vin de Porto.

Metalul ruginit a protestat cu un scârţâit ascuţit când ea a deschis uşa şi a trântit-o. Norii groşi ţineau razele soarelui la distanţă, dar umiditatea din mijlocul verii se agăţa de aerul serii. Şi-a croit drum pe o cărare de pietriş plină de lăcrămioare şi buruieni.

Oprindu-se la baza aleii, şi-a ridicat ochii pentru a studia faţada casei. Un oblon negru decolorat atârna strâmb pe peretele gri

Piatra de câmp din Pennsylvania. Pe cerul înnorat de la sfârşitul după- amiezii, casa arăta mai şubredă decât în ziua

însorită în care o vizitase anterior. Respirând adânc, a urcat trei trepte până la veranda scorojită din faţă. Degetul ei s-a oprit deasupra soneriei. Umezeala i s-a adunat în partea de jos a spatelui, saturându-i talia pantalonilor.

Fă-o odată.

Clopoţeii au rupt tăcerea, urmaţi de lătratul înfundat a ceea ce părea a fi un câine mare.

Uşa din faţă s-a deschis. În locul domnului în vârstă la care se aştepta, a întâmpinat-o un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani într-un tricou polo şi blugi ponosiţi. Chiar şi înclinat pe o cârjă, el o depăşea cu cel puţin 30 de centimetri. O proteză metalică îi înfăşura piciorul de la jumătatea coapsei până la jumătatea gambei. Un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului atârna de vârful degetelor mâinii sale libere.

„Pot să vă ajut cu ceva?” Şi-a coborât mâna de la clanţa uşii la mânerul cârjei.

Privirea lui Beth s-a ridicat, urcând pe picioarele lui lungi şi şoldurile înguste, pe peretele musculos al pieptului lui şi s-a oprit pe bicepşii lui bine definiţi. Îngrozită de privirea ei holbată, şi-a ridicat privirea spre faţa lui şi şi – a limpezit gâtul. „Îl caut pe domnul O'Malley.”

„Eu sunt domnul O'Malley.” Aburul de alcool se răspândea în spaţiul dintre ei.

Cu ochii înţepaţi, Beth s-a tras înapoi. „Nu. Nu eşti.”

El şi-a ridicat sprâncenele şi a rânjit. „Nu sunt?” Părul ciufulit şi umorul copilăresc din expresia lui erau în contradicţie cu o faţă masculină, cu maxilare pătrate, pe care creştea o barbă de câteva zile. Ochii lui erau maro închis, de culoarea ciocolatei negre, şi la fel de ispititori. Chiar şi în starea lor actuală de ochi injectaţi cu sânge, au captivat-o pentru câteva secunde mai mult decât era politicos.

Reorientându-şi atenţia, Beth s-a bâlbâit. Căldura i-a inundat obrajii. „Îmi pare rău. Bineînţeles că ştii cine eşti. Adică, nu sunteţi acelaşi domn O'Malley. Îl caut pe Daniel O'Malley.”

„A, da. Unchiul meu. Eu sunt Jack. Ai ajuns la timp. Pe aici.” Ochii lui au strălucit în înţelegere. „Aproape că l-ai ratat.” Jack s-a întors şi a dispărut pe uşă.

Beth l-a urmat, trăgând uşa în spatele ei. Expiră uşurată. Daniel O'Malley era aici. Slavă Domnului. Poate că nepotul lui, Jack, lucra la o casă funerară.

Asta ar explica dricul funerar parcat afară într-un mod frumos, îngrijit, care nu implica niciun cadavru.

Tocurile i-au pocnit pe podeaua de lemn în timp ce traversa un foaier larg, cu două etaje, plin de miros de flori. Jack a ieşit printr-un set de uşi franţuzeşti. Beth a dat colţul şi s-a oprit. În camera de dincolo, un sicriu deschis era aşezat în mijlocul unui câmp de aranjamente florale.

Nu.

În faţa sicriului, doi bărbaţi în costum negru manevrau un cărucior cu roţi.

Nu se poate.

Jack şi-a aşezat paharul pe o măsuţă.

„Aşteptaţi un minut, băieţi. Avem un ultim toast.” S-a întors spre doi bărbaţi blonzi şi dezorientaţi, întinşi pe o canapea supraetajată. Unul sforăia, cu capul înclinat pe spate într-un unghi ciudat. „Unul dintre voi, vagabonzilor, să-i aducă doamnei un scotch.”

Blondul conştient şi-a desfăşurat trupul lung şi s-a clătinat până la un cărucior cu roţi din colţ. Pahare murdare şi sticle goale aglomerau suprafaţa barului. A spart sigiliul unei sticle noi de The Macallan şi s-a întins după un pahar curat de pe al doilea raft.

„Mulţumesc, dar eu nu beau.” Beth şi-a strâns umerii şi a traversat spre sicriu. Inima îi bâlbâia.

Pe un pat cu perne de satin fildeş se odihnea bătrânul care o angajase.

Aerul i-a părăsit plămânii într-un şuierat rapid. Genunchii i-au tremurat şi s-a întins spre una dintre mesele care flancau sicriul.

O umbră a căzut peste ea când o mână a apucat-o de cot. Speriată, Beth a făcut un pas brusc, lovindu-se de masă cu şoldul. O vază de alamă cu garoafe s-a clătinat. Ea s-a întins după flori şi le-a stabilizat cu o mână tremurândă.

„Bine.” Jack şi-a îndepărtat mâna şi a ridicat-o în faţa pieptului cu palma în afară. „Ia-o uşor.” Blondul i-a întins un pahar. Jack i l-a dat lui Beth fără să se apropie mai mult.

„Imi pare rau. Am crezut că ai venit să-ţi prezinţi omagiile, dar nu, nu-i aşa?”

În timp ce el o supraveghea, de la pantofii ei ieftini până la vopseaua de păr, Beth îşi ducea paharul la buze. Vaporii de whisky i-au ars nasul şi ea şi-a coborât mâna. A clătinat din cap, uitându-se la whisky. Gâtul i s-a strâns. Ce avea de gând să facă?

Ochii i s-au umplut, dar a clipit înapoi lacrimile. La naiba. Nu putea lua o pauză, oricât de mult ar fi încercat.

Sub bruma de scotch, ochii căprui şi perspicace ai lui Jack s-au îngustat. „Hai s-o luăm de la capăt.” A întins o mână. „Jack O'Malley.” A dat din cap spre bărbatul blond care turna un centimetru de whisky în paharul său. „Vărul meu, Sean Wilson. Tipul leşinat pe canapeaua de acolo este fratele lui mai mare, Quinn, care nu s-a putut abţine niciodată de la băutură.”

„Al naibii de jenant.” Sean a suspinat. „Şi numele tău este?” Mâna lui Jack îi făcu semn.

„Beth Markham.” Nefiind confortabilă cu contactul fizic, ea a strâns din dinţi şi a permis palmelor lor să se atingă pentru o nanosecundă înainte de a se smulge din strânsoarea lui. „Nu înţeleg.”

Jack s-a încruntat la ea când ea şi-a îndepărtat mâna. „Unchiul Danny şi-a planificat singur înmormântarea. Priveghiul familiei a fost în această dimineaţă. Înmormântarea e mâine. În după-amiaza asta, noi trei am ţinut propria noastră despărţire privată. Am fost un fel de Huey, Dewey şi Louie pentru Scrooge McDuck al unchiului Danny. El era eligibil pentru o înmormântare militară completă, dar nu a vrut fanfară. Doar asta.”

„Enervaţi-vă cu mine o ultimă data , băieţi”, a adăugat Sean cu o voce groasă, falsă, în timp ce se prăbuşea pe canapea. Şi-a ridicat paharul. „Pentru unchiul Danny. Oriunde s-ar afla, fie ca scotch-ul să fie vechi şi femeile tinere. Nu invers.”

„Pentru Danny.” Jack şi-a ridicat paharul şi a dat pe gât o jumătate de centimetru de whisky. Şi-a scuturat rapid capul.

Beth abia îşi udase buzele pe pahar şi i se strânse stomacul. Nu avea o slujbă. Nu aveau unde să locuiască. „Dar el tocmai m-a angajat. Ce s-a întâmplat?”

Jack a sughiţat. „A avut un atac de cord. Nu mă înţelegeţi greşit. Ne va lipsi bătrânul, dar avea 87 de ani. Nu a fost chiar o surpriză, mai ales când te gândeşti cât de mult îi plăceau scotch-ul şi trabucurile.”

„Cred că nu.” Nu se putea întoarce la casa unchiului ei James din Virginia, unde se ascunseseră în tot acest timp. El spusese că nu era sigur, motiv pentru care ea condusese până în colţul nord-estic al Pennsylvaniei astăzi. Crezuse că această slujbă ar fi perfectă. Izolat, îndepărtat, sigur. Bătrânul Daniel O'Malley nu fusese o ameninţare. Nici măcar

nu-i pusese prea multe întrebări în timpul interviului de angajare. James o convinsese să accepte aranjamentul şi era singurul om din lume în care Beth mai avea încredere.

Dar acest bărbat... Şi-a ridicat ochii pentru a întâlni privirea injectată cu sânge a lui Jack. El a înclinat capul într-o parte şi a studiat-o. Chiar şi cu mai mult scotch decât sânge curgându-i prin vene, el vedea prea multe. Iar ea avea atât de multe de ascuns.

„Ai spus că unchiul meu te-a angajat?” Beth a dat din cap.

„Pentru ce funcţie?” El şi vărul său au schimbat o privire.

Beth a ezitat. Oh, ce naiba? Nu avea nimic de pierdut în acest moment. A băgat mâna în poşetă şi a scos scrisoarea care îi confirma angajarea. Slavă Domnului că ceruse să primească oferta în scris.

Jack a deschis plicul şi a scos scrisoarea, încruntând ochii în timp ce scana textul. Sprâncenele i-au sărit în sus când a ajuns la al doilea paragraf scurt. „Tu şi copiii tăi trebuiaţi să locuiţi aici?”

„Da.”

„Unde sunt ei?”

„În maşină. Cu dricul şi toate celelalte... M-am gândit că ar trebui să aştepte afară.” Beth a făcut o pauză în timp ce noua realitate o lovea di n nou. „Mă bucur că am făcut-o. Acum că domnul O'Malley a plecat, presupun că nu va mai fi nevoie de mine. Mă puteţi îndruma spre cel mai apropiat motel?”

„Iisuse, nici măcar nu pot gândi limpede.” Jack s-a scărpinat în cap. „Uite, doamnă Markham...”

Ea a întrerupt, „Beth.” Ura să-şi folosească numele de familie. Întotdeauna exista riscul să uite să răspundă la el. Ceea ce oamenii aveau tendinţa să observe. „Beth. Asta e o casă imensă. De ce nu rămâi peste noapte, tu şi copiii tăi?

Singurul motel din apropiere nu este potrivit pentru a fi ocupat de oameni. Putem vorbi din nou mâine după-amiază, după înmormântare, şi să clarificăm totul. Acum vreau doar să merg la culcare.” Şi-a târât o mână prin părul deja răvăşit. „În plus, se pare că se apropie o furtună.”

Beth s-a uitat pe fereastră, unde norii negri se adunau la orizont. Vântul biciuia frunzele pe peluza laterală. Trebuia să ajungă la Katie înainte să înceapă furtuna. Privirea ei s-a întors la Jack. Bărbaţii arătoşi nu erau de încredere.

„Înmormântarea de mâine dimineaţă este doar a familiei. Poate o duzină de oameni. Eşti binevenită să participi.” Jack şi-a coborât vocea. „Sau poţi să stai deoparte, dacă vrei.”

Beth a ezitat. Adevărul era că nu aveau unde să meargă. Dintr-o dată era foarte obosită, atât de obosită încât până şi să ţină pleoapele deschise era o corvoadă. Chiar dacă ar fi reuşit să găsească un motel ieftin, nu ar fi fost în stare să lase toate lucrurile lor în maşină. Şi nu voia să treacă printr-o furtună cu Katie în maşină. Niciodată o idee bună. Nici fuga fără un plan. Chiar şi un gest simplu precum închirierea unei camere de motel sau umplerea rezervorului de benzină putea avea consecinţe fatale. Cu cât mai mulţi oameni îi vedeau, cu atât mai mari erau şansele ca oamenii lui Richard să îi găsească – din nou. Stomacul i s-a înnodat. Şi-a muşcat buza. „Bine. Dar doar pentru o noapte. Mulţumesc.”

S-a învârtit pe cârja lui şi s-a întors în hol. „Condu-ţi maşina prin spate şi parcheaz-o în garaj. Poţi intra prin bucătărie, astfel încât copiii să nu fie nevoiţi să se uite cum îl scot pe unchiul Danny. Ai nevoie de ajutor cu lucrurile tale?” La usa din fată, în ciuda handicapului său, el i-a deschis usa. Un lătrat a izbucnit din spatele casei în timp ce el a făcut un pas înapoi suficient de mult pentru ca ea să poată trece fără să-l atingă.

Oh, da. A văzut mult prea mult.

Privirea lui a trecut peste peluza din faţa casei până la Taurus-ul ei învechit, apoi a coborât la piciorul lui încorsetat. Gura i s-a strâns. „Sunt inutil, dar Sean te-ar ajuta cu lucrurile tale.” A înclinat capul în direcţia camerei de zi.

Ea a scuturat din cap. „Nu, mulţumesc. Mă descurc eu.” Nu aveau nevoie de prea mult pentru o noapte. Dacă ea alegea, ar fi putut pleca cu mult înainte ca Jack să aibă ocazia să vorbească cu ea.

$$$

Jack a închis uşa şi s-a îndreptat spre bucătăria din spatele casei. Durerea îi cânta prin genunchi. La naiba. Nici măcar un litru de scotch nu o atenuase deloc. Ciocniri şi zgomot de roţi veneau dinspre holul din faţă.

„Băieţii de la pompe funebre au plecat”, a anunţat Sean câteva minute mai târziu din uşă.

Prin uşa de sticlă de la bucătărie, Jack se uită la rabla de maşină care ajungea la garajul cu şase compartimente. A apăsat pe un buton de pe perete pentru a deschide uşa suspendată spre un compartiment gol. Vehiculul a dispărut în interiorul clădirii.

„Să mă duc să o ajut?” a întrebat vărul său.

„Nu. Se pare că ar prefera să meargă singură.”

„E cam nervoasă.” Sean şi-a scărpinat bărbia nebărbierită. „Crezi că scrisoarea e legală?”

„Aşa se pare.” Jack a suspinat. „Am văzut destule mâzgălituri ale lui Danny în ultimele două zile ca să le recunosc. A intrat peste trei tipi care se îmbătau cu un

cadavru. Unii oameni ar putea găsi asta deranjant.”

„Bine zis. Oameni care oricum nu-l cunoşteau pe Danny”, recunoscu Sean. „Dar de ce ar angaja Danny un îngrijitor după ce a refuzat să facă asta în ultimii zece ani?”

Jack şi-a ciupit podul nasului. „De ce ne-ar face pe toţi să credem că e falit, când el se rostogolea în monede? Şi de ce e locul ăsta atât de dărăpănat? Nu e ca şi cum nu şi-ar fi putut permite reparaţiile.”

„Habar n-am.”

Sean a scuturat din cap. Apoi a arătat spre Jack. „Nu i-ai spus că tu eşti şeful acum.”

„Nu am acceptat oficial.” La naiba cu unchiul lui pentru adăugarea unei cerinţe de rezidenţă la moştenire. Westbury era un loc frumos pentru a trăi – dacă ai fost în oraşe mici în mijlocul pustietăţii. El nu fusese. Cu excepţia vacanţelor de vară la moşia unchiului său, Jack locuise la periferia Philadelphiei întreaga sa viaţă. A fost un băiat de oraş şi apoi un poliţist de oraş. Nu era destul de rău că cariera lui a fost smulsă de sub el? Trebuia să- şi abandoneze întreaga viaţă?

„Da, da. În fine. Amândoi ştim că o vei face. Un an nu e atât de mult timp. Recunoaşte, Jack.” Sean s-a uitat în jos la genunchiul lui Jack. „Nu te vei întoarce în poliţie prea curând.”

Chirurgul îi dăduse lui Jack veştile proaste cu o zi înainte ca unchiul Danny să moară. Existau şanse mari să fie invalid permanent. Un handicapat nenorocit. Cinci ani în armată şi douăzeci de ani în poliţie, fără nici o rană doar pentru a fi doborât de un bătrân care trecea pe stop în Olds-ul său din '87. „Ai de gând să-ţi pui ruşinea de frate la culcare?”

Sean a suspinat. „Cineva trebuie să o facă. E aşa un Nancy.”

Jack a pufnit. „Bagă-l în sufragerie. Eu îmi trimit musafirii

la etaj. Nu vreau să se furişeze înainte să ştiu ce pune la cale.”

„Crezi că îl păcălea pe Danny?”

„Ar putea. Pare falită. A fost un fraier pentru o femeie frumoasă.”

„Nu suntem toţi?” Sean s-a întors şi s-a îndreptat spre hol.

Jack s-a întors spre fereastră. De cealaltă parte a întinderii de verdeaţă în pantă descendentă, Beth şi doi copii au ieşit din garaj. Băiatul adolescent, cu un cap mai înalt decât mama lui, ţinea în mână o valiză de mărimea unui bagaj de mână. Fetiţa se ţinea de mâna lui Beth.

Nori groşi şi întunecaţi fluturau deasupra capului când Jack a deschis uşa şi a ieşit pe terasă. Un vânt cald şi umed i-a suflat pe faţă.

„La naiba, Henry!” Vocea lui Sean a bubuit din casă. „Ai grijă, Jack!”

În spatele lui Jack, cuiele se zbăteau pe lemnul de esenţă tare. S-a năpustit spre uşă exact când un ciobănesc german lătrător de 45 de kilograme a sărit peste prag, dându-l pe spate. A apucat un scaun de terasă pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Rahat! Uitase că îl închisese pe Henry în cameră după ce încercase să sară în sicriu. Henry îl plăcea pe unchiul Danny. Foarte mult.

„Henry, calcă! Stai jos!” Ceaţa enormă de blană cafeniu şi neagră a traversat curtea spre peluza din spate şi s-a îndreptat spre trio-ul care mergea pe alee. „Întoarce-te aici!”

Jack a şchiopătat după câine. La cincizeci de metri în faţă, ochii lui Beth s-au mărit de alarmă când l-a văzut pe Henry venind spre ea ca un tren de marfă. A păşit în faţa copiilor.

„E prietenos”, a strigat Jack. „Foarte prietenos. Pregăteşte-te.”

Beth şi-a ţinut mâna dreaptă în faţa corpului într-o poziţie de agent de trecere şi a poruncit, cu o voce fermă, „Stai jos!”. Înmărmurit, Jack l-a privit pe Henry cum alunecă până se opreşte, cu coapsele strânse sub corp, ca un campion la cursele cu butoaie. Fundul câinelui uriaş sălta pe iarbă de emoţie abia stăpânită în timp ce ea se întindea şi îl scărpina după urechile enorme.

Fiu de căţea. Câinele naibii ştia o comandă.

Gâfâind, Jack s-a apropiat şchiopătând şi s-a oprit chiar în faţa lor. „Îmi pare rău pentru asta. Henry nu are maniere. Sper că nu v-a speriat.”

Avea cam un metru şi jumătate, era oarecum elfică, cu un corp subţire şi păr lung şi negru care părea nefiresc de negru pentru tenul ei. Chiar şi în starea ei actuală, uzată de călătorie, frumuseţea ei nu putea fi negată: ochi mari, piele fină, trăsături delicate. Tot scărpinând câinele după ureche, ea îşi îndreptă umerii şi se uită la Jack. Faţa i s-a înmuiat cu o urmă de zâmbet, iar Jack a simţit o atracţie neliniştitoare în adâncul pântecelui. „Nu mi-e frică de câini.”

Nu mai spune. Buzele lui Henry se întredeschiseră într-un zâmbet caraghios şi el se lăsă într-o parte, laba din spate mişcându-se în cercuri.

„Henry este un câine poliţist respins. În mod oficial, dosarul lui este ştampilat ca retras, dar are doar patru ani.” Jack a rânjit, amintindu-şi de un incident jenant care a implicat un raid antidrog în liceu, un dulap şi o chiflă. Prietenului său, Mitch, de la narcotice, nu i se păruse atât de amuzant. „Sunt destul de sigur că are ADD.”

Jack s-a uitat la copii. Amândoi aveau părul şaten deschis, ochii verzi şi o atitudine precaută, ca două căprioare cu

coada albă pregătite de zbor. Băiatul şi-a strâns umerii şi i-a întins mâna lui Jack.

„Eu sunt Ben, iar ea este Katie.” Îi strânse mâna lui Jack cu fermitate, păstrându-şi corpul uşor înclinat între Jack şi sora lui. Avea înfăţişarea ciudată şi crescută a unui pui de girafă, genunchii şi coatele noduroase, membrele lungi terminate cu mâini şi picioare supradimensionate. Fetiţa îşi studia adidaşii roz Hello Kitty în timp ce se îndepărta câţiva centimetri în spatele fratelui ei. Cu cel puţin cinci sau şase ani mai tânără, ar fi putut fi dublată de Tinkerbell, cu trupul ei micuţ şi ochii enormi.

„De ce nu mergem înăuntru?” Jack a început să şchiopăteze spre casă. Câinele a ţopăit în cercuri în jurul grupului şi s-a lovit de genunchiul lui Jack. Jack a strâns din dinţi când durerea i-a urcat până la şold. „Henry, vrei să te relaxezi?”

El i-a condus în bucătărie. „Aveţi nevoie de ceva? Vă este foame?”

În depărtare, tunetul a bubuit. Katie s-a întors şi a îmbrăţişat piciorul mamei sale, îngropându-şi faţa în partea lui Beth.

Beth a ridicat copilul pe şoldul ei. „Mulţumesc foarte mult pentru ofertă, dar aş vrea doar să-i instalez pentru noapte, dacă e în regulă. A fost o zi lungă.” „Sigur.” Jack i-a condus prin bucătărie în hol. În foaier, a dat din cap spre scara curbată, apucând zgarda lui Henry. Câinele a scâncit. Coada lui a bătut în coapsa lui Jack.

Beth şi copiii au păstrat distanţa în timp ce treceau la piciorul scărilor.

„Stânga la capătul scărilor. Luaţi oricare dintre dormitoarele pe care le doriţi. Toate sunt goale. Îmi cer scuze că nu am urcat, dar e mult de sărit.” Jack arătă spre

genunchiul său. „Menajera mea se va întoarce mai târziu. Nu te alarma dacă dai peste ea.”

La jumătatea urcării treptelor, Katie i-a şoptit mamei sale la ureche.

Beth a zâmbit timid. „E în regulă dacă câinele urcă la etaj cu noi?”

„E numai al tău.” Jack i-a dat drumul, iar Henry a sărit pe scări.

Beth s-a întors şi s-a uitat direct în ochii lui. „Mulţumesc.” Ai ei erau de
un verde smarald intens, iar Jack a rămas fascinat până când ea a întors spatele.

„Nici o problemă”, a murmurat Jack şi a rămas în foaier, holbându-se, până când au urcat treptele şi au dispărut în holul de la etaj. Pieptul i s-a strâns şi ceva în el a vrut să îi urmeze, ceva instinctiv, primar şi stânjenitor care îi agita sângele. S-a scuturat, s-a întors în bucătărie şi şi-a turnat un pahar înalt de apă. Fără băutură în seara asta.

„Diluarea scotch-ului?” a întrebat Sean.

„Merită o încercare.” Capul lui Jack pulsa. „Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta. Mă simt deja mahmur, şi nici măcar nu m-am culcat încă.” Scoţând capacul de la o sticlă de ibuprofen, a înghiţit două şi le-a dat pe gât. „L-ai instalat pe Quinn?”

Sean a dat din cap. „Ţi-ai instalat noul angajat?”

„Iisuse.” Jack şi-a golit paharul şi l-a reumplut la robinet. „Ce o să fac cu ei? Nici măcar nu m-am hotărât dacă rămân.”

„Unde aveai de gând să te duci? Înapoi în apartamentul ăla mic şi de rahat?

Chiar şi pentru un apartament de burlac, locul ăla era jalnic.” Sean a scuturat din cap. „Gândeşte-te la asta aşa. Dacă stai doar un an, cel puţin vei avea un îngrijitor pentru

locul ăsta când vei pleca.” Vărul său a făcut o pauză şi şi-a scărpinat maxilarul. „Dar tot nu pot să-mi dau seama cum a angajat-o Danny fără ca vreunul dintre noi să ştie. Quinn şi cu mine veneam pe aici de câteva ori pe săptămână. El nu a spus niciodată nimic. A pus un anunţ? A folosit o agenţie?”

„Habar n-am.” Jack şi-a pus paharul gol în chiuvetă. Un fulger fulgeră, luminând bucătăria. „Dar intenţionez să aflu.”

Capitolul 2

Ceva rece şi umed a atins faţa lui Beth. S-a ridicat brusc în picioare, pulsul accelerându-i-se. S-a chinuit să-şi elibereze picioarele din cearşafurile răsucite şi a tras adânc aer în piept, tremurând. Ochii ei se plimbau prin cameră în timp ce se străduia să se orienteze. Încet-încet, creierul ei a înregistrat mobilierul simplu, draperiile albe, patul moale, chipul adormit al fiicei sale de lângă ea, toate luminate de cenuşiul slab şi palid al primei lumini.

Nu erau în casa lui Richard.

Henry şi-a aşezat capul pe salteaua de lângă ea şi i-a lins mâna. Doar un coşmar. Nu real. Cel puţin nu mai era.

Uşurarea a trecut peste ea ca o ploaie rece. Tremurând, a tras pătura până la piept.

Ar fi trebuit să-l omoare.

Doar câteva lovituri în plus după ce el se prăbuşise inconştient la picioarele ei ar fi fost de ajuns. Nu era prima dată când gândul ăsta bubuia în ea. La fel ca de fiecare dată, îl înăbuşise ferm.

Ar fi mers la închisoare şi şi-ar fi pierdut copiii. Nimeni nu i-ar fi crezut povestea. Corecţie, nimeni *nu* crezuse nimic din ce spusese ea. Richard avea bani şi putere şi controlul complet care venea cu ele. Şi se asigurase că soţia lui era complet lipsită de apărare.

Prin uşa deschisă, Beth îl putea vedea pe fiul ei mutându-se pe canapeaua din camera de zi. Beth şi-a îndepărtat părul umezit de transpiraţie de pe faţă şi şi-a apăsat o palmă pe frunte. Câinele şi-a lipit nasul de mâna ei şi s-a văitat încet.

„Mulţumesc, Henry. Nu aveam nevoie să văd restul visului”, a şoptit ea. Henry a luat comentariul ei drept o invitaţie şi a sărit pe pat. Aşezându-şi capul lângă perna ei, şi-a întins corpul cald lângă ea şi a clipit cu ochii căprui spre ea, aşteptând-o.

„Îmi pare rău dacă te-am trezit.” I-a mângâiat capul lat.

Henry şi-a trântit coada de câteva ori pe pat şi a închis ochii. Beth s-a rostogolit şi şi-a sprijinit capul de câine. Şi-a trecut degetele prin blana lui, simţindu-şi bătăile inimii încetinind, respiraţia uşurându-se. Ridicarea şi coborârea constantă a pieptului lui şi sforăitul moale care însoţea fiecare respiraţie i-au calmat nervii întinşi.

Beth s-a uitat la ceas. Dormise aproape patru ore. Nu era rău, având în vedere starea ei actuală de angajare şi locuinţă, precum şi furtuna care făcuse ravagii până după miezul nopţii.

S-a uitat spre fereastră. Zorii luminau încet cerul.

Câinele a suspinat. Cu un braţ în jurul gâtului său masiv, ea şi-a sprijinit capul lângă al lui şi a închis ochii.

„Mami?”

Atât de mult pentru a obţine o oră de somn.

„Mi-e foame.” Katie s-a aşezat lângă ea, cu ambele braţe încolăcite în jurul unei girafe de pluş zdrenţuite. Brian o cumpărase cu o săptămână înainte să moară, pentru prima aniversare a fiicei lor. Katie nu-şi amintea de tatăl ei, dar ştia despre legătura animalului cu el.

„Ei bine, atunci. Ar fi bine să ne îmbrăcăm şi să mergem să vedem ce e în bucătărie.” Beth a sărutat-o pe Katie pe nas.

Chiar atunci Ben a păşit pe uşă. Îşi pusese blugi şi un tricou, dar părul încă îi stătea ridicat pe o parte a capului. Beth a aruncat hainele pe pat pentru Katie şi s-a îndreptat spre baie să vadă ce ravagii a făcut pe faţa ei încă o noapte nedormită.

Părul negru era încă surprinzător, atât de diferit de şatenul ei deschis natural şi un contrast puternic cu paloarea ei. Doamne, îşi dorea doar să fie din nou ea însăşi. Câţiva stropi de apă rece abia adăugau suficientă culoare pentru a imita semnele slabe de viaţă. Şi-a netezit părul într-o coadă de cal şi şi-a tras pe ea o pereche de blugi uzaţi. Arăta ca Morticia Addams într-o zi obişnuită.

Ce naiba aveau de gând să facă în continuare?

Abia se lumina afară. Puteau să-şi împacheteze lucrurile şi să plece înainte ca altcineva să se trezească. Pe de altă parte, încă mai nutrea o mică speranţă că ar mai fi o slujbă aici pentru ea. Cineva trebuia să conducă acest loc, chiar dacă era doar temporar. Asta i-ar putea oferi ceva timp pentru a se gândi la următorul pas. Nu era niciun motiv să nu stea pe aici, cel puţin până când putea vorbi cu Jack.

Nu ar fi o problemă să se facă nevăzuţi în timpul funeraliilor.

Locul era imens, câteva sute de acri. Hambarul era alegerea logică. Ea şi copiii iubeau animalele. Chiar dacă plecau înainte de sfârşitul zilei, să petreacă dimineaţa cu caii ar fi fost terapeutic pentru toţi.

Izolarea domeniului fusese un motiv în plus pentru care îşi dorise această slujbă.

Când au stat cu James, au fost nevoiţi să-şi petreacă aproape tot timpul în casă. Aici puteau alerga liberi.

Dar se grăbea. Mai întâi, trebuia să le aducă copiilor micul dejun.

Katie s-a aşezat lângă Henry pe pat, mângâindu-i capul.

„Mami, putem să- l ţinem pe Henry cu noi?”

„Cred că asta depinde de Henry. Dl O'Malley nu pare să se supere dacă te urmăreşte.”

La auzul numelui său, Henry şi-a ridicat capul şi a bătut din coadă. Şi-a deplasat greutatea şi şi-a pus capul în poala lui Katie. Ben s-a întins şi a trecut o mână pe spatele câinelui. Henry s-a rostogolit şi şi-a prezentat burta pentru a fi frecat.

„Hai să mergem jos şi să vedem ce găsim pentru micul dejun.” Beth a scos alarma de călătorie de la mânerul uşii şi a împins comoda antică Shaker pe care o strecurase în faţa uşii înainte de a merge la culcare din drum. Se mişca uşor pe podeaua de lemn masiv. Prea uşor pentru a face altceva decât să încetinească intrarea unui intrus, dar ea nu ar fi dormit niciodată fără o baricadă de vreun fel. James o învăţase să adauge straturi de securitate ori de câte ori era posibil.

„Să facem linişte, bine? E foarte devreme. S-ar putea ca toţi ceilalţi să
doarmă încă.”

Grupul a coborât scările în linişte, iar câinele a luat-o înaintea lor.

În ciuda orei matinale, Jack era deja în bucătărie, bând cafea la masa fermei. Piciorul lui încorsetat se odihnea pe un scaun. Un tricou ponosit şi pantaloni scurţi kaki îmbrăţişau un corp lung şi slab. Când au intrat, şi-a aşezat ziarul, şi-a lăsat ochelarii de citit pe masă şi s-a lăsat pe spate. Părul său scurt, de tip militar, era încărunţit la tâmple, dând un aer distins unui chip care nu era frumos în mod clasic, dar extrem de atrăgător prin forţa şi masculinitatea sa. Beth a refuzat să se zvârcolească în timp ce el îi cerceta unul câte unul, apoi şi- a fixat privirea pe ea. Ochii lui erau limpezi. Prea limpezi. Poate că asta nu era o idee prea bună. „Toată

lumea a dormit bine?”

„Bine, mulţumesc.” Soarele dimineţii pătrundea prin uşile franţuzeşti.

Beth a încrucişat ochii.

„Pun pariu că vă este foame tuturor.” Jack şi-a aplecat o palmă pe masă şi cu cealaltă şi-a luat cârja. Gura i s-a strâns când şi-a coborât piciorul stâng spre podea. „Ce doriţi la micul dejun?”

„Oh, te rog nu te ridica.” Beth a făcut un pas înainte. „Pot să iau eu.”

Jack se încruntă şi se lăsă înapoi pe scaun. „Bine. Atunci vă puteţi servi singuri sau o puteţi aştepta pe doamna Harris.” Şi-a încrucişat braţele peste un logo Hard Rock Cafe decojit. „Farfuriile sunt în dulapul din spatele tău, Beth. Există lapte şi suc de portocale în frigider. Cerealele sunt în cămară.” Ochii lui s-au întors la copii, care s-au oprit chiar în pragul uşii. Maxilarul i s-a încleştat.

Beth a ezitat la cuvintele lui scurte. Nervii i se răsuceau în stomac. Se purtase mai ospitalier cu o seară înainte, dar fusese în stare de ebrietate. Nu avea nicio idee cum era cu adevărat acest bărbat. Putea fi un beţiv. Ar putea avea un temperament teribil. De asemenea, părea să simtă că ceva nu era în regulă cu copiii. Poate că ar trebui să plece imediat după micul dejun.

Înainte de a-şi putea recăpăta calmul – sau de a-şi planifica strategia de ieşire – uşa din spate s-a deschis şi o femeie de aproximativ 60 de ani a intrat, cu un teanc de cutii albe de panificaţie în braţe. A închis uşa cu un călcâi. Cutiile s-au clătinat.

„Lasă-mă pe mine.” Beth a sărit în faţă pentru a lua jumătatea de sus a teancului.

„Mulţumesc. Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna

Markham.” Corpul înalt şi robust a menajerei era acoperit de un costum negru de pantaloni eleganţi. Părul scurt, bej-blond, îi cădea în valuri în jurul feţei.

„Eu sunt Betty Harris.” A aşezat cutiile rămase pe tejghea şi a întins mâna. „Îmi cer scuze că nu am fost pregătită pentru tine. Danny trebuie să fi uitat să- mi spună că te-a angajat.”

„E în regulă.” Beth şi-a mutat gramada pe un braţ pentru a accepta strângerea de mână fermă a menajerei. Comportamentul prietenos şi fără prejudecăţi al femeii a tras de nodul strâns din burta lui Beth, slăbindu-l doar un pic.

„Jack mi-a spus că ai copii. Am luat nişte gogoşi cu comanda pentru recepţie. E cutia de deasupra.”

„Spune-mi Beth, te rog. Şi vă mulţumesc. Sper că nu te-am dat afară.” Doamna Harris a ignorat comentariul şi a bătut-o pe Beth pe umăr.

„Prostii, locul ăsta are nevoie de nişte copii care să-l înveselească. E prea mare şi prea liniştit pentru gustul meu. Am doisprezece nepoţi. Aşa că nu-ţi face griji că ăştia doi mă deranjează.”

Henry a trecut de picioarele lui Beth, s-a plantat la picioarele doamnei Harris şi s-a concentrat asupra cutiilor albe. Un şir de salivă a căzut din gura câinelui pe podeaua cu scândură lată.

„Du-te şi mănâncă-ţi crochetele, Henry. Gogoşile nu sunt bune pentru câini.”

Ciobănescul a suspinat şi s-a îndreptat spre un castron din oţel inoxidabil din colţ, dar a rămas cu un ochi pe cutia cu produse de panificaţie în timp ce îşi ronţăia mâncarea pentru câini.

Beth şi-a aşezat teancul de cutii pe un blat laminat învechit. Bucătăria era curată şi spaţioasă, dar decorul era

vechi de două decenii şi avea nevoie de o renovare.

„Ai luat cafea, dragă? E în vasul de lângă frigider.” Menajera a dat din cap spre Ben şi Katie, care stăteau încă la intrarea în bucătărie. „Eu sunt doamna Harris.”

Beth s-a apropiat de ei şi a strecurat un braţ în jurul umerilor fiicei sale. Copilul s-a aplecat spre ea. „Ei sunt Ben şi Katie.”

„Pun pariu că ţi-e foame.”

„Da, doamnă.” Ben a dat din cap. Ochii lui s-au îndreptat pentru o secundă în direcţia lui Jack. Katie s-a holbat la podea.

„Atunci hai să-ţi aducem micul dejun.” Cu un ochi la copiii care încă stăteau lângă uşă, doamna Harris a scos o tigaie din raftul de deasupra capului şi a strigat peste umăr. „Jack, nu ar trebui să te pregăteşti?”

Beth turnă cafea într-o cană şi luă o înghiţitură. După îmbuibarea de cafea de ieri, stomacul avea crampe în semn de protest. Aşează cana pe tejghea.

„Mai avem câteva ore până trebuie să plecăm. Abia a răsărit soarele”, a insistat Jack. Doamna Harris şi-a sprijinit un pumn pe şold, a ridicat o sprânceană şi s-a holbat la el. „Bine atunci, mă duc să mă îmbrac.” El şi-a împăturit ziarul şi a rânjit la ea. „Mă bucur să ştiu că cineva e la conducere.”

„Cineva trebuie să fie.” Menajera şi-a încrucişat braţele într-un simulacru de autoritate, dar Beth şi-a dat seama că se lupta cu un zâmbet.

„Joc, set şi meci pentru doamna Harris.” Jack s-a ridicat în picioare şi şi-a băgat cârja sub braţ. Balansându-se în faţă, s-a aplecat spre Beth şi şi-a coborât vocea. Respiraţia lui i-a mângâiat gâtul. „Te poţi aştepta să ne întoarcem pe la zece. Familia va rămâne câteva ore. Zona ar trebui să fie liberă până la ora unu.”

S-a forţat să nu se mişte, dar coloana ei vertebrală s-a înţepenit când el a apărut deasupra ei. Un aftershave lemnos a coborât şi i-a tachinat simţurile. Pentru o clipă, a simţit căldura corpului lui la câţiva centimetri de pielea ei. Mişcarea din burta ei nu avea nimic de-a face cu cafeaua şi o deconcerta la fel de mult ca apropierea lui. Spre surprinderea ei, în loc să se retragă, corpul ei sa aplecat cu un centimetru mai aproape de al lui, ca şi cum ar fi fost atras de un magnet uriaş.

Nedumerită de mărimea lui şi şocată de răspunsul ei, ea a recunoscut afirmaţia lui cu un semn strâns din cap înainte de a se îndepărta. Trecând pe lângă masa cu zgârieturi, s-a oprit în faţa uşilor franţuzeşti. Privirea ei a trecut peste privelişte. Pădurea mărginea o întindere largă de gazon în pantă, umbrită de stejari impunători. În depărtare, o vale cobora spre dreapta, dezvăluind un lac sticlos printre copaci. Dincolo, vârfuri muntoase verzi şi maro şi văi mărgineau orizontul.

Natura izolată a domeniului o atrăsese cu două săptămâni în urmă, când se afla chiar în această bucătărie, dar moartea lui Daniel O'Malley schimbase totul. Siguranţa pe care o percepuse aici era o iluzie, un miraj care se evaporase în momentul în care sosise ieri. Se simţea ca şi cum ar fi fost pierdută în deşert,

neştiind dacă siguranţa se afla în faţa sau în spatele ei.

Viaţa ei şi a copiilor ei depindea de alegerea ei corectă. Asta, dacă avea una. Până acum, în această dimineaţă, Jack nu vorbise despre testament, despre slujba ei sau despre un eventual viitor al ei pe moşie. S-ar putea ca el să ia această decizie în locul ei. Şi apoi ce se va întâmpla?

„Care sunt planurile tale în dimineaţa asta, Beth?” Vocea profundă a lui Jack a răsunat în spatele ei. Vocea lui a scos-o

din gânduri. Credea că el părăsise deja camera. Stătea acolo şi se holba la ea?

„Copiilor le plac caii, aşa că ne vom petrece dimineaţa în grajd, dacă e în regulă.”

„E în regulă.” Jack a dat din cap. „Anunţă-mă dacă arată bine. Unul dintre vecini are grijă de ei de când a murit unchiul Danny, dar nu-l cunosc prea bine pe tip. Şi nu ştiu absolut nimic despre cai.”

„Bine.” Poate că dacă îi arăta că este capabilă să aibă grijă de cai, o va păstra ca îngrijitoare.

După ce şi-a terminat micul dejun, Henry a lătrat şi a râcâit la uşa franceză. Jack a deschis-o şi l-a lăsat să iasă cu un oftat. „Ar fi de ajutor dacă ai ţine câinele cu tine. E infernal pe o masă de bufet.” S-a întors şi a şchiopătat spre o uşă deschisă în spatele bucătăriei. La jumătatea drumului, a făcut o pauză. „Vorbim mai târziu.”

De asta îi era frică.

$$$

După un mic dejun rapid, Beth i-a condus pe copii la uşile franţuzeşti din bucătărie. Jack şi doamna Harris se retrăseseră să se pregătească pentru înmormântare.

Stând într-o parte, a aruncat o privire prin geamuri şi a scanat zona deschisă de iarbă şi linia de copaci de dincolo. Nimic nu părea ieşit din comun. A deschis uşa şi a ascultat. Liniştea era punctată doar de foşnetul brizei de

dimineaţă prin pădure şi de ciripitul unui ciocârlan.

Din păcate, între casă şi hambar erau zeci de locuri în care să se ascundă.

A păşit prin uşă şi a ieşit pe terasă. Copiii şi câinele au urmat-o. Beth era cu un ochi pe Henry. Ar fi ştiut el dacă aştepta cineva afară?

O potecă ducea printr-o tufă mică spre hambar şi păşune. Aerul mirosea organic, parfumat cu mirosul greu al ierbii aşezate peste pinul curat. La 50 de metri de hambar, Henry a zărit o veveriţă şi a luat-o la fugă prin pădure. Veveriţa s-a urcat în fugă pe un copac. Henry a alergat în cerc în jurul bazei şi a lătrat.

Ben a ieşit din drum. „Mă duc după el.”

„Şi eu.” Katie a sărit după fratele ei, începând să alerge pentru a ţine pasul cu paşii lui mai lungi. Ben a luat-o de mână.

„Nu mergeţi mai departe de acel copac şi rămâneţi împreună”, a strigat Beth după ei.

Ben îi făcu cu mâna peste umăr. Era deja clar că ambii copii se bucurau de libertatea oferită de izolarea proprietăţii.

Beth a intrat în hambarul răcoros şi a zâmbit la mârâitul de bun venit. Un cap s-a ridicat peste jumătatea uşii celui mai apropiat grajd. O copită nerăbdătoare a sunat împotriva lemnului. Mirosul de fân şi rumeguş îi amintea de perioada dinaintea morţii lui Brian, când avusese timp pentru hobby - uri precum călăria, care făcuse parte din viaţa ei încă din adolescenţă. Cu mult înainte ca înşelăciunea lui Richard să le distrugă vieţile.

O umbră din stânga ei s-a mişcat şi Beth a sărit. „Bună.” O siluetă a ieşit pe o uşă.

Inima lui Beth a tresărit. „Oh.” Şi-a pus o palmă peste pieptul care îi bătea cu putere.

Vecinul. Te rog să fie vecinul.

Avea în jur de treizeci de ani, era scund şi slab de statură. Puloverul roşu cu mânecă scurtă era încheiat până în faţă şi

îi sublinia tenul roşcat. *Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.* Un protector de buzunar distanţă de nominalizarea la Geek Squad, tipul ăsta cu greu părea o ameninţare.

„Eu sunt Jeff Stevens. Ferma mea este chiar dincolo de deal.” A arătat spre pajiştea plină de floricele care se ridica de cealaltă parte a hambarului. Sudoarea îi perla fruntea. „Eşti în regulă?”

Ţine-te bine. „Sunt doar surprinsă, asta-i tot.” *Atât de mult pentru auzul canin superior al lui Henry.*

„Îmi pare rău dacă te-am speriat.” El şi-a băgat mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor şi s-a aplecat. „N-am vrut să te sperii.”

„E în regulă. Eu sunt Beth.” A ieşit cu spatele din culoar în lumina soarelui. În spaţiul deschis al grajdului, a respirat adânc. Ştia că probabil ar trebui să explice cine este şi ce caută în hambar, dar abia se cunoştea pe sine. Spera doar să nu o întrebe. „Jack a spus că vecinul lui are grijă de cai.”

„Pentru asta sunt vecinii. Mi-a plăcut Danny.” Jeff a urmat-o. Lumina soarelui îi strălucea pe capul chel în timp ce îşi privea cizmele de lucru. „Tocmai am terminat de hrănit caii. Aştept să îşi termine micul dejun ca să îi pot scoate afară.”

Beth a forţat un zâmbet. „Pot face asta în dimineaţa asta. Oricum sunt aici.”

„Bine.” Când şi-a ridicat ochii spre faţa ei, aceştia s-au oprit fugar pe sânii ei. Apoi faţa i s-a înroşit şi s-a bâlbâit. „Vrei să-ţi arăt unde sunt toate lucrurile înainte să plec?”

Ea a ezitat. Să fi fost o privire? Lui Beth nu-i plăcea ideea de a fi singură cu el în hambar, dar nu era vina lui că era paranoică. El era vecinul lui Jack. Nu lucra pentru Richard. „Aş aprecia asta, mulţumesc.” A păşit spre el.

Henry a trecut prin luminiş, lătrând. A sărit la Beth, a sărit în sus şi i-a pus ambele labe pe piept. Ea s-a împiedicat înapoi. „Henry, relaxează-te.”

Ciobănescul i-a înconjurat picioarele şi s-a lovit cu capul de şoldul ei, punându-şi corpul între Beth şi vecin.

„Îmi pare rău, Jeff. E un pic turbulent.”

„Este în regulă”, a insistat Jeff, dar s-a dat înapoi cu o jumătate de pas şi s-a încruntat la Henry. „I-ar prinde bine nişte cursuri de supunere.”

Ben a alergat şi a apucat zgarda câinelui, trăgându-l departe de Beth. „E supărat. Veveriţa nu a vrut să coboare.”

Katie a alergat lângă fratele ei. Când l-a văzut pe Jeff, s-a ascuns în spatele lui Ben şi al câinelui.

Beth a tras aer în piept. Bărbatul avea să devină suspicios dacă toţi se ascundeau de el. Şi, pe bune, el încerca doar să fie de ajutor.

Jeff s-a holbat la copii şi a deschis gura. Beth l-a întrerupt înainte ca el să ceară să fie prezentat. Nu-i plăcea să le spună numele dacă nu era necesar. „Aveai de gând să-mi arăţi hambarul.”

„Da.” Jeff s-a luminat şi şi-a îndreptat umerii. „Aveam.”

Henry s-a încordat în strânsoarea gulerului său. Picioarele lui Ben au alunecat câţiva centimetri în pământ. „Renunţă, Henry. N-o să prinzi niciodată veveriţa aia, amice.”

În hambar, lovitura unui cal a zornăit o uşă slăbită.

Jeff s-a întors spre hambar. „Probabil Lucy. E nerăbdătoare.”

„Venim”, a strigat Beth în timp ce îl urma înăuntru, îndepărtând ţânţarii de faţa ei. În spatele ei, câinele se văita şi Ben îi vorbea cu voce joasă.

Jeff s-a oprit în faţa unei uşi. „Hrana e aici.” El a continuat pe culoarul de pământ, arătând sala de tapiţerie şi

scara care ducea la pod. Un cap castaniu elegant a ieşit din prima boxă când s-au apropiat.

„Aceasta este Lucy. Era preferata lui Danny.” Jeff a întins mâna şi a zgâriat iapa sub frunte. Lucy şi-a frecat nasul de pieptul lui.

„E frumoasă.” Beth s-a apropiat şi a mângâiat partea laterală a gâtului elegant al animalului. Mirosul cald, de cal, i-a uşurat tensiunea de pe umeri.

„Lucy este singura care este greu de călărit. Cei trei castraţi sunt graşi şi leneşi.” Privirea lui Jeff s-a oprit din nou asupra sânilor ei şi s-a înroşit până la linia rară a părului. Bine, asta fusese cu siguranţă o privire. Beth a făcut un pas în spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept, conştientă de sine, în timp ce el îi facea cunoştinţă cu ceilalţi cai. O plăcuţă cu numele gravat atârna pe uşa fiecărei boxe. Etichete de identificare mai mici erau fixate pe partea laterală a căluşului de piele al fiecărui animal.

„Mulţumesc foarte mult, Jeff.” Ea a mângâiat nasul iepei în timp ce Lucy îi ciugulea tricoul. Beth a îndepărtat uşor botul. „Ce fel de fermă aveţi?”

„Antrenez cai de dresaj.”

„Serios?” Beth era impresionată. Dresajul era echivalentul baletului sau al gimnasticii pe cal. Jeff trebuie să fie un călăreţ priceput.

„Am vândut un armăsar în 2005 care a participat la probele olimpice anul trecut.” Pieptul lui Jeff s-a umflat puţin.

„Asta e uimitor.”

El a roşit la compliment. „Cred că voi pleca atunci. Nu-ţi fie teamă să suni dacă ai nevoie de ceva. Mă voi întoarce diseară.”

„Bine. Mulţumesc din nou.” Beth l-a urmat până la uşa din spate, unde un Jeep Wrangler ponosit era parcat în

umbra clădirii. S-a urcat în el, a pornit motorul şi a traversat pajiştea cu o undă scurtă. Zgomotul motorului jeepului a dispărut. Beth a respirat parfumul ierbii calde de vară şi al florilor sălbatice.

Dacă ar fi putut rămâne aici, nu ar fi avut de-a face cu străini în fiecare zi, ci doar cu un vecin ciudat, uşor pervers şi inapt din punct de vedere social. La taverna lui James, fiecare client nou fusese o potenţială ameninţare. Cum ar fi să nu-i mai tresară inima de douăzeci de ori pe zi?

Dar ce avea de gând să spună Jack? Părea că el era şeful, dar moştenise el proprietatea? În orice caz, cu siguranţă cineva trebuia să aibă grijă de locul acela, cel puţin pe termen scurt. Spunea că nu ştie nimic despre cai, aşa că acel cineva nu avea să fie Jack. Se trezi sperând că ar putea fi un loc pentru ea şi copii aici.

Dintr-o dată, Beth aştepta cu nerăbdare discuţia lor de după-amiază. Se săturase să fie în impas. Dar ar fi răspuns el la întrebarea de zece mii de dolari?

I-ar lăsa Jack să rămână?

Capitolul 3

„Sunt surprins că eşti încă aici.” Jack a tresărit în timp ce durerea îi pulsa prin picior. Prin casă se descurca bine cu o cârjă, dar terenul accidentat al grajdului era o altă poveste. Nu-l ajuta nici faptul că, datorită infuziei de scotch de ieri, se simţea de parcă soarele îi făcea găuri direct prin retină până în partea din spate a craniului.

Beth a frecat umărul strălucitor al unui cal mare maro

legat de gard la umbra unui copac. Din moment ce tocmai vorbise la telefon cu avocatul, a presupus că era calul *lui* mare şi maro. Animalul părea mai mare acum că era aproape şi personal de el. Şi mirosea ca naiba. La propriu.

„Am spus că voi fi.” Beth s-a uitat peste umăr şi i-a întâlnit ochii pentru o fracţiune de secundă. Transpiraţia îi strălucea pe frunte şi îi întunecase partea din spate a tricoului. A înghiţit în sec, iar privirea i s-a îndreptat spre copiii ei aflaţi la o duzină de metri distanţă. La umbra unui stejar matur, Ben îngrijea un cal negru cu o pată albă pe crupă. De cealaltă parte a copacului, Katie stătea pe jos cu Henry.

Copiii vorbiseră şi râseseră înainte să vină Jack, dar de îndată ce acesta a intrat în grajd, au căzut într-o tăcere totală.

Băiatul îl privea cu un ochi precaut, iar fetiţa refuza să se uite la el. La fel ca în dimineaţa asta, în bucătărie, când copiii aproape că se urcaseră pe perete ca să ajungă cât mai departe de el. Copiilor normali nu le era frică să intre în camere. Copiii normali nu erau atât de blânzi şi tăcuţi. Se simţise ca un căpcăun, mai ales când doamna Harris îi spusese mai târziu că se acomodaseră bine după ce el plecase din bucătărie.

Soarele de după-amiază îi bătea în creştetul capului. Şi-a şters fruntea pe mânecă şi s-a strecurat la marginea umbrei, încercând să nu se apropie prea mult de cal. Degetul de la picior i s-a agăţat de o piatră, răsucindu-i piciorul. Focul i-a trecut prin genunchi. A respirat pe nas şi a aşteptat ca durerea să scadă la o pulsaţie suportabilă.

Ridicându-şi sprânceana, Beth a dat din cap spre piciorul lui. „Nu ar trebui să stai departe de asta?”

„Nu-i nimic.” Avea dreptate. Ar fi trebuit să aibă piciorul

ridicat şi împachetat în gheaţă. Dar deja îşi înghiţise mândria parcurgând distanţa scurtă până la hambar în căruciorul de golf al lui Danny. Intervievarea noului său angajat potenţial de pe canapea l-ar fi făcut să se simtă ca o pierdere totală de spaţiu. Un bărbat nu putea suporta prea multă umilinţă.

Ea a părut neîncrezătoare, dar şi-a îndreptat din nou atenţia spre îngrijirea calului, continuând să treacă peria ritmic de-a lungul gâtului acestuia.

„Am decis să accept termenii testamentului unchiului meu.”

A privit cum mâna lui Beth îngheţa la jumătatea mişcării în timp ce aştepta ca el să continue. Braţul care îi ieşea din mâneca tricoului era mult prea subţire, dar blugii ei uzaţi îi îmbrăţişau un fund frumos curbat.

„Ceea ce mă face noul proprietar al acestei proprietăţi”, a adăugat el.

A revenit la acţiune fără un cuvânt, îndepărtându-se de el, coborând pe corpul calului pentru a-i curăţa burta cu mişcări lungi.

Cei mai nervoşi oameni erau predispuşi la vorbărie. Interogase sute de oameni speriaţi: criminali, victime şi tot ce era între ei. Beth învăţase în mod clar să-şi controleze emoţiile undeva de-a lungul timpului. Dar când? Şi de ce?

Când tăcerea nu a provocat niciun comentariu, Jack a îndemnat-o să răspundă. „M-am gândit că ai vrea să ştii că încă mai ai o slujbă. Dacă o vrei, asta e.”

„Serios?” Beth s-a oprit şi s-a întors cu faţa la el.

Lumina zilei îi scotea în evidenţă paloarea pielii şi accentua cercurile întunecate de sub acei ochi verzi fascinanţi. Arătase atât de epuizată aseară? Poate că dacă nu ar fi fost complet ameţit, şi-ar fi putut aminti. Trebuie să fi făcut o primă impresie grozavă. Regretele îl chinuiau.

Bravo, O'Malley.

Ea şi-a coborât vocea. „Nu trebuie să faci asta. Nici măcar nu mă cunoşti.” „Unchiul Danny te-a angajat. Asta e suficient pentru mine.” A făcut un gest către bestia care stătea în spatele ei. „Evident că te poţi descurca cu caii. Ce fel de responsabilităţi aţi discutat tu şi unchiul meu?” Scrisoarea de angajare pe care i-o dăduse Danny era ridicol de vagă.

„Am ceva experienţă în contabilitate. A vrut să obţin estimări pentru un acoperiş nou şi amenajări peisagistice.”

Ca şi cum ar fi fost nemulţumit de lipsa ei de atenţie, calul a lovit-o cu botul. Lovitura aproape a doborât-o din picioare. Fără să se întoarcă, s-a întins şi i-a mângâiat gâtul.

„Toate aceste lucruri mai trebuie făcute”, a subliniat Jack. „Nici măcar nu am deţinut vreodată o casă.”

„Nu ştiu.” S-a întors la cal, sprijinindu-se de o găleată cu provizii pentru a schimba peria cu un mic târnăcop de metal.

Avea de gând să îl refuze? Şi care era treaba cu sentimentul ăsta de scufundare din stomac?

„Ce zici de o perioadă de probă? Să zicem două săptămâni? Vom vedea cum funcţionează pentru noi toţi. Apoi, dacă nu eşti fericită aici, voi avea timp să găsesc pe altcineva pentru această slujbă.” Jack şi-a ţinut respiraţia când ea s-a aplecat să ridice copita calului. Talia blugilor ei a cedat, dezvăluind banda de sus a unui tanga din satin negru. Creierul lui Jack s-a scurtcircuitat şi i-a redirecţionat fluxul sanguin spre sud.

Rahat. Cum ar fi trebuit să vorbească cu ea acum?

În timp ce îi curăţa toate cele patru copite, Jack îşi feri privirea şi încercă să îşi amintească scorul meciului Phillies de săptămâna trecută. Imaginea a avut puţin efect asupra diaporamei pornografice care îi trecea prin cap. Cu calul în

fundal, mintea lui Jack a adăugat o pălărie de cowboy şi cizme la ansamblul de stripteuze pe care creierul său i-l suprapuse lui Beth. Ce naiba era în neregulă cu el? Nu mai făcuse sex de luni de zile, de dinainte de accident, dar reacţia lui faţă de Beth era complet ieşită din comun.

Petrecea mult prea mult timp cu Sean.

„În regulă.” S-a îndreptat şi a aruncat târnăcopul înapoi în găleată. „Vom încerca câteva săptămâni, dar nu promitem nimic.”

Şi când se gândea că venise aici presupunând că îi face o favoare. „Mulţumesc. Dacă doreşti, poţi rămâne în camerele în care vă aflaţi acum şi putem discuta despre responsabilităţile tale în următoarele două zile. Să mergem doar cu ceea ce Danny a fost de acord să vă plătească. Sună bine?”

„Da. E în regulă.” Beth a dezlegat frânghia şi a tras calul spre poarta păşunii, la câţiva metri distanţă. Calul a urmat-o docil în timp ce Jack încerca să nu se holbeze la fundul ei.

„Va trebui să vă sunaţi vecinul şi să-l anunţaţi”, a spus ea peste umăr.

„Vecinul meu?” S-a concentrat pe o imagine a bunicii sale în capul lui, imaginându-şi-o în biserică, rugându-se rozariul, aprinzând o lumânare. Nu funcţiona. Creierul său îşi dezvoltase capacitatea de imagine în imagine, rulând filmul său porno personal chiar lângă imaginea sfintei.

Avea să ajungă în iad pentru asta.

Beth i-a aruncat o privire mirată. „Jeff Stevens? Era în hambar când am ajuns aici în dimineaţa asta.”

Viziunea vecinului său ciudat a fost cu siguranţă una care i-a micşorat erecţia.

„Oh. Da. El. Il sun pe Jeff în după-amiaza asta. îmi pare rău. Nici eu nu locuiesc aici de prea mult timp.” Jack a dat

din cap spre copii. „Ştii, copiii nu trebuie să muncească. Nu mă aştept de la ei să facă nimic. Sunt doar niş te copii.”

„Mulţumesc, dar au vrut să ajute. Le plac animalele.”

„Atâta timp cât ei ştiu că nu trebuie să o facă, pentru mine este în regulă. Apropo de animale, Henry ţi-a făcut probleme?”

„Niciuna. Se ţine departe de cai, totuşi. Cred că îi este frică de ei.” Beth a râs.

„Nu pot spune că îl învinovăţesc, dar Henry este cel mai laş fost câine poliţist pe care l-am cunoscut vreodată.” Jack a făcut o pauză, privindu-i faţa înmuiată de un zâmbet pentru prima dată. Umorul a dansat în ochii ei doar pentru câteva secunde, dar imaginea i s-a imprimat în minte. Voia să îl vadă din nou.

Beth a desfăcut poarta şi a eliberat calul în păşune. Când a fixat poarta, a sărit. „Ow.”

Sângele îi picura pe antebraţ. Jack s-a balansat înainte pe cârja lui. „Ce sa întâmplat?”

„Mi-am prins mâna de ceva.” Şi-a răsucit braţul încercând să se uite la partea exterioară a palmei.

„Lasă-mă să văd.” Jack s-a întins şi şi-a strâns mâna în jurul încheieturii ei subţiri. Abia îi simţise pulsul palpitând pe degetul lui mare când ea a început să-şi smulgă mâna. Sângele i s-a scurs de pe faţă.

„Whoa.” El i-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi.

Cu ochii sălbatici şi palidă, ea tremura în faţa lui. „Nu e nimic. Doar o zgârietură.” Chiar şi vocea ei tremura. O împingere din partea unui animal de o jumătate de tonă nu avea niciun effect asupra ei, dar atingerea mâinii lui o făcuse să o ia razna.

„Bine. Dar vino în casă şi curăţă-te.” Jack i-a sters din voce orice urmă de

recunoaştere a fricii ei în timp ce o privea cum îşi băga mâinile tremurânde în buzunarele din faţă ale blugilor. Şi-a ridicat bărbia şi şi-a încrucişat umerii, aproape sfidând reacţia viscerală a corpului ei.

Ceva în pieptul lui se mişca în timp ce ea se lupta să-şi recapete controlul. Nu îi admira doar corpul. Curajul ei era al naibii de atrăgător. „Oricum e trecut de ora prânzului. Există o mulţime de resturi de la brunch. Cred că te afectează căldura.”

Ea a dat din cap şi şi-a dres glasul. „Venim şi noi în câteva minute.”

În timp ce Beth mergea spre copiii ei, Jack s-a întors şi s-a îndreptat spre căruciorul de golf parcat lângă hambar.

De ce le era tuturor atât de frică de el? Nu se dăduseră înapoi de la doamna Harris în dimineaţa asta. Vinovaţi? Nu. Dacă l-ar fi înşelat pe Danny, probabil că ar fi plecat aseară. Doar dacă nu cumva se gândea să se joace cu el. Cumva, asta nu mi se părea corect. Nu în felul în care reacţionase când el o atinsese.

El nu văzuse vinovăţie în ochii ei.

Beth fusese îngrozită.

$$$

Pe terasă, Beth şi copiii şi-au scos pantofii plini de noroi înainte de a intra în casă. Aerul condiţionat care a învăluit corpul lui Beth când a intrat în casă a fost o fericire pură.

„Aici eraţi”, i-a întâmpinat doamna Harris. „Eram pe cale să vin să vă caut. E trecut de ora prânzului.”

„Spălaţi-vă pe mâini”, i-a instruit Beth pe copii în timp ce

îi îndruma spre chiuvetă. „Mult săpun.”

Săpunul îi înţepa tăietura de câţiva centimetri de pe palmă în timp ce îşi freca mâinile, având grijă să scoată toată murdăria de sub unghii.

Îndepărtânduse de chiuvetă, s-a uitat la picioarele ei, apoi s-a uitat la copii. Toţi trei erau plini de noroi, pânze de păianjen şi paie.

„Poate ar trebui să mâncăm afară. Nu mi-am dat seama cât de murdari suntem cu toţii.” Beth s-a întors să îi conducă pe copii înapoi afară.

„Relaxează-te. Nu este un muzeu. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine nişte aer rece. Ceai cu gheaţă, Beth?” Doamna Harris a deschis frigiderul şi a turnat două pahare cu lapte. „Copiii ăştia trebuie să mănânce. Nici un gram de grăsime pe niciunul dintre ei. Vă place şunca?” Ultima întrebare a adresat-o lui Ben şi Katie.

„Da, doamnă.” Ben a alunecat pe un scaun la masă. Katie s-a aşezat lângă el.

„Pot să o face u. Nu trebuia să ne aştepţi.” Beth s-a grăbit să ajute. „Nu vreau să-ţi măresc volumul de muncă.”

„Prostii. Mă bucur că vă veţi muta cu toţii la noi. Dar puteţi pune masa dacă doriţi.”

Beth a scos tacâmurile din sertar.

„Locul ăsta e prea liniştit.” Doamna Harris a aşezat pe masă un platou cu şuncă feliată. „Sunt obişnuită cu asta, pentru că Danny a fost practic un pustnic în ultimii ani. Dar Jack are nevoie de companie. A fost poliţist mult timp şi nu este obişnuit să aibă mult timp liber.”

Beth a scăpat mânuţa de ustensile pe masă cu un zgomot puternic. Lovitură mentală la cap. Jack spusese că Henry fusese un câine poliţist. Creierul ei obosit nu conectase punctele.

Grozav. Dăduse o identitate falsă unui poliţist. Asta era o infracţiune sau o contravenţie?

„Eşti în regulă, dragă?” a întrebat doamna Harris. „Pari bolnavă. Trebuie să fii atentă când lucrezi afară pe căldura asta. Pun pariu că nici măcar nu ai luat apă cu tine. Stai jos şi bea asta.” A împins-o uşor pe Beth pe un scaun şi ia întins un pahar rece de ceai cu gheaţă.

Şunca era însoţită de rulouri, salată de cartofi, ouă încondeiate şi o farfurie de prăjituri. Copiii s-au înfruptat. Era clar că nimănui nu-i va fi foame atâta timp cât doamna Harris era responsabilă de bucătărie. Şi era cu siguranţă la conducere.

Din păcate, apetitul lui Beth dispăruse când dna. Harris făcuse dezvăluirea despre Jack – care ar fi putut vedea cu uşurinţă un raport de persoană dispărută cu chipul ei pe el cândva în ultimul an. Gâtul lui Beth se umplea de acid la gândul că Jack l-ar fi contactat pe Richard. Un apel telefonic. Atât i-ar fi trebuit. Privirea ei s-a îndreptat spre copiii. I-ar fi ucis şi pe ei? Erau nişte lucruri nerezolvate şi nimic nu era dincolo de cruzimea lui Richard. Sau poate că el avea alte planuri pentru ei. Pieptul i se strângea în timp ce se gândea la opţiunile ei, la soarta lor.

Aşteaptă. Jack nu dăduse niciun semn că ar fi recunoscut-o. Ar fi putut fi un poliţist oriunde. Îşi vopsise părul negru şi-l lăsase să crească. Datorită dietei împotriva stresului, slăbise, aşa că faţa ei era mai subţire. Mai era şi chestia cu tenul ei de cadavru. Se răzgândi.

„Nu ai de gând să mănânci, dragă?”

„O să iau ceva imediat ce mă răcoresc puţin.” Beth a forţat un zâmbet şi şi-a păstrat vocea uşoară. „Ai spus că Jack era poliţist?”

„Da. Până la accidentul său de acum câteva luni.”

Ea şi-a sorbit ceaiul. „Îl vedea des pe unchiul său?”

„Nu. A lucrat la două ore de aici, în South Bend. E o suburbie a Philadelphiei. Când era mai tânăr, Jack petrecea mult timp aici, dar după ce a ajuns detectiv, nu prea mult.” Doamna Harris se încruntă în timp ce îi umplea paharul lui Beth cu ceai cu gheaţă.

„Mulţumesc.”

Jack nu lucrase în aceeaşi jurisdicţie în care locuia Richard. Dar, la naiba, era aproape.

Doamna Harris a scos un scaun şi s-a aşezat. A luat o prăjitură şi a muşcat din ea. „Eşti încă palidă. Trebuie să mănânci ceva după ce ai muncit din greu toată dimineaţa.”

Deşi avea crampe la stomac la simpla idee de a mânca, Beth şi -a pus în farfurie nişte şuncă şi salată de cartofi. Doamna Harris avea dreptate. Beth trebuia să mănânce pentru a-şi menţine energia. Nu era recomandabil să lipsească de la masă când ar putea fi nevoită să fugă în orice moment. Dacă ar fi avut unde să meargă.

Jack a intrat şchiopătând în bucătărie şi a tras un scaun vizavi de Beth şi de copii. Ben s-a ţinut tare, dar chiar şi cu masa ca o barieră între ei, Katie s-a strâmbat când Jack s-a aşezat. Beth părea că e pe cale să vomite.

Sub masă, genunchiul lui Jack palpita cu fiecare bătaie a pulsului său.

Ori cineva îi băgase cioburi de sticlă sub rotulă, ori petrecuse prea mult timp în picioare în dimineaţa asta. Trebuie să fi arătat la fel de rău pe cât se simţea, pentru că

doamna Harris s-a dus imediat la congelator şi a scos o pungă mare de gheaţă zdrobită.

„Piciorul ăla trebuie să fie ridicat.” I-a făcut cea mai aprigă faţă de „nu te pune cu mine”.

Jack nu s-a contrazis în timp ce îşi ridica piciorul pe scaunul pe care ea îl împingea sub el. Genunchiul lui era cam cât o minge de baschet. Dacă nu scădea umflătura peste noapte, fizioterapeutul lui avea să facă o criză mâine.

S-a aşezat pe spate, înghiţind ibuprofenul pe care doamna Harris i l-a pus în palmă împreună cu ceaiul cu gheaţă pe care l -a pus pe masă în faţa lui. „Mulţumesc.”

Pentru a-şi distrage atenţia de la durere, s-a concentrat asupra celorlalţi oameni din cameră. Copiii mâncau cu poftă. Beth, în schimb, nu făcea decât să-şi ciugule şunca. Avea nevoie de cinci kilograme pe ea dacă nu voia să dispară în bătaia unei brize puternice. Mâncase ceva azi?

Henry stătea la picioarele lui Katie, oferindu-i copilului rutina lui de câine înfometat. Ochii căprui urmăreau mişcarea furculiţei ei de la farfurie la gură ca un spectator la un meci de tenis. Un şir de salivă îi picura din botul negru pe podea. Jack s-a prefăcut că nu o vede pe Katie strecurându-i sub masă o bucată de şuncă.

Toţi erau murdari şi emanau un miros distinct de cal. Transpiraţia le lipise părul de frunte. Era prea cald pentru ca cineva să lucreze afară. Spera că Beth nu intenţiona să se întoarcă la grajd în după-amiaza asta, pentru că ar fi trebuit să se opună acestei idei.

„Ştiţi să înotaţi?”

„Da, domnule.” Ben a ţinut capul plecat în timp ce răspundea.

„Poţi să-mi spui Jack.” *Sirpărea* bătrân. „Ei bine, există o piscină acolo. O poţi folosi oricând vrei, atâta timp cât e un

adult cu tine. Sigur e destul de cald azi. Jos, la lac, era şi o plajă. Aş vrea să o repar şi să repar docul şi magazia de bărci.” S-a uitat la Beth. „Ar trebui să facem o listă şi, din moment ce o să stai o vreme, ai putea să aduci şi restul lucrurilor tale.” Jack a strâns din dinţi. Ar fi trebuit să se ridice şi să le bage lucrurile în casă pentru ei. Dar nu, stătea pe un scaun ca un bătrân nenorocit.

Ambii copii s-au oprit din mâncat pentru a se uita la mama lor.

„Vom încerca timp de câteva săptămâni”, a explicat Beth.

Cu un zâmbet care l-a făcut pe Jack să zâmbească, Ben a sărit de la masă şi a zburat pe uşă, strigând: „O să iau lucrurile noastre.”

Cel puţin unul dintre ei era mulţumit de aranjament.

Fără corpul fratelui ei care să o protejeze, o privire panicată a trecut pe faţa lui Katie. Privirea ei se îndreptă spre Beth, ca şi cum ar fi vrut să se mute pe un scaun, dar apropierea de mama ei ar fi însemnat apropierea de Jack. Evident, asta nu era o opţiune. Katie nici nu voia să se uite la el.

Jack trebuia să facă ceva. Nu avea niciun motiv să-i fie frică de el. Şi, da, la naiba, îl deranja.

„Katie, aş vrea să-ţi cer o favoare.” Jack a avut grijă să nu se aplece în direcţia ei. Şi-a păstrat vocea joasă şi uniformă. Totuşi, faţa ei pălea şi degetele îi tremurau la auzul vocii lui. Pe Jack îl durea pieptul doar să o privească, dar a continuat. „Este vorba despre Henry.”

La rostirea numelui său, câinele şi-a ridicat fundul blănos de pe podea şi şi-a aşezat capul în poala lui Jack. Jack i-a scărpinat capul lui Henry. În ciuda faptului că nu avea nici o etică a muncii şi avea capacitatea de atenţie a unui ţânţar, Henry era un suflet bun. Marele dobitoc era pur şi simplu

mai mult un iubitor decât un luptător.

„Henry este un câine poliţist foarte bine antrenat.” *Într-un fel.* Nu minţea chiar. Henry fusese antrenat intensiv. Faptul că niciunul dintre aceste antrenamente nu rămăsese era o altă problemă. „Cu rana mea, nu mă pot antrena cu el în fiecare zi. S-ar putea să uite totul. Ar fi păcat.”

Ochii lui Henry au devenit sticloşi când Jack i-a frecat exact locul potrivit din spatele urechii. Jack s-a concentrat asupra câinelui, păstrând-o pe Katie în vederea periferică. Ochii fetiţei erau încă mari ca farfuriile, dar nu mai părea că îşi va pierde prânzul.

„Crezi că ai putea prelua antrenamentul lui? Este o responsabilitate destul de mare.”

Datul din cap al copilului a fost aproape imperceptibil.

„Ştii să citeşti?” Oricum, câţi ani avea? Cinci sau şase? Un şapte foarte
mic?

Ea a dat din nou din cap.

„Bine, atunci. Îţi voi scrie toate comenzile lui de bază.” Jack a luat o bucăţică de şuncă din farfurie. „Tu îi dai o comandă, cum ar fi *jos.”* Câinele nu s-a mişcat. „Şi îi dai o recompensă dacă o face.”

Încă în picioare, fundul lui Henry se mişca.

„Numai dacă o face el.” Jack i-a arătat şunca. Henry a salivat. „După cum poţi vedea, a uitat deja multe.”

Câinele a oftat şi s-a culcat la podea cu un geamăt de protest. Jack i-a dat răsfăţul. „Ai fost cam lent, amice.”

Henry a înghiţit şunca şi a închis ochii. „Crezi că poţi face asta?”

I-a mai dat un semn minuscul din cap şi s-a uitat pentru prima dată la el. *Paşi mici.*

Ben a intrat pe uşă purtând o valiză mare, cu câteva

geamantane mici pe umăr. Katie a alunecat de pe scaun şi l-a urmat pe hol.

Beth şi-a limpezit gâtul în timp ce se ridica în picioare pentru a-i urma pe copii. „Mulţumesc.” Ochii ei erau de fapt înceţoşaţi?

Jack a avut un moment de satisfacţie după ce Beth a dispărut pe uşă, înainte ca doamna Harris să-i spargă bula de bun samaritean. „Asta înseamnă că te-ai săturat să-ţi plângi de milă?”

A strâmbat din nas. „Am fost atât de rău?”

Doamna Harris i-a aruncat o privire ascuţită.

„Îmi pare rău.”

„Ai dreptul să fii furios, chiar deprimat din cauza rănii tale, Jack. Dar va trebui să mergi mai departe. De ce crezi că unchiul tău a vrut ca tu să locuieşti aici? Nu era ca şi cum îi plăcea să controleze oamenii. Ştii că nu era aşa.”

Jack a ridicat din umeri. Avea dreptate. Danny nu încercase niciodată să se amestece în viaţa lui. Ţinuse doar legătura cu el şi îl invitase să petreacă ocazional un weekend la proprietate.

„Dacă îl întrebi pe avocat, vei afla că a scris această clauză în testamentul său la aproximativ o lună după *accidentul* tău – după ce Quinn i-a spus că el crede că genunchiul tău a fost rănit.”

Jack a rămas cu gura căscată.

„Danny a spus că trebuie să vii acasă. Doar că nu ştiai”. Privirea doamnei Harris s-a mutat la uşa de sticlă. „Şi cred că, cumva, el ştia că va muri.”

„Îmi va fi dor de el. Ar fi trebuit să-l vizitez mai des.”

„Probabil.” Doamna Harris nu a tras niciun pumn. „Îşi făcea griji pentru tine, Jack. Sean şi Quinn au familii care îi ţin pe linia de plutire. Danny a crezut că şi tu ai nevoie de

rădăcini.”

„Poate că a avut dreptate.” Jack a ajustat punga cu gheaţă. „Deci, ce părere ai despre noii noştri oaspeţi?”

„Ceva nu e în regulă cu ei.” Doamna Harris a păşit spre frigider şi a scos o sticlă de Coors Light. I-a înmânat-o şi el a răsucit capacul pentru ea. „Crezi că au vreo problemă?”

„Cine ştie?” Jack a scuturat din cap. „Dar ţine-ţi ochii deschişi. Pentru orice eventualitate.”

„Nu-ţi face griji. Nu trec prea multe pe lângă mine.” Doamna Harris a întors sticla pentru o înghiţitură lungă.

Nu mai spune.

Capitolul 4

Transpiraţia îi curgea pe spate lui James Dieter în timp ce ştergea metodic suprafeţele bucătăriei cu detergent de sticlă. A terminat de curăţat dulapurile şi a făcut o plimbare rapidă prin jur, verificând dacă mai rămăsese vreun semn de la Beth sau de la copii. Eliminase tot ce putea conţine o amprentă sau putea fi urmărit. Locul era al naibii de curat.

La celălalt capăt al micului apartament, aparatul de aer condiţionat de la fereastră gemea. A traversat covorul uzat şi l-a oprit. Vara în Virginia era o nenorocire, dar căldura nu-l deranja prea tare. Oricine se plângea de temperatură sau de umiditate ar fi trebuit să se târască prin junglă în 'Nam în echipament de luptă.

Înainte de a pleca, se uită pe fereastră la strada de dedesubt.

Picăturile de condens întunecau priveliştea, dar până aici, totul era bine. Încă nu era niciun semn de omul cu coadă de cal, dar era pe drum. Venea după Beth. James şi-l imaginase în detaliu chiar în dimineaţa asta. Şi părul de pe ceafă îl mânca. Un semn sigur că soarta era pregătită să îşi

primească datoria. Ei bine, datorită unor fire ciudate din capul lui, James era pregătit.

A ieşit pe uşă şi a coborât scările de lemn, intrând din nou în mica tavernă de cartier pe care o deţinea de mai bine de un deceniu.

Zece minute mai târziu, în timp ce era aşezat pe un scaun şi număra încasările din noaptea precedentă, părul de pe ceafă îi tremura ca şi cum aerul ar fi fost încărcat cu un curent electric slab. Era un sistem de alertă, mai degrabă decât un semn de teamă. Simţurile lui îndelung condiţionate recunoşteau când precogniţia şi realitatea erau pe cale să se ciocnească. Şi ştia că o mare porcărie era pe cale să lovească ventilatorul.

Afară, uşa unei maşini s-a închis. Slick era aici.

Şi-a balansat picioarele peste bară şi s-a ferit. Mâncărimea persistentă se simţea ca un vechi prieten în timp ce se încorda în căutarea unui sunet care să dea de gol poziţia intrusului.

Afară, scara de lemn scârţâia. O umbră a traversat fereastra în timp ce urca. James s-a apropiat şi a aruncat o privire laterală prin lamele mini-orbului.

Lumina soarelui de dimineaţă sclipea pe ţeava armei din mâna lui Slick. Tipul se credea foarte şmecher, furişându-se pe lângă un bătrân, o femeie şi doi copii, dar Slick avea o surpriză pentru el în dimineaţa asta.

Mr. Magoo era Rambo pe fundul lui.

James s-a strecurat în spatele barului, s-a ghemuit şi a scos o cutie metalică încuiată. A transferat un pistol în buzunar, dar a păstrat Ka-Bar-ul ascuţit ca o lamă în mână. Degetele i s-au încolăcit în jurul mânerului familiar şi gros al cuţitului care făcea parte din el de zeci de ani.

Paşii scârţâiau deasupra capului.

Mişcându-se în linişte, James s-a strecurat spre uşă. A prins primul miros de fum. Printr-un alt scârţâit slab, l-a localizat pe intrus pe trepte. James şi-a cronometrat următoarea mişcare. Bărbatul a trecut pe lângă uşă. James a deschis-o şi a tras-o pe nevăstuica mică şi vâscoasă înăuntru de părul ei murdar.

„Ce naiba?” Slick a fost surprins, depăşit de un cetăţean în vârstă.

„Cine eşti tu?” James l-a ţinut de coada de cal unsuroasă, ridicându-l pe vârfuri. A apăsat lama ascuţită pe gâtul lui Slick.

„Locul ăsta e în flăcări, omule. Trebuie să plecăm de aici.” Perle de umezeală se prelingeau pe faţa lui Slick şi îi îmbibau cămaşa.

„Toată lumea trebuie să plece cândva. Eu am trăit o viaţă lungă. Dar tu?” Adevărul era că James nu se temea de moarte atât de mult pe cât se temea el de moarte. Şi ar fi preferat să moară în luptă decât să moară bucată cu bucată ca Gloria.

„Haide, omule, să mergem afară şi să vorbim.” Slick şi-a lins buzele, ochii fugind de la sunetele torsnitoare de deasupra capului la uşă.

„Nu, nu cred. Ţi-am pus o întrebare şi îţi sugerez să răspunzi la ea. Cine eşti? Pentru cine lucrezi? De ce o cauţi pe femeie?”

Transpiraţia se prelingea pe fruntea lui Slick şi îi picura în ochi. „Uite, nu am nimic personal cu târfa sau cu micuţii ei. E doar o slujbă.”

„Cine te-a angajat?”

„Nu ştiu. Nu mă întâlnesc niciodată cu clienţii mei. Totul se face online
acum.”[5] [5]

Al naibii internet.

Fumul se îngroşa. Câteva flăcări coborau din căpriori. Vechea structură scârţâia şi gemea. După intensitatea căldurii emanate de focul de la etaj, James credea că tavanul se va prăbuşi în curând.

Slick a tuşit.

James hotărâse deja că Slick nu va pleca. El doar ar încerca din nou. James a scos lama de la gâtul lui Slick. Deşi era o tehnică de interogare eficientă, tăierea gâtului era murdară şi nu era deloc stilul lui.

Slick a răsuflat uşurat. A fost ultima.

James a împins lama lungă şi ascuţită în sus, în spatele lui, străpungând cu grijă inima asasinului plătit. Rana abia sângera. Uciderea era ca mersul pe bicicletă. Douăzeci de ani de pensionare nu-i ştirbiseră abilităţile. Dar guvernul îl antrenase bine.

James se uită în jurul barului în flăcări. Acum nu mai era nimic aici pentru el. Era timpul să plece. Îşi şterse lama pe pantalonii lui Slick, apoi se aplecă şi scoase din buzunare portofelul şi cheile mortului – orice pentru a întârzia identificarea oficială a acestui Anthony Cardone.

Sirenele se apropiau. James a ieşit pe uşa din spate şi s-a urcat în SUV-ul negru al lui Slick. La trei străzi de bar, a parcat camioneta chiar în faţa unui atelier local de dezmembrări. A lăsat geamurile coborâte, portierele descuiate şi cheile înăuntru, pentru că ar fi fost prea evident să picteze cu spray „furaţi – mă” pe parbriz. În mai puţin de o oră, băieţii din zonă o dezbracau ca un banc de piranha.

Micul său bungalou era la 15 minute de mers pe jos. Odată ajuns acolo, îşi făcuse o geantă mică de voiaj. Până la apariţia lui Beth, primăvara trecută, ţinuse acest loc şi amintirea Gloriei într-un pumn strâns. Nu trăia cu adevărat, doar exista, petrecându-şi timpul rămas pe Pământ. Acum,

furia îi stârnea emoţii pe care nu le mai simţise de mult timp. Îi era dor de adrenalina care -i trecea prin vene.

S-a aşezat pe marginea saltelei şi şi-a deschis noptiera. Cu un oftat, a scos medalionul de argint a sfântului pe care o găsise sub canapeaua ei.

Amintindu-şi lacrimile lui Beth în ziua în care îl pierduse, vinovăţia i-a înţepat conştiinţa. L-a întors pe palmă pentru a descoperi cifra şi scrisul de pe discul de un sfert de mărime. Sfântul Florian, sfântul patron al pompierilor.

Într-o zi i-l va returna, dar acum avea nevoie de el. Viziunile slabe erau mai puternice dacă obiectul avea o semnificaţie personală. Îşi încolăci degetele în jurul lui şi aşteptă.

Viziunea l-a lovit ca o lovitură la cap. Durere. Frică. Un om fără chip se profila în întuneric. Un cuţit sclipea. Sângele curgea, cald şi umed.

Teroarea i-a crescut în gât şi l-a sufocat. O greutate sufocantă îi ţinea corpul în jos. Braţele i-au fost smulse deasupra capului şi prinse în pământ. O lovitură la faţă a înceţoşat totul.

Mâna i s-a deschis. Pandantivul a căzut pe podeaua de lemn. Lumina soarelui care pătrundea prin fereastră îi ardea ochii. Strâmbând puternic din ochi, James a folosit o batistă pentru a ridica pandantivul. Le-a îndesat pe amândouă în buzunar.

Nu supravieţuise douăzeci de ani în Forţele Speciale – şi mai rău – doar cu noroc şi îndemânare, dar *darul* său avea unele dezavantaje clare. Fusese o adevărată pacoste să ştie dinainte care dintre oamenii săi nu aveau de gând să supravieţuiască misiunii.

Detaliile visului erau încă vagi, iar el nu ştia cât timp mai avea la dispoziţie. Era greu de spus dacă visul său descria un

eveniment care avea loc, cu câteva zile sau săptămâni înainte, dar pe măsură ce timpul se apropia, viziunile sale aveau tendinţa de a deveni mai clare şi mai intense. Când i se derulau prin cap în înaltă definiţie, Beth era în pericol iminent. Având în vedere puterea celei pe care tocmai o avusese, ar fi bine să se pună în mişcare.

Şi-a adunat lucrurile. După un ocol la bucătărie pentru o sticlă de ibuprofen şi apă, s-a urcat în sedan.

Beth şi copiii erau la patru sute de mile depărtare cu un om pe care nimeni nu l-ar fi legat vreodată de el. La naiba, nu-l mai văzuse pe Dan O'Malley de peste treizeci de ani. Dar nu avea nicio îndoială că O'Malley va face ceea ce îi ceruse.

O'Malley îi era dator, foarte mult, iar pentru Beth, James urma să încaseze datoria. Ca nepoată a Gloriei, era aproape din familie.

Sau ar fi fost dacă s-ar fi căsătorit cu mătuşa ei. Dar duşmanii erau un produs secundar natural în fosta lui profesie. Şi cum ar fi putut să se căsătorească cu o femeie căreia nici măcar nu-i putea spune numele lui adevărat? În mod ironic, tocmai faptul că nu era înrudit cu Beth prin sânge sau căsătorie făcuse ca relaţia lor să fie greu de urmărit – iar casa lui era ascunzătoarea perfectă. O pierduse pe Gloria din cauza unei boli fără chip împotriva căreia nu putuse lupta. Dar, cu puţin noroc, o putea salva pe Beth.

James se lovise mental. Beth refuzase să-i spună de ce trebuia să stea cu el. Sau de ce trebuia să folosească un nume de familie fals. Dar ar fi putut, ar fi trebuit să afle de ce fugea când apăruse la uşa lui cu cei doi copii ai ei. Abia după ce viziunile au început luna trecută, el a descoperit că situaţia ei era mai complicată decât un divorţ urât, foarte mediatizat.

Nu mai avusese niciun contact cu politicianul ăla tâmpit

cu care se căsătorise, iar din lucrurile care ieşiseră din gura copiilor, James ştia că fostul ei soţ era de vină. Spre deosebire de cancer, un politician corupt era un duşman în carne şi oase. Beth fusese nepoata preferată a Gloriei, iar Beth şi copiii ei readuseseră bucurie în viaţa lui în ultimele zece luni, ceva ce nu crezuse că este posibil. James avea de gând să rezolve asta pentru ea.

James s-a oprit la bancă pentru a examina conţinutul cutiei sale de valori, a scos câteva teancuri de bani şi le-a pus în geantă. A amestecat mai multe permise de conducere, toate cu poza lui, ca pe nişte cărţi de joc. După ce a ales unul, a selectat cardul de securitate socială şi paşaportul care îl însoţeau. De asemenea, a transferat o mică pungă de pâslă în geanta de voiaj. Lui James îi plăcea ca investiţiile sale să fie portabile, durabile şi nedetectabile.

Când a ieşit în lumina dureroasă a soarelui, James Dieter nu mai exista. Bună, James Miller.

E timpul să aflăm câte schelete are Dickwad în dulap.

Capitolul 5

Amelia Bentley şi-a introdus maşina în spaţiul din fata intrării de la toaletă,
în cercul slab de lumină galbenă generat de instalaţia de deasupra uşii. Întunericul pătrundea dinspre pădurea din jur. Felinarul din colţul dreptunghiului de asfalt plin de buruieni era stins.

Se holba la pădurea din jur. Un fior de nelinişte îi urcă pe şira spinării şi, în ciuda aerului cald şi umed, pielea de găină îi urcă pe braţe.

În retrospectivă, Coca-Cola dietetică supradimensionată pe care o cumpărase la ultimul popas din Maryland nu fusese o idee bună. Amelia şi-a analizat opţiunile. Vezica îi era tensionată până la explozie, dar casa părinţilor ei era la încă o jumătate de oră distanţă. Îşi strânse coapsele. Cu siguranţă nu putea rezista atât de mult.

A scanat terenul gol. Ce n-ar da pentru ca o familie de şase persoane să oprească lângă ea chiar acum.

Părinţii ei erau nebuni. Să se mute în Poconos la vârsta lor. De ce nu s-au retras în Florida ca toată lumea? Atunci şi-ar fi putut petrece vacanţele cu şoarecele cel mare sau pe o plajă însorită, ca o persoană normală.

Respirând adânc, s-a întins spre cotieră şi a deblocat maşina.

Burta i s-a strâns când a păşit pe asfaltul crăpat şi s-a mai uitat o dată în jur.

Terenul era încă gol.

A intrat în grabă în clădirea scundă din cărămidă. Lumina fluorescentă strălucea pe pereţii galbeni murdari şi pânze de păianjen atârnau în colţurile din blocuri de ciment, dar instalaţiile funcţionau. Amelia s-a spălat pe mâini şi le-a uscat

pe piciorul blugilor pentru că dozatorul de prosoape era gol. La ieşire, s-a uitat în oglinda spartă de deasupra chiuvetei şi şi-a trecut automat mâinile peste păr.

$$$

Mergea pe autostradă. Deşi o luase pe ultima cu doar o săptămână în urmă, nevoia îl apuca. De obicei, aştepta câteva săptămâni între angajamente pentru a se asigura că nu e neglijent. Nepăsarea invita la suspiciune. Dar ultima lui întâlnire nu-l satisfacuse. Ea fusese prea uşoară. Ea cedase aproape imediat, înainte ca el să se încălzească. Asta era problema cu prostituatele şi vagabonzii. Într-un fel, ele erau deja distruse.

Aşa că vânătoarea a început în seara asta. Aruncase o săgeată în harta sa de perete a zonei tri-statale şi iată-l aici, căutând prada.

Femeile erau dependenţa lui, ţipetele lor drogul lui preferat.

Era hotărât să găsească o nouă parteneră de joacă în seara asta. Dar de data asta, avea de gând să schimbe din nou jocul. Gata cu curvele. Poate că mărirea mizei îi va reda un pic de entuziasm hobby-ului său, îi va reda acea senzaţie care îi lipsea în ultima vreme.

S-a uitat în jos la vitezometru. Nu luase niciodată o amendă şi nu intenţiona să înceapă acum. Nu era îngrijorat de poliţie. Pe de altă parte, nu vedea nevoia să le atragă atenţia.

Indicatorul portocaliu de combustibil scăzut îl privea încruntat. Trebuia să se fi ocupat de asta mai devreme în cursul zilei.

I-ar fi prins bine dacă şi-ar fi petrecut noaptea singur. Merita să fie pedepsit pentru această greşeală. Dacă

aruncarea săgeţii din această seară nu aducea o ţintă, aşa să fie.

În ciuda frustrării sale, a zâmbit. Lasă-i pe poliţişti să-şi dea seama de *acest* tipar.

El şi-a atribuit succesul acestei metode aleatorii de selectare a locului de vânătoare. Pe lângă faptul că deruta autorităţile, această tehnică introducea un element de şansă în joc. Deşi nu era adeptul jocurilor de noroc, acest lucru îi sporea amuzamentul. Pentru o vreme.

Din nefericire, plictiseala a intervenit din nou în jocul său.

Era timpul să treacă de la *Roata Norocului* la *Jeopardy.*

A luat următoarea ieşire şi a intrat într-o benzinărie. A ales pompa cea mai îndepărtată de chioşc şi a plătit în numerar. Deşi nu a văzut niciun alt client prin preajmă, şi-a ţinut şapca de baseball trasă în jos pentru a-şi umbri faţa. Funcţionarul cu fata plină de coşuri din cabină se uita la un mic televizor portabil şi nici măcar nu s-a uitat la el când a acceptat banii.

S-a gândit pentru scurt timp să se întoarcă şi să plece acasă. Supravegherea din seara asta ar putea fi un semn că nu era încă pregătit. Poate că ar trebui să se regrupeze şi să planifice următoarea vânătoare mai atent. Greşelile îl puteau prinde, iar lui îi plăceau mult prea mult „întâlnirile” sale pentru a renunţa la joc. La urma urmei, nu găsise încă femeia ideală. Acel amestec perfect de curaj şi frumuseţe încă îi scăpa.

Încă nehotărât, a condus spre drumul de acces care ducea înapoi la autostradă. La mică distanţă în faţă, o singură pereche de stopuri a dispărut în dreapta, urmând un indicator pentru toalete. A încetinit când a ajuns în acelaşi loc şi le-a urmat, stingându-şi farurile când a părăsit autostrada.

Poate că norocul i se schimbase.

Dincolo de parcare, o femeie a ieşit din maşină şi a intrat în clădirea mică din cărămidă care adăpostea băile. Era mică şi avea părul lung şi negru.

Perfect. Toată lumea ştia că blondele sunt proaste şi roşcatele sunt temperamentale. Dar brunetele erau naturale şi sănătoase. Presupunea că nu-şi pierduse niciodată fixaţia adolescentină pentru Mary Ann din *Gilligan's Island.*

A fost pură şi dulce, cu cantitatea potrivită de curaj. Exact genul de femeie care ar fi fost o plăcere să o distrugi.

S-a încruntat în întuneric. Energia din mişcările ei sugera că era tânără, iar instinctele lui de prădător au intrat în alertă.

A scanat cu atenţie împrejurimile. Frunzişul gros înconjura zona de odihnă şi bloca chiar şi lumina lunii. Toaleta bărbaţilor era pe o parte a clădirii, intrarea doamnelor era pe cealaltă, iar spatele structurii de cărămidă era complet umbrit.

Excelent. Un fior îi străbătu şira spinării.

Doamna Noroc îl întorsese în graţiile ei.

A parcat la câteva locuri distanţă şi a formulat rapid un plan. După ce a scos o mică bară metalică din torpedou şi a strecurat-o în buzunarul pantalonilor, a ieşit din maşină. S-a îndreptat dezinvolt spre uşă, dar, în loc să intre, s-a ferit în jurul clădirii şi a aşteptat răbdător în întunericul din spatele uşii de la toaletă.

Ea a ieşit pe uşă. El a apucat-o uşor de gât. Acoperindu-i gura cu mâna liberă, a târât-o înapoi în întuneric. Ea s-a zbătut, lovindu-l în tibie cu picioarele ei încălţate cu adidaşi. În întunericul copacilor, el i-a eliberat strânsoarea de gât, a apucat bara de metal şi a coborât-o imediat pe capul ei.

Lupta ei patetică a încetat instantaneu, iar trupul ei mic s-a prăbuşit.

Punându-şi nasul pe gâtul ei, i-a inhalat mirosul de frică. Inghinalul i s-a umflat la înţepătura ei.

Inconştientă, era mai grea decât părea, dar aşa erau întotdeauna. *Greutate moartă,* s-a gândit el cu amuzament. A dus-o repede în partea pasagerului din maşina lui şi a aşezat-o pe scaunul înclinat, trăgându-i centura de siguranţă în poală. A aranjat-o ca să pară că doarme. Norocul era încă de partea lui, iar parcarea rămăsese pustie în timp ce el închidea portiera pasagerului şi mergea spre partea şoferului, fluierând. Odată ajuns înăuntru, a deschis torpedoul pentru a recupera seringa pe care o umpluse deja. Cu o înţepătură, a înfipt acul prin blugii ei în muşchiul mare al coapsei. Ar fi fost inconştientă ore întregi.

Întregul episod a durat mai puţin de un minut. Înainte de a-şi prinde centura de siguranţă, el îi flutură părul frumos în jurul feţei. Era încântătoare, iar el avea de gând să se bucure din plin de timpul lor împreună.

El a îndreptat maşina spre autostrada care urma să-i ducă înapoi acasă, în Westbury.

Capitolul 6

Jack a deschis ochii când panoul de control montat pe perete a emis o jumătate de duzină de bipuri joase. În dormitorul întunecat, lumini verzi strălucitoare clipeau la unison cu sunetele.

Cineva decuplase sistemul de alarmă.

S-a trezit într-o clipă, condiţionat de ani de somn întrerupt.

Se uită la ceasul său digital. Patru şi jumătate era cam devreme pentru ca cineva să fie treaz, ceea ce sugera că persoana care se trezise devreme avea o activitate ilicită pe agenda dimineţii. Singurele persoane care mai ştiau codul erau doamna Harris şi Beth. Jack se îndoia că doamna Harris se trezea atât de devreme.

Şi chiar dacă ar suferi de o criză de insomnie, nu ar ieşi afară. Îşi făcea o ceaşcă de ceai şi se uita la reluări din *CSI* On Demand. Beth era aici de mai puţin de o săptămână şi evitase contactul singură cu el ori de câte ori fusese posibil. Habar nu avea ce ar fi făcut ea dacă se trezea în mijlocul nopţii.

Cu toate acestea, trebuia să ştie. A intrat într-o pereche de pantaloni scurţi de sport. Lăsându-şi cârja lângă pat, şi-a fixat proteza de genunchi şi a mers desculţ pe hol. Făcând o pauză, a ascultat după orice zgomot de mişcare. Toate simţurile i-au intrat în alertă când a auzit uşa din spate deschizându-se şi apoi închizându-se cu un clic uşor.

Beth lăsase pe cineva să intre sau ieşise? Sau intrase cineva în casă? Vechiul sistem de alarmă al proprietăţii nu ar fi fost atât de greu de dezarmat pentru un profesionist.

Pentru orice eventualitate, Jack se îndreptă spre noptieră pentru a-şi lua arma din cutia încuiată şi apoi se întoarse spre uşă. Părul de pe gât i s-a ridicat când şi-a răsucit partea superioară a corpului în jurul tocul uşii.

Bucătăria era goală.

Frigiderul bâzâia în timp ce el şchiopăta prin camera întunecată până la fereastră, ferindu-şi corpul de priviri. S-a uitat prin geam. Luna arunca curtea într-o strălucire eterică, luminând figura lui Beth îmbrăcată în alb pe cărarea de lângă piscină.

Era singură.

Expiră uşurat. Jack luă unul dintre bastoanele vechi cu vârf de cauciuc ale lui Danny din suportul de umbrele de lângă uşă. Adrenalina i -a pompat prin vene ca apa printr-un furtun de incendiu când a ieşit afară şi a urmat-o.

Din umbra casei, el a privit-o intrând în incinta piscinei şi dându-şi halatul jos în întuneric. Lumina argintie a lunii îi scălda membrele subţiri. Inghinalul lui Jack s-a încordat. Aruncând halatul pe o masă de terasă, ea a coborât treptele în apă şi a început să înoate ture lente şi regulate. Jack a trecut uşor prin poarta de fier forjat şi şi-a coborât trupul pe un scaun cu faţa la piscină. Punându-şi siguranţa, şi-a aşezat arma pe o măsuţă.

O broască ţestoasă croncăni din direcţia lacului, dar urechile lui se concentrară pe sunetul lui Beth alunecând prin apă. Suprafaţa strălucea cu o dâră de lumină reflectată de lună în timp ce corpul ei străbătea apa neagră întrun stil liber. Chiar dacă ştia că nu era goală – văzuse conturul unui costum de baie de culoare închisă – tot era erotic ca naiba.

Avea o imaginaţie foarte bună, care nu a avut nicio problemă în a desprinde costumul de pe corpul ei ud. În mintea lui, ea îl implora să o atingă. Jack şi-a mutat greutatea pentru a uşura presiunea din zona inghinală. Durerea i-a străbătut genunchiul, aducând realitatea înapoi cu o răzbunare.

Inspiră adânc şi expiră încet. Transpiraţia îi curgea pe spatele gol, iar piciorul îl durea de la adrenalina de mai devreme şi de la efortul de a ieşi aici. Trebuia să se calmeze dacă voia cu adevărat să se retragă. Evident, Beth nu avea nicio intenţie criminală în dimineaţa asta. Dar, pe bune, cine naiba se ducea să înoate afară înainte să răsară soarele?

„Aproape că mi-ai provocat un atac de cord.” I-a vorbit formei în mişcare a lui Beth când aceasta a ajuns la capătul

piscinei unde stătea el.

S-a oprit brusc din înot, s-a învârtit cu un strigăt uşor şi a început să calce apa în partea adâncă a piscinei.

„Nu ştii că e periculos să înoţi singură? Dacă ai o crampă?”

„Îmi... îmi pare rău.” Cu ochii larg deschişi de frică, ea s-a bâlbâit. „Nu am vrut să te trezesc. Am încercat să fiu tăcută.” Cuvintele îi ieşeau din gură în timp ce privirea ei se îndrepta înainte şi înapoi între el şi arma lui.

O speriase de moarte. Exact ce-i trebuia.

Bună treabă, O'Malley.

„Îmi pare rău, Beth. Nu ai făcut nimic rău. Am reacţionat instinctiv. Obiceiurile de poliţist mor greu.” El a oftat şi a decis să adopte o abordare directă. „Nu-ţi voi face rău ţie sau copiilor, Beth. Nu trebuie să vă fie frică de mine.” Şi-a frecat ceafa pentru a slăbi tensiunea.

„Ştiu.” Cu mişcări bruşte, a înotat spre scară. Apa i-a alunecat pe formele ei subţiri când a ieşit din piscină. S-a întors spre el şi lumina lunii i-a scăldat pielea. Era încă prea slabă, dar bine conturată, curbată în toate locurile potrivite. Sânii ei erau de mărimea potrivită pentru a-i umple palmele şi, în ciuda aerului cald, sfârcurile îi ieşeau prin ţesătura umedă a costumului. L-a surprins uitându-se la el şi şi-a înfăşurat rapid halatul în jurul corpului. Jack a înghiţit şi a clipit.

Când s-a aşezat pe un scaun la câţiva metri distanţă, şi-a strâns mâinile tremurânde şi şi-a băgat picioarele sub învelişul lung până la gambă, acoperind fiecare centimetru de piele frumoasă.

Vinovăţia îi înţepa conştiinţa lui Jack. Poate ar putea lovi un căţeluş mai târziu, ca să-şi completeze ziua.

„Nu am putut dormi şi nu am vrut să trezesc copiii.” Ea s-

a uitat la el. „Ai venit până aici fără cârje! Te-ai rănit?”

Grozav, a speriat-o de moarte în timp ce ea avea grijă de bunăstarea lui. Dacă nu se simţea ca un rahat înainte, acum se simţea.

„Nu, am folosit un baston.” Şi nu a fost asta o lovitură pentru ego -ul lui deja plângăcios. „Nu s-a întâmplat nimic rău.”

Ea a dat din cap. „Mă bucur.”

„Ştii, e vineri. Ai muncit mai mult de patruzeci de ore deja săptămâna asta. Ia-ţi o zi liberă; petrece-o relaxându-te cu copiii. Mă pot ocupa eu de casă pentru o zi.” Jack şi-a întins picioarele lungi în faţa lui. „Există un cinematograf şi un mic centru comercial la vreo zece mile pe autostradă. Nu e chiar o metropolă, dar nu i-ai dus pe copii nicăieri de când ai ajuns aici. Poţi lua oricând pick-up-ul din garaj. Fără supărare, dar maşina ta nu pare foarte fiabilă.”

„Nu e cazul. E o bucată de rahat.” Ea l-a surprins cu acest răspuns, iar buzele lui s-au tras în sus la colţuri. „Nu avem nevoie de prea multă distracţie.” Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Copiilor le place aici.” Şi era adevărat. În timp ce ea lucra cu caii şi se ocupa de contabilitate, copiii petrecuseră zile lungi înotând în piscină şi vizitând împrejurimile cu Henry.

„Mă bucur să văd că se acomodează. Ben pare să se simtă bine, dar nu cred că am auzit-o pe Katie spunând un cuvânt.”

„Este un pic timidă, mai ales în preajma bărbaţilor. Nu e obişnuită cu ei. Ben încă îşi aminteşte de tatăl său, dar Katie era un bebeluş când a murit.” Beth vorbea încet, cu vocea groasă de emoţie. „Cum a murit?” a întrebat Jack.

„A fost ucis într-un accident de maşină în timp ce se întorcea de la sală. Foarte ironic, pentru că era pompier şi întotdeauna îmi era atât de frică când pleca la muncă. Nu m-am gândit niciodată să fiu îngrijorată când nu era de

serviciu.” S-a oprit brusc.

Jack s-a uitat în lateral. Ochii ei au căpătat o privire îndepărtată, iar umezeala s-a adunat în colţuri. Şi-a şters o mână pe obraz.

Acum o făcuse să plângă. *Bună treabă.*

„Nu am vrut să te supăr. Nu e treaba mea. Mă întrebam doar de ce sunt atât de tăcuţi tot timpul”, a spus Jack.

Expresia care i-a străfulgerat faţa a fost una de devastare totală. Îşi iubise soţul foarte mult. O scurtă răbufnire de dor s-a adunat în pieptul lui Jack. Dacă ar muri mâine, nimeni nu i-ar simţi lipsa în felul acesta.

„Este în regulă. S-a dus de şapte ani. Am făcut faţă. Lui Ben i-a fost cel mai greu să înţeleagă. Tot întreba când vine tati acasă. Amintirile lui se estompează un pic în fiecare an. Mă întreb dacă îşi va aminti de tatăl său când va fi adult.”

Un gri pal colora orizontul. Ca şi cum apropierea zorilor o făcea să se simtă incomodă cu dezvăluirile care se lăsau mai bine în întuneric, s-a ridicat să plece. „Ar fi bine să mă îmbrac. Copiii se vor trezi în curând.”

Jack a privit-o păşind hotărât pe cărarea spre casă.

Apoi a mers şchiopătând până la piscină. Deschizând Velcro-ul de la protează, a aşezat-o pe margine şi a coborât în apa rece, uşurându-şi focurile duioase din genunchi şi inghinali.

Se îndoia că durerea de şapte ani, oricât de profundă ar fi fost, era motivul pentru care înota înainte de răsărit. Care era demonul care o scotea din pat în întuneric? Va trebui să meargă pe o linie prudentă pentru a evita să o sperie.

Dar el îi va descoperi secretul. Şi ceva îi spunea că ar fi bine să o facă curând.

După o înmuiere scurtă, Jack s-a întors şchiopătând în casă şi s-a schimbat în pantaloni scurţi uscaţi. În timp ce îşi

trăgea pe cap un tricou decolorat, ceva s-a ciocnit în bucătărie.

Şi-a vârât capul prin uşă. Katie stătea în faţa frigiderului deschis, într-o baltă mare de suc de portocale. Bucăţile zimţate ale ulciorului de sticlă spart erau împrăştiate în jurul picioarelor ei goale. Sucul picura din faţa dulapurilor, din interiorul frigiderului, în faţa picioarelor ei subţiri şi se împrăştia pe podea. O teroare crudă a străfulgerat faţa copilei când Jack a intrat în cameră.

Temându-se că va călca pe o bucată de sticlă, Jack a strigat: „Nu mişca”, în timp ce îşi încălţa adidaşii.

Cu ochii mari, Katie s-a îndepărtat de Jack, uitând de cioburile din jurul picioarelor ei.

Pe măsură ce el se apropia, ochii ei mari măsurau distanţele dintre ea, uşă şi Jack. Realizarea că panica copilului era rezultatul fricii ei de *el,* şi nu de sticla de pe podea, i-a provocat lui Jack o senzaţie de rău în stomac. Îşi coborî vocea ca şi cum ar fi vorbit cu o victimă.

Pentru că asta era în mod clar.

„Katie, e în regulă. Nu sunt supărat. E doar un pic de suc vărsat. Nu vreau să-ţi tai picioarele pe sticla de pe podea. Te rog să nu te mai mişti. O să merg spre tine acum.” Jack şi-a păstrat vocea blândă şi constantă în timp ce se îndrepta încet spre fetiţă, care era încremenită pe loc. Ochii ei verzi s-au fixat pe cei ai lui Jack. Până când a ajuns la ea, tremura violent.

„O să te iau acum.” Şi-a pus mâinile mari sub braţele ei şi a ridicat-o, ţinând-o departe de corpul lui. Genunchiul lui a ţipat în semn de protest în timp ce el s-a întors şi a dus-o în cealaltă parte a bucătăriei. Degetele lui lungi i-au înconjurat complet pieptul subţire. A aşezat-o pe blat, a tras un scaun de bucătărie şi s-a aşezat în faţa ei atât pentru a părea mai mic,

cât şi pentru că piciorul lui era pe cale să cedeze.

Tremurul buzei ei de jos a făcut ca inima lui Jack să îl doară adânc în piept.

Rana sa fizică era nesemnificativă în comparaţie cu daunele psihologice suferite de acest copil. Şi-a limpezit gâtul şi şi-a înghiţit mila.

„Lasă-mă să-ţi verific picioarele pentru sticlă.” A întins mâna după un prosop de bucătărie şi i-a uscat picioarele. Mâinile lui au acoperit picioarele copilei în timp ce el a verificat cu atenţie să nu aibă tăieturi. „Mie mi se pare că arăţi bine. Te doare ceva?”

Katie a scuturat din cap. Avea încă ochii mari, dar Jack se simţea uşurat că tremuratul ei se potolise.

Henry a lătrat din faţa uşii bucătăriei. „De ce nu te duci afară cu Henry cât timp curăţ eu asta? N-aş vrea să-şi taie labele pe vreo bucată de sticlă spartă. Pune-ţi nişte pantofi.”

Katie a aşteptat ca Jack să se ridice şi să se îndepărteze înainte de a aluneca de pe tejghea şi de a fugi pe uşă, luându-şi adidaşii pe loc.

El a privit prin fereastră cum ea a pus ambele braţe în jurul câinelui mare şi şi-a îngropat faţa în gâtul lui blănos. Câinele stătea nemişcat şi aştepta răbdător. Henry s-a întors spre Jack şi i-a întâlnit privirea prin geam cu o privire de o inteligenţă surprinzătoare.

Sentimentele lui Jack trecură de la tristeţe la furie împotriva celui care era responsabil de frica lui Katie. Văzuse o mulţime de copii abuzaţi în lunga lui carieră, dar nu înceta niciodată să fie îngrozit de chinul pe care un adult i-l provoca unui copil neajutorat. A înjurat în sinea lui în timp ce arunca prosoape de hârtie pe podea pentru a absorbi sucul. *Rasa umană este cu adevărat josnică.*

Ridicându-şi privirea, a văzut-o pe Beth stând în uşă, cu

faţa trasă şi încordată. Se schimbase în blugi şi un maiou modest.

„Lasă-mă să te ajut cu asta.” A traversat camera şi a deschis cămara, scoţând o mătură şi un făraş. S-a ghemuit şi a început să strângă bucăţile mai mari de sticlă spartă.

Furia lui Jack s-a dezumflat când ea s-a uitat în sus la el. „Cine i-a făcut rău?”, a întrebat el încet.

„Nimeni nu i-a făcut rău vreodată lui Katie”, a răspuns Beth, dar a refuzat să-i întâlnească privirea şi şi-a păstrat atenţia fixată pe podea. A împins restul cioburilor şi prosoapele de hârtie îmbibate în coşul de gunoi. Apoi a aruncat toată mizeria în coşul de gunoi.

„Atunci de ce îi este atât de frică?”

Beth nu a răspuns imediat, dar a continuat să cureţe sucul vărsat de pe diverse suprafeţe. A dus echipamentul de curăţat în cămară şi, cu umerii căzuţi, a închis uşa încet. Mâna ei a strâns mânerul şi şi-a ţinut privirea pe podea. „E o poveste lungă, Jack. Nu pot să vorbesc despre ea. Te rog dă-i puţin timp”.

„Dacă crezi că are nevoie de consiliere, cunosc nişte oameni buni.”

„Nu încă.” Beth s-a întors cu faţa la el. Şi-a îndreptat umerii şi s-a ridicat cât de înaltă îi permitea corpul ei micuţ. „Îmi pare rău. Ştiu că ai intenţii bune, dar nu pot face asta chiar acum. Nici eu nu pot să-ţi explic. Te rog să nu-mi mai pui întrebări. Fac tot ce pot.”

„În regulă”, a spus Jack încet. Ştia să recunoască un argument inutil când vedea unul. „Dar ţine minte, s-ar putea să te pot ajuta.”

Din impuls, a întins mâna şi i-a strâns uşor umărul şi a fost şocat când ea nu a tresărit. Ochii ei s-au mărit uşor. Apoi privirea ei s-a mutat de la mâna lui, care încă se odihnea uşor

pe umărul ei, la faţa lui. Nu numai că nu exista nicio urmă de teamă în expresia ei, dar el a putut vedea că acest fapt a surprins-o şi pe ea. Pupilele i s-au dilatat. Vârfurile degetelor lui s-au mişcat, doar un centimetru, o mângâiere aproape imperceptibilă pe pielea ei delicată. Cu o respiraţie rapidă, Beth şi-a tras buza inferioară între dinţi, iar Jack a devenit tare ca piatra într-o singură bătaie de inimă. Nevoia a început să pulseze adânc în el, bubuindu-i prin vene, fiecare bătaie a inimii îndemnându-l să se apropie. Să atingă. Să guste. Să ia.

Cu ochii fixaţi pe ai ei, el s-a aplecat spre ea. Mirosul ei l-a învăluit, alimentând dorinţa primitivă care îl inundă. Mâna lui a alunecat pe clavicula ei pentru a-i înconjura coloana delicată a gâtului, unde pielea ei era ca un satin cald şi pulsul îi pulsa sub degetul lui mare. Privirea lui a căzut la gura ei.

În clipa în care el a întrerupt contactul vizual, Beth a clipit. Maxilarul i sa încordat şi s-a îndepărtat de contactul fizic *aproape* înainte ca el să poată înregistra valul de căldură incontestabilă din ochii ei.

Aproape – dar nu chiar. Corpul ei îl dorea, chiar dacă creierul ei nu era de acord. Mâna lui Jack îl mânca să atingă din nou acea piele netedă, goală.

„Beth.” A făcut o jumătate de pas înainte. Beth a dat înapoi de două ori mai mult, iar el şi-a lăsat mâna să cadă la o parte. *Rahat.* O împinsese prea departe. Ea şi-a lăsat privirea pe podea, retragerea ei şi refuzul de a se uita la el fiind semne clare că regreta momentul care tocmai trecuse între ei.

Moment? La naiba, au fost doar câteva secunde. Secunde al naibii de bune, totuşi.

„Mă duc la grajd să hrănesc caii. Ben e deja acolo jos.” Beth s-a îndepărtat de el şi s-a îndreptat spre uşă, oprindu-se în prag. „Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel. Dacă vrei să

plecăm, spune-ne. Înţeleg cum am putea să te facem să te simţi inconfortabil. Nu suntem chiar familia Cleaver. Habar n-aveai în ce te bagi.”

„Beth, nu vreau să plecaţi. Nu eu sunt cel care se simte incomod. Acesta este un loc bun pentru copii.”

Fără să se întoarcă cu faţa la el, ea a dat din cap. „Ai dreptate. Acesta este un loc bun. Mulţumesc.” A ieşit pe uşă şi a ieşit pe terasă.

Jack a privit-o cum păşea pe cărarea spre hambar. Katie şi Henry au alergat în întâmpinarea ei. Beth a ridicat-o pe Katie şi a îmbrăţişat-o strâns înainte să o lase jos şi să continue să meargă. Beth a ţinut-o de mână pe fiica ei pe de o parte şi s-a aplecat cu cealaltă parte pentru a-i scărpina capul lui Henry. Câinele mare se ţopăia îngrijit lângă ea, ca şi cum nu ar fi picat de două ori la şcoala de supunere. Au intrat în livada de copaci care separa hambarul de casă şi au dispărut din peisaj.

Jack a aruncat prosopul prin bucătărie. Îşi dorea să ştie cum să-i ajute. Fără informaţii, însă, era lipsit de putere. Trecuse aproape o săptămână până când o putuse atinge fără să o facă să înnebunească, iar această ultimă mişcare nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile. Un pas înainte, douăzeci înapoi. Cristoase, în ritmul ăsta, vor trece ani de zile până când ea va avea încredere în el.

Instinctul îi spunea că nu mai are ani. Avea nevoie de ajutor acum.

„Eşti bine?” Beth a strâns-o de mână pe fiica ei când au intrat în bucata de copaci dintre casă şi hambar. Atât de devreme dimineaţa, tufişul umbrit era răcoros, chiar şi în mijlocul verii. Ea a inhalat mirosul de pin proaspăt şi a simţit cum nervii ei încordaţi se calmează – şi a lăsat briza să-i răcorească libidoul

scăpat de sub control.

Jack punea mult prea multe întrebări. Şi de fiecare dată când se uita la ea, putea să vadă suspiciunea înotând în ochii lui. Dar în dimineaţa aceea, în ochii aceia căprui şi profunzi fusese mult mai mult decât suspiciune. O privire înfierbântată care o făcea să tremure prin burtă chiar şi acum. Pielea îi furnica încă acolo unde o atinsese. Mâna lui fusese caldă şi solidă, şi a avut nevoie de toată hotărârea ei pentru a se îndepărta de ea atunci când ea ar fi vrut cu adevărat să se apropie. Fusese pe punctul de a o săruta, şi Dumnezeu s-o ajute, ea ar fi vrut să-l lase să facă asta şi mai mult. Practic, îi simţea gura cum o acaparează pe a lui, degetele lui puternice cutreierându-i restul corpului. Sfârcurile i se strângeau şi căldura umedă i se aduna între picioare când îşi imagina dorinţa inconfundabilă din ochii lui Jack. Corpul impresionant pe care îl văzuse în această dimineaţă la piscină nu o ajuta deloc. Jack avea un corp de alergător, umeri laţi, membre lungi şi slabe, musculoase, genul de fizic dur care făcea o femeie să se simtă moale şi complet feminină.

Îşi dădu seama, cu un fior de regret, că ar trebui să plece. Să găsească un alt loc unde să se ascundă. Undeva unde să nu fie tentată să îşi lase din nou apărarea jos.

„Nu e rău.” Răspunsul lui Katie a scos-o pe Beth din gândurile ei.

„Nu, nu este.” Inima lui Beth s-a strâns la surprinderea din vocea fiicei sale.

Katie a continuat: „E ca unchiul James.”

Lui James îi luase ceva timp să relaţioneze cu copiii. Ca şi Jack, bărbatul mai în vârstă nu avusese niciodată copii proprii. După moartea mătuşii ei, James se închisese în sine. Dar i-a păsat, iar în cele din urmă Ben şi Katie i-au înmuiat inima împietrită. James şi copiii deveniseră apropiaţi.

„Deci eşti de acord să stai aici cu Jack pentru o vreme?” Ieşind în căldura însorită a grajdului, Beth s-a oprit şi s-a întors cu faţa la Katie. Fiica ei a clipit la ea.

„E frumos aici.” Katie şi-a aşezat un braţ în jurul gâtului lui Henry. Câinele s-a întors şi i-a lins faţa. „Şi nu vreau să îl părăsesc pe Henry. Nu trebuie să plecăm, nu-i aşa?”

Beth a închis ochii şi a înghiţit nodul din gât.

Chiar ar trebui să plece. Lucrurile de aici nu ieşeau chiar aşa cum le plănuise. Cu un oftat, şi-a ridicat pleoapele. Buza de jos a lui Katie a tremurat. Hotărârea lui Beth s-a prăbuşit.

Jack putea fi curios, dar ea nu credea că reprezintă un pericol pentru ei. Oricum, nu de genul „viaţă sau moarte” de care era îngrijorată acum. Totuşi, ar trebui să păstreze distanţa.

„Nu, scumpo.” Beth a zâmbit. „Putem rămâne, oricum pentru o vreme.” Zâmbetul lui Katie i-a făcut inima lui Beth să doară. „E bine. E frumos aici.”

O copită a bătut în lemn.

„Ar fi bine să le dăm cailor micul dejun.”

Katie s-a întors şi a sărit spre uşa hambarului.

În cele din urmă va trebui să-şi ia fetiţa departe de aici. Asta nu va dura la nesfârşit. Nimic bun nu a durat vreodată.

Chiar în momentul în care fiica ei a trecut în umbra hambarului, Beth s-a oprit, privirea ei fiind atrasă în mod inexplicabil de pădurea deasă d în partea cealaltă a păşunii. Un sentiment de goliciune şi vulnerabilitate s-a instalat peste ea, ca şi cum ar fi fost urmărită. Părul de pe ceafă i s-a ridicat în semn de avertizare primitivă. S-a întors pentru a scana restul împrejurimilor. Singurul semn de viaţă erau nişte fluturi albi de mărimea unui deget mic care pluteau deasupra păpădiilor din păşunea plină de buruieni. A inspirat adânc pe nas şi a suflat pe gură.

„Ce s-a întâmplat, mami?” Vocea fiicei sale i-a atras atenţia lui Beth înapoi la intrarea în hambar, unde fetiţa aştepta, cu ochii larg deschişi în timp ce citea expresia neliniştită a mamei sale.

Beth i-a netezit alarma de pe faţă. „Nimic, dragă. Absolut nimic.”

Dar când s-a alăturat fiicei sale, i s-a făcut pielea de găină pe braţe, iar privirea i-a fost atrasă înapoi spre marginea întunecată a pădurii.

$$$

A coborât binoclul şi s-a cufundat mai adânc în tufişuri. Femeia nu putea să-l vadă. Nu numai că era prea departe pentru a fi vizibil cu ochiul liber, dar era complet ascuns în spatele frunzişului des, ca un vânător în orb.

Totuşi, ea părea să se uite direct la el.

El a ridicat din nou binoclul şi a privit-o întorcându-şi atenţia către fetiţă. După un moment de conversaţie, au dispărut amândoi în hambar.

Sigur semăna cu ea, dar nu era decizia lui.

Avea ordinele sale. Urmăriţi toate anchetele promiţătoare. Luaţi contact vizual. Obţine fotografii. Raportaţi.

La pasul trei. Mai avea încă două posibilităţi care trebuiau verificate.

A scos aparatul foto digital de mare putere din husă, a înşurubat super teleobiectivul în poziţie şi a ataşat trepiedul. Chiar dacă imaginea va fi mică, cu o rezoluţie de douăzeci şi unu de megapixeli, fotografia va putea fi decupată şi mărită.

În momentul în care va termina de editat fotografiile, va putea să numere ridurile din jurul ochilor femeii.

A îndreptat camera spre uşa hambarului şi a ajustat setările. S-a instalat şi a aşteptat ca ea să reapară.

Capitolul 7

Şaua scârţâia în timp ce Beth o tropăia pe Lucy pe poteca din pădure. Un strat gros de ace de pin acoperea cărarea, amortizând paşii calului.

Stabilindu-se într-un ritm constant de două bătăi, un sentiment de pace a cuprins-o. O jumătate de oră călare era cea mai bună terapie posibilă. Vinovăţia o chinuia pentru că plecase singură, dar a respins-o. Copiii erau mulţumiţi că făceau prăjituri cu doamna Harris. În plus, ea avea nevoie să se reîncarce. Şi *chiar avea* nevoie să se gândească.

Nu exista nici o îndoială că trebuia să se adune după dezastrul din dimineaţa asta cu Jack. Data viitoare când se trezea înainte de răsărit, avea să stea naibii în pat şi să se holbeze la tavan.

O speriase de moarte şi – mai rău – el ştia asta. Apoi ea a plecat şi a spus totul despre Brian. A doua greşeală. Apoi Katie şi-a ieşit din minţi în bucătărie. A treia greşeală. Pe Beth încă o durea pieptul când se gândea la felul în care Jack îi calmase fiica îngrozită. Pentru un burlac, era surprinzător de bun cu copiii. Nu o presase pe Beth pentru răspunsuri, dar ar fi vrut să o facă. Ea văzuse întrebările în ochii lui, ochi de poliţist care vedeau mult mai mult decât voia ea să ştie. De exemplu, probabil că a observat că ea nu se retrăsese exact la atingerea lui. Nu, abia rezistase dorinţei de a-şi înfăşura corpul în jurul lui. De acum încolo avea să păstreze distanţa. Nu-şi putea permite să aibă niciun ataşament personal în afara copiilor ei.

Jack nu era genul de om care să renunţe la ceva. Pe o notă pozitivă, era destul de sigură că nici el nu era genul de om care să primească ordine de la un politician corupt. De asemenea, nu şi-l putea imagina pe Jack ridicând mâna la o

femeie – Deşi nu mai avea încredere în propriile evaluări ale caracterului său. La urma urmei, ea îl alesese pe Richard. Nu, Jack trebuia să fie ţinut la distanţă. Dacă avea vreun interes personal pentru ea, trebuia să pună imediat capăt acestui interes. Deşi se îndoia că în acest moment era posibil să treacă neobservată, putea cel puţin să păstreze o relaţie profesională şi formală.

Era sigură de un singur lucru acum. Încă o greşeală şi ar fi trebuit să plece. Nu-şi putea permite ca Jack să-i descopere adevărata identitate. Richard avea prea multe relaţii în poliţie şi FBI. Dacă cineva începea să pună întrebări, chiar şi cu cele mai bune intenţii, Richard ar fi fost sigur că ar fi aflat. Nu-şi putea permite să o lase în viaţă, nu acum că îi cunoştea secretul.

Să-i frângă inima lui Katie – din nou – ar fi mai bine decât să-i omoare pe toţi.

O smucitură de frâie şi sunetul apei curgătoare au adus-o pe Beth înapoi în acel moment. Anticipând un strop bun, Lucy a pufnit şi a accelerat ritmul în timp ce se apropiau de un pârâu puţin adânc. În timp ce iapa ţopăia, corpul lui Beth curgea odată cu mişcarea. Şi-a întins picioarele mai mult pe părţile laterale ale lui Lucy, cu călcâiele în jos, cu şezutul confortabil în şaua mică englezească.

La marginea apei, Beth a slăbit frâiele pentru ca iapa să poată pipăi apa şi i-a mângâiat gâtul elegant. I-a permis calului să se joace câteva minute înainte de a se întoarce. Timpul de linişte era pe sfârşite. O livrare de fân era programată pentru această dimineaţă.

Beth a dat drumul la frâu, iar Lucy şi-a prelungit pasul. Când au ieşit din pădure şi au ajuns pe pajiştea de sub hambar, ea a slăbit frâul lui Lucy. Calul a răspuns cu o creştere de viteză, galopând pe deal. Beth a savurat senzaţia muşchilor care se mişcau uşor sub ea, paşii lungi ai iepei

mâncând pământul. Vântul îi împingea faţa, iar ochii îi lăcrimau. Când Lucy s-a îndreptat spre copacul căzut, Beth i-a dat drumul. Împreună au zburat prin aer şi au aterizat uşor pe pământul de pe partea cealaltă.

La jumătatea pantei, grajdul a devenit vizibil, iar Beth a tras-o pe Lucy înapoi la trot. Un camion mare şi alb pe care scria „Martin's Feed” era în spatele uşilor duble. Beth a dus-o pe Lucy la pas pentru a o răcori. Iapa şi-a întins gâtul în timp ce urcau panta uşoară spre hambar.

Şoferul s-a sprijinit de gard. Antebraţele îi stăteau pe balustrada de sus, iar un picior încălţat se sprijinea pe scândura cea mai de jos. În timp ce Beth privea, căruciorul de golf al lui Jack a ieşit din copaci şi s-a oprit lângă hambar. Jack a coborât, folosindu-şi bastonul pentru a merge şchiopătând până la curier. Şi-au strâns mâinile.

Lucy s-a uitat la camion şi a dansat lateral când au intrat în curte. Beth a preluat frâiele în timp ce conducea calul spre cei doi bărbaţi. Vizitatorul avea în jur de douăzeci de ani şi era cu câţiva centimetri mai scund decât Jack, poate un metru optzeci, dar în loc de corpul înalt şi zvelt al lui Jack, acest bărbat era construit ca o gorilă, cu bicepşi supradimensionaţi şi fără gât. Din deschizătura în formă de V a gâtului tricoului său strâmt ieşeau smocuri de păr negru ca oţelul. Purta ochelari de soare de culoare închisă şi o şapcă de baseball trasă peste părul scurt şi negru.

„Bună dimineaţa”, a strigat Gorilla-man. Vocea lui era prea suavă, postura prea arogantă.

„Neaţa”, răspunse Beth, dar o îndepărtă pe Lucy de el.

Instinctiv, voia să aibă cât mai puţin contact cu acest tip vâscos. „Bună, Beth.” Telefonul mobil al lui Jack a sunat în timp ce el o saluta. El s-a scuzat şi a făcut câţiva paşi spre hambar pentru a răspunde la telefon.

Gorilla-man s-a uitat la Jack şi şi-a coborât vocea. „Ai un

loc minunat.” Beth a făcut o pauză. Fusese acel comentariu plin de aluzii sexuale? Sau imaginaţia ei o luase pe sus?

A descălecat, a desfăcut chinga şeii înainte de a conduce calul spre bărbaţi. Transpiraţia îi picura în ochi, iar ea îşi şterse o mână pe frunte. Deşi fusese răcoare când plecase la plimbare, umiditatea crescuse odată cu soarele. S-a uitat în jos la tricoul ei ud, care i se mulase pe sâni. Slavă Domnului că purtase un sutien căptuşit.

Deşi, la felul în care o privea acest bărbat, ar fi putut fi la fel de bine fără bluză.

Gorilla-man a întins o mână groasă. „Will Martin de la Martin's Feed Store. Mă bucur să vă cunosc.”

Beth a strâns din dinţi şi şi-a întins mâna. Chiar când palmele lor s-au atins, Lucy şi-a strecurat capul peste umărul lui Beth şi a tras-o deoparte, întrerupând brusc strângerea de mână.

Beth şi-a notat să îi aducă iapei nişte morcovi în plus în acea seară.

„Lucy era preferata lui Danny. El nu călărea, dar îi plăcea pentru că era îndrăzneaţă”, a comentat Martin în timp ce se plimba în jurul calului, ochii lui trecând peste corpul animalului, apoi înapoi la Beth. A bătut puternic umărul iepei. Lucy a bătut din picior şi a dat din coadă, trăgându-şi urechile înapoi în semn de avertizare când Martin i-a dat o palmă peste fund.

„Nimic nu se compară cu o femeie obraznică.” Martin făcu un pas înapoi râzând.

„Linii frumoase. Pare distractiv de călărit.” Cu faţa întoarsă de la Jack, Martin o privea lasciv pe Beth.

Pielea i se încreţea.

„Dacă vrei vreodată să o vinzi, am un armăsar căruia i-ar plăcea să o servească pe fata asta.”

Stomacul gol al lui Beth se rostogoli. A legat animalul de gard şi a respirat adânc. Îşi îndreptă umerii. Cu cât termina mai repede cu asta, cu atât mai bine.

„Hai să descărcăm chestiile alea. Sunt sigură că mai ai şi alte livrări astăzi.” Fără să-l aştepte pe Martin, ea s-a îndreptat spre hambar. Privirea lui îi ardea fundul în timp ce ea urca scara în pod. Putea auzi murmurul vocii lui Jack de unde stătea lângă uşa hambarului.

Mergând spre margine, s-a uitat în jos pe culoar. Martin băgase camionul cu spatele în hambar. S-a urcat în spate şi a început să arunce fânul în pod.

Beth a târât baloţii în spatele spaţiului şi i-a stivuit ordonat pe perete. Martin a terminat de descărcat platforma camionului şi a urcat pe scară pentru a o ajuta să stivuiască baloţii rămaşi.

„Eşti destul de puternică pentru un lucru atât de mic.” Vocea lui era suficient de joasă încât Jack să nu-l audă jos. Zâmbetul lui Martin era un zâmbet viclean, cu dinţii la vedere.

Cu atât mai bine să te mănânc, draga mea.

Un fior se strecură pe şira spinării lui Beth, care păstră câţiva metri de spaţiu gol între ea şi Gorilla-man. Cu ajutorul lui, fânul rămas a fost stivuit în câteva minute.

„Sunt sigur că vrei să-ţi termini livrările înainte să se facă şi mai cald.” Beth a păşit spre scară, dar Martin s-a manevrat între corpul ei şi ieşire. Ea s-a mişcat într-o parte, intenţionând să-l ocolească, dar el i-a oglindit paşii, blocându-i calea.

„Tu eşti cea care arată bine.” Ochii lui îi cutreierau corpul din cap până în
picioare. Se simţea expusă şi ameninţată, ca şi cum el o dezbrăca mental chiar 1 5 1 5 5'5
acolo, în pod. Toată umezeala i s-a evaporat din gât.

„Scuzaţi-mă.” Ea i-a ignorat comentariul şi şi-a domolit vocea tremurândă. Jack era chiar în faţa uşii. Cu siguranţă Martin nu ar fi încercat nimic cu altcineva atât de aproape.

„Oricând, scumpo.” A păşit aproape de ea, frecându-şi şoldurile de ale ei în timp ce trecea. Beth a îngheţat la contactul forţat cu corpul lui gros. Stomacul i s-a întors pe dos când inghinalul lui întărit i-a frecat burta, dar a refuzat să dea înapoi.

Timiditatea le dădea bătăuşilor un impuls şi le alimenta cruzimea. Acest lucru îl ştia din experienţă personală.

Mirosea a transpiraţie şi testosteron. Ameţită, Beth a inspirat pe gură. Aerul fierbinte şi stătut din pod era sufocant, sufocant. Expirând încet, şi -a dorit ca inima să îşi încetinească bătăile frenetice. În timp ce se ţinea pe loc, sa concentrat asupra prafului care plutea în razele de soare care intrau pe fereastră.

„O să vă sun eu înapoi. Mulţumesc.” Vocea lui Jack, urmată de sunetul mobilului său care se închidea, a plutit până în pod.

Martin a dat din cap. „După tine. Doamnele mai întâi.” S-a dat la o parte, dar ochii lui au călătorit din nou peste corpul ei, oprindu-se asupra sânilor ei. Şi-a lins buzele şi şi-a arătat dinţii într-un alt rânjet sălbatic. Beth a ieşit din transă şi a parcurs distanţa până la scară în câteva paşi lungi. A coborât rapid, ratând ultima treaptă şi aterizând puternic pe tocuri pe culoar. Dinţii i-au pocnit împreună. Durerea i-a ricoşat prin maxilar. A simţit o mână pe spate, stabilizând-o. S-a uitat peste umăr la Jack care stătea în spatele ei. Căldura s-a răspândit de la mâna lui până la coloana ei vertebrală.

Jack a ridicat sprânceana într-o întrebare tăcută în timp ce ea îşi recăpăta echilibrul. Apoi s-a uitat la bărbatul cel mare care o urmărea în jos şi şi-a îngustat ochii. În mod clar, bănuia că se întâmplase ceva sus în pod, pentru că şi-a folosit

mâna mare încă întinsă pe spatele ei pentru a o îndepărta de baza scării, în spatele lui. Beth nu s-a împotrivit. S-a dat înapoi, şi-a băgat mâinile tremurânde în buzunarele din faţă şi s-a concentrat asupra calmării nervilor ei întinşi. A simţit privirea lui Jack pe faţa ei, dar a refuzat să se uite la el.

Will a fluierat o melodie în timp ce cobora scara. „Asta e." A zâmbit la Beth şi a ridicat o sprânceană, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret.

Bila îi urca în gât, iar inima îi bătea cu putere.

„Mă bucur să te cunosc, O'Malley. Ne vedem data viitoare, domnişoară Markham." Martin a ieşit din hambar, s-a urcat în camionetă şi a plecat fără să aştepte un răspuns.

Sprijinindu-se pe baston, Jack l-a urmat pe Martin în curte.

Jack nu a spus nimic pentru câteva momente. Se uita în josul drumului la camionul care se retrăgea, cu gura formând o linie sumbră şi strânsă.

Ieşind din hambar pentru a termina de despachetat-o pe Lucy, Beth i-a evitat privirea când el s-a uitat înapoi la ea. Corpul ei s-a încordat când Jack sa apropiat.

„Eşti în regulă?"

„Sunt bine." Ca şi cum i-ar fi contrazis afirmaţia, mâinile îi tremurau în timp ce desfăcea cureaua şeii şi o ridica de pe spatele calului.

„Ce s-a întâmplat acolo sus?"

„Nimic, de fapt. Reacţionez exagerat. Probabil din cauza căldurii." S-a întors şi a aşezat şaua pe balustrada gardului. Întorcându-se la Lucy, a început să perieze spatele iepei, îndepărtând urmele de transpiraţie şi murdărie de pe locul unde fusese şaua.

Spre surprinderea lui Beth, Jack a luat o perie şi s-a apropiat de cal – mai aproape de Beth – suficient de aproape încât ea să simtă căldura corpului lui. Dacă se mişca cinci

centimetri la stânga, braţele lor se atingeau. Punctul cald de pe spatele ei îi amintea cât de puternic şi solid era al lui.

Beth s-a retras pentru a curăţa stropii de noroi de pe picioarele din spate ale iepei, creând un spaţiu de câţiva zeci de centimetri între ea şi Jack. Umbra lui a învăluit-o. Îi simţea mirosul în adierea vântului, convingând-o să se întoarcă spre el în loc să se îndepărteze. Nu destul de departe. S-a mişcat pentru a curăţa cealaltă parte a calului.

Jack vorbea cu calul în timp ce îi trecea peria pe faţă, vocea lui fiind profundă şi liniştitoare. Deşi se adresa iapei, vocea lui Jack o liniştea şi pe Beth.

Pe măsură ce lucra şi Jack vorbea, mâinile ei încetară treptat să tremure. El s – a mutat în faţa calului şi a periat sudoarea uscată de după urechile iepei. Lucy s-a sprijinit de el, frecându-şi capul mare în sus şi în jos pe partea lui. Beth invidia calul. Ar fi vrut să se sprijine de Jack şi să-l lase să-şi înfăşoare braţele în jurul ei. Dar asta nu era posibil.

Jack a scărpinat sub coama groasă a iepei. „Odată ce treci peste mărime, caii sunt în regulă. Sunt ca nişte câini foarte mari şi foarte mirositori.”

Incapabilă să răspundă, Beth s-a concentrat asupra unei pete de noroi uscat de pe piciorul din faţă al lui Lucy. Viaţa copiilor ei depindea de păstrarea secretului identităţii lor. Nu-şi putea permite să aibă încredere în nimeni.

„Beth.”

S-a ridicat şi s-a întors cu faţa la el. Mai ales nu un fost poliţist care încă mai avea legături puternice cu forţele de poliţie.

„Ascultă, data viitoare când vine Martin, lasă-mă pe mine să mă ocup de livrare. Sau ne putem gândi să găsim un alt furnizor.”

„Nu. E în regulă. Mă pot descurca.” Beth şi-a ridicat bărbia şi i-a înfruntat privirea în faţă. Dacă începea să cedeze

temerilor ei, ar fi fost copleşită în scurt timp. N-ar mai fi fost în stare să se trezească în fiecare dimineaţă.

„Unii tipi sunt ticăloşi, Beth. Nu-i poţi schimba, dar nici nu trebuie să fii singură cu ei. Nu are sens să te faci o ţintă uşoară. Martin e un tip mare. Dacă eu nu sunt aici, asigură-te că mai e cineva prin preajmă.” Jack i-a mângâiat nasul lui Lucy. „Poate că sunt paranoic, dar sunt poliţist. Am fost poliţist”, a corectat el cu o scurtă strângere de gură pe care a atenuat-o rapid. „Sunt nişte oameni răi acolo, iar eu am sentimentul că Martin este unul dintre ei.”

Glumeşti?

„Mulţumesc, voi fi atentă.” Beth ştia totul despre oamenii răi.

Jack a dat din cap. „Am încredere în instinctele mele despre oameni. Ar trebui să faci la fel.”

Da, sigur.

Instinctele ei erau ultimele lucruri pe care se putea baza. Instinctele ei voiau să se întoarcă la Jack pentru alinare. Instinctele ei doreau ca mâinile lui Jack să fie peste tot corpul ei gol. Aceleaşi instincte o băgaseră în mizeria asta.

Jack şi-a aruncat revista pe masă şi s-a uitat afară la soarele care apunea. Deasupra munţilor, cerul fără nori devenise roz pal.

Se întoarse spre bucătărie şi o văzu pe menajeră scoţând din frigider un baton de unt şi o cutie de ouă. O vineri seară sălbatică pe proprietatea O'Malley.

„Mă întreb unde sunt Beth şi copiii?” Doamna Harris s-a uitat la ceas înainte de a-şi întoarce atenţia la asamblarea ingredientelor pe tejghea. „Le-am spus că fac prăjituri şi de obicei nu le ia atât de mult să hrănească caii.”

Jack i-a urmărit ochii până la ceas. Era aproape opt. De când sosiseră, Beth şi copiii se întorseseră de la treburile de seară din hambar pe la şapte şi jumătate. Lui Jack i se strânse

stomacul când o scânteie bruscă de suspiciune îl străbătu.

Au fugit?

Martin făcuse ceva să o sperie pe Beth în dimineaţa asta. O speriase nemernicul ăla atât de tare, încât fugise? Era deja atât de tensionată. Nu era nevoie de prea mult pentru a o stârni.

„Poate ar trebui să mă duc să văd ce-i reţine.” În timp ce îşi ridica fundul de pe scaun, copiii şi câinele au ieşit din peticul de copaci dintre casă şi hambar. Nu era Beth, dar erau încă aici. Suspiciunea făcu loc curiozităţii. Ce o reţinea? În curând se întuneca, iar lui nu-i plăcea ideea ca ea să fie singură în hambar.

Ben a păşit înăuntru. Katie s-a strecurat prin uşa deschisă în spatele lui, încercând să stea cu un ochi pe Jack în timp ce verifica ce face doamna Harris la tejghea. Henry a alergat la bolul lui să vadă dacă are mâncare, deşi fusese deja hrănit. Întotdeauna optimistul.

Ben şi-a curăţat gâtul. „Mama vrea să suni la veterinar.”

Asta nu poate fi bine.

Jack s-a întors spre doamna Harris. „Ai idee de unde aş putea obţine numărul ăsta?”

„Verifică în Rolodex-ul unchiului tău. Numele veterinarului este Dr. White. Dacă nu e acolo, îl poţi suna pe Jeff Stevens. El îl va avea.”

Jack se confruntă din nou cu Ben. „Ce ar trebui să-i spun?”

„Lucy are colici.”

„Va şti ce înseamnă asta?” Ben a dat din cap.

„Bine.” Numărul doctorului White nu se afla în Rolodex-ul lui Danny, aşa că Jack şi-a sunat vecinul, apoi veterinarul. Când Jack s-a întors în bucătărie, doamna Harris îi rugase pe copii să o ajute cu coptul. Katie era aşezată pe un scăunel şi amesteca aluatul cu o lingură de lemn. Ben scotocea prin

cămară. Henry se întindea pe podea în spatele copiilor, aşteptând ca cineva să scape ceva.

Katie a îngheţat pentru o secundă când Jack a trecut prin cameră. Apoi s – a întors imediat la agitat. Jack s-a luptat cu un zâmbet. Progres.

„Veterinarul e pe drum.”

Ben a pus o pungă de ciocolată pe tejghea şi s-a îndreptat spre uşă. „Mă duc să-i spun mamei.”

Afară, soarele coborâse în spatele vârfurilor copacilor, aruncând umbre lungi prin curte. Nici copiii nu ar trebui să alerge pe întuneric.

Jack a trecut pe lângă el. „E în regulă, Ben. Am înţeles. Sunt caii mei. E timpul să învăţ ceva despre ei.” A coborât şchiopătând până la garaj, şi-a pus bastonul în căruciorul de golf şi a condus până la grajd. Grajdul era liniştit când a intrat. Nişte fân a foşnit şi un animal a pufnit. Beth s-a sprijinit de jumătatea uşii lui Lucy, sprijinindu-şi bărbia pe braţele încrucişate. Jack a verificat grajdurile când a intrat. Ceilalţi cai fuseseră scoşi în păşune pentru noapte.

„Cum se simte?” El s-a apropiat de Beth şi s-a uitat peste uşa boxei. Braţul lui s-a sprijinit de umărul ei. Beth, prea absorbită să privească şi să-şi facă griji pentru cal, nu s-a îndepărtat de el.

Un sentiment ridicol de satisfacţie îi bubuise în piept lui Jack.

Iapa stătea în centrul grajdului întunecat. Un luciu nesănătos îi acoperea flancurile de aramă, iar flancurile i se ridicau. Şi-a întors capul şi şi-a ciugulit burta, apoi a făcut un cerc nervos.

„Până acum, nu prea rău.” Beth nu şi-a luat ochii de la cal. „Ai dat de veterinar?”

„Da. Putem face ceva între timp?”

Beth a scuturat din cap. „Atâta timp cât e liniştită, o să

am grijă de ea.”

Au stat în tăcere câteva minute. Calul s-a întors într-un alt cerc şi a lătrat la pământ.

„Rahat.” Beth a apucat o frânghie agăţată de perete şi s-a strecurat prin ea în momentul în care calul a coborât în genunchi, apoi pe o parte.

„Ce faci?” Respiraţia lui Jack i s-a blocat în gât. Nu ştia prea multe despre cai, în afară de faptul că erau al naibii de mari, dar era destul de sigur că a intra în grajd nu fusese cea mai bună idee.

Beth s-a îndreptat spre capul lui Lucy. „Nu o putem lăsa să se rostogolească.”

Ceea ce era exact ceea ce Lucy avea în minte. Iapa s-a întors pe spate.

Copitele se agitau în aer. Beth a sărit într-o parte, dar nu înainte ca o copită zdravănă să o prindă în pulpă. Piciorul i-a ieşit de sub picioare şi a căzut pe şold în paie. O altă copită i-a ratat craniul cu câţiva centimetri. Beth s-a ferit şi s-a rostogolit din drum, izbindu-se puternic de perete.

„Ieşi naibii de acolo!” Inima lui Jack a luat-o razna. A deschis uşa şi a păşit înăuntru, căutând o modalitate de a se interpune între Beth şi cal. Nu era posibil. Beth se afla de cealaltă parte a o mie de kilograme de animal zbătându – se. Jack nu avea arma la el. N-avea nicio şansă să împuşte calul înainte să-i spargă capul lui Beth.

Beth s-a ridicat pe mâini şi genunchi. Calul s-a rostogolit pe o parte şi şi- a adunat corpul pentru a se întoarce din nou. Beth s-a aruncat la capul iepei şi a apucat hăţurile. A prins frânghia de lesă în loc şi i-a dat o smucitură puternică. „Haide, Lucy, ridică-te.”

Iapa s-a împotrivit, clătinând din cap şi încercând să se folosească de ea ca pârghie pentru a se întoarce din nou. Beth a tras frânghia în sus, oprind-o. „Sus!”

Cu bărbia sus, Lucy a ezitat, dându-şi ochii peste cap şi expunându-şi albul.

„Nu, nu o faci.” Beth a tras frânghia în spatele fundului ei şi şi-a folosit greutatea pentru a trage de capul iepei. Cu un geamăt uriaş, calul s-a deplasat înainte, şi-a adunat picioarele lungi sub corp şi s-a ridicat în picioare.

Aerul se scurgea din plămânii lui Jack.

„Bună fată.” Beth a rostit cuvinte de laudă, legănând capul lui Lucy în braţe şi frecându-i nasul cu evidentă uşurare. Paiele s-au lipit de blana umedă a iepei. Corpul uriaş a dat o uşoară tresărire.

Pe măsură ce panica se domolea, sângele îi curgea din cap lui Jack, ameţindu-l.

„Ai fi putut fi ucisă!” Vocea i-a ieşit mai tare decât plănuise.

„Vorbeşte mai încet. Încerc să o calmez.” Avertismentul a fost rostit pe acelaşi ton liniştitor pe care îl folosise cu calul.

Beth a scos iapa din staul, a urcat pe culoar şi a ieşit în curte, unde a început să meargă într-un cerc larg. Amândoi păreau să fi uitat de momentele anterioare, terifiante, care îi arseseră în memorie lui Jack pentru eternitate.

„Nu a făcut-o intenţionat. Are dureri. Dacă o las să se rostogolească, ar putea să-şi răsucească un intestin. Atunci ar trebui să fie eutanasiată.” Beth a mângâiat gâtul umed în timp ce continua să plimbe încet calul. Pielea lui Lucy tremura. „Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i aşa, scumpo?”

Dacă ar fi fost după el, ar fi omorât bestia înainte de a o lăsa pe Beth să-şi mai asume un asemenea risc. Îi plăceau animalele şi toate cele, dar nu suficient cât să sacrifice o femeie cu doi copii mici. Ideea de a o pierde pe Beth îl făcea să-l doară pieptul.

Unde era nenorocitul de veterinar?

Un motor a bubuit în spatele hambarului. Un minut mai târziu, Jack fu surprins să-l vadă pe Jeff Stevens intrând în grabă în grajd. Ce făcea el aici? Jack îl sunase pentru numărul veterinarului, dar nu se aşteptase ca Jeff să vină imediat. Nu-l cunoştea prea bine pe Jeff, dar ştia că tipul locuia singur în ferma aceea mare. Cred că nu avea nimic altceva de făcut. Nu prea părea să aibă o viaţă socială.

Vecinul nu s-a oprit să-l salute pe Jack, ci s-a repezit imediat lângă Beth, atenţia lui fiind fixată pe cal. „Cum se simte?”

„Nu prea rău acum.” Beth s-a oprit din mers.

Jeff a încovoiat buza calului şi i-a apăsat un deget pe gingii. El a ridicat o pleoapă; apoi şi-a apăsat capul de partea ei şi a dat din cap. „E predispusă la colici spasmodice din când în când. De obicei, nu e prea grav, dar se agită.” Ia mângâiat uşor gâtul. „Vreun Ace în camera de tracţiune?”

Beth a scuturat din cap. „Nu am văzut niciunul.”

„Am ceva la mine acasă. Dacă veterinarul nu apare în curând, voi fugi acasă şi le voi lua”, a spus Jeff, „dar aş prefera ca Doc White să se uite mai întâi la ea.”

Iapa a început să dea din nou din copite. Beth a tras de frânghie şi şi -a reluat mersul, de data asta şchiopătând subtil. Doamne, Jack uitase de lovitura pe care o primise la picior.

S-a scuturat din stupoare. Ceva legat de Beth şi de reacţia lui la prezenţa ei îi împiedicau toţi neuronii să pornească. „Jeff, poţi să plimbi calul pentru câteva minute? Aş vrea să vorbesc cu Beth un minut.”

„Sigur.” Jeff a preluat comanda.

Beth s-a apropiat şchiopătând. „Ce este?”

El şi-a ridicat sprâncenele şi s-a uitat la piciorul ei. Nu avea sânge, dar blugii ei erau rupţi.

„Lasă-mă să mă uit la asta.”

„Nu e nimic. Doar o vânătaie.”

„Dacă ai o tăietură, trebuie curăţată imediat.” Copitele lui Lucy erau acoperite de bălegar şi murdărie. În capul lui Jack înotau viziuni de tetanos şi sepsis. Cine ar fi crezut că nişte cai pot provoca atâtea probleme? De ce naiba îi cumpărase Danny? Iisuse, când oamenii normali îşi doreau un animal de companie, îşi luau o pisică, nu patru animale care depăşeau în greutate maşinile compacte.

Maxilarul lui Beth s-a încordat. Şi-a dat greutatea înapoi cu un fir de păr în timp ce se lupta cu dorinţa de a se îndepărta de el. Poate că o speriase mai devreme când strigase, dar ea fusese prea preocupată de cal ca să reacţioneze. Sau poate că îi era mai teamă că va reacţiona la atingerea lui aşa cum o făcuse în bucătărie. Nu conta. Oricum ar fi, trebuia să se asigure că ea era bine.

Ea a expirat şi a dat din cap. „Ai dreptate.”

Jack şi-a coborât corpul pe o bancă de lemn de lângă uşa hambarului şi a pus bastonul castrant deoparte.

Beth s-a aplecat să îşi tragă pantalonii în sus, dar gamba începuse deja să i se umfle. A scos un oftat uşor de durere. Blugii nu se mişcau. Jack a apucat ambele părţi ale rupturii şi a rupt denimul până la tiv. Beth a sărit, dar Jack a ignorat-o. Dacă avea de gând să facă cascadorii stupide, trebuia să se aştepte să fie rănită.

Îşi înfăşură o mână în jurul gleznei subţiri şi întoarse rana spre lumina proiectată de instalaţia de deasupra uşii hambarului. În mod sigur, o vânătaie îi colorase deja partea laterală a piciorului şi se umflase într-o umflătură de mărimea unei mingi. Pielea nu era ruptă, aşa că nu se temea de infecţie, ci doar de o insultă la adresa pielii perfect netede pe care mâna lui zăbovea.

Şi-a ridicat ochii pentru a se uita la faţa ei. Şi ea se holba la mâna lui de pe glezna ei. Ea i-a întâlnit privirea şi a clipit.

Faţa ei s-a înroşit când şi-a dat seama că el îi surprinsese privirea, care nu conţinea nicio urmă de alarmă. Dorinţa, însă, era o posibilitate clară. Degetul lui mare a mângâiat pielea fină de deasupra gleznei ei. Sub vârful degetelor lui, pulsul i s-a accelerat. Nu putea fi sigur în lumina slabă, dar ochii ei păreau să se întunece.

Farurile au apărut pe drumul de acces către hambar şi au traversat curtea.

Cu degetele încă înfăşurate în jurul gleznei delicate a lui Beth, Jack şi-a curăţat gâtul. „Ar trebui să pui nişte gheaţă pe asta.”

„Mai târziu.” Beth şi-a smuls piciorul din strânsoarea lui, şi-a scuturat pantalonii rupţi în jos şi s-a întors lângă cal. O dubiţă albă simplă s-a oprit în curte, iar un bărbat cu părul cărunt a coborât. Dr. White avea o statură de aproape doi metri şi era îmbrăcat într-o salopetă verde foarte mare şi cizme de lucru imense acoperite cu noroi.

Jeff îl prezentă pe doctorul White lui Beth şi Jack. Pentru o fracţiune de secundă, privirea lui Jeff a întâlnit-o pe cea a lui Jack cu un venin surprinzător, apoi s-a domolit. Era gelos? Avea Jeff ceva pentru Beth? Nu era greu de crezut. Jeff era un semi-reclus, se simţea mai bine cu caii săi decât cu oamenii, iar Beth era frumoasă şi drăguţă. Cele mai multe femei arătoase nu i-ar fi acordat unui tip ca Jeff timpul zilei, dar Beth îl trata cu bunătate. O pasiune pentru Beth ar explica cu siguranţă de ce Jeff se grăbise să vină aici în seara asta. Nu prea conta. Beth nu dăduse niciun semn că ar fi reciproca.

Veterinarul a examinat rapid calul, dedicând mult timp ascultării burţii sale cu stetoscopul. I-a frecat gâtul. „Acelaşi lucru, acelaşi lucru, nu-i aşa, Luce?” S-a întors la camionetă, a umplut o seringă şi a injectat-o în gâtul lui Lucy. „I-am dat o doză foarte mică de Ace. Ar trebui să înceapă să se simtă mai bine în următoarele treizeci de minute până la o oră.

Plimbaţi-o douăzeci de minute la fiecare oră..îşi aruncă o privire la ceas. „Până pe la miezul nopţii. Apoi, atâta timp cât este liniştită, o poţi pune în boxa ei, dar fii cu ochii pe ea. Sună-mă dacă se înrăutăţeşte. Îţi mai las o doză în caz că ai nevoie. O să trimit

factura acasă, Jack.[55] Trebuie[5] să mă duc să văd o vacă bolnavă la Walsh.”

Asta a fost tot? El pleca? Jack s-a uitat la Beth, apoi la Jeff. Niciunul dintre ei nu părea deloc şocat că veterinarul avea de gând să îi lase cu acest cal bolnav şi posibil violent.

Jeff s-a ocupat de mersul pe jos, astfel încât Beth să-l poată urma pe veterinar până la dubiţa acestuia. Doctorul i-a înmânat o pungă de plastic înainte de a se urca în ea şi de a pleca. Beth a depozitat pachetul în hambar şi s-a întors la cal, luând frânghia de la Jeff.

Au mers încă douăzeci de minute. Întunericul deplin se lăsase peste curte, despre care Jack hotărâse că avea nevoie de un iluminat mai bun. Şi urma să sune mâine pentru a instala un telefon în hambar. Al naibii serviciu de telefonie mobilă era prea slab pe aici. În cele din urmă, Beth îşi verifică ceasul şi se opri. Capul lui Lucy atârna mai jos. Nu a nechezat şi nu a pufnit, iar respiraţia părea să se fi uşurat.

Şi capul lui Beth părea să atârne mai jos. Părea obosită, dar probabil că mersese câteva mile cu calul. Mâncarea ar putea s-o învioreze. „Vei fi aici câteva minute, Jeff?” a strigat Jack. „Trebuie să urc repede la casă.”

„Da, voi sta până te întorci.”

Beth a mângâiat fălcile calului şi a strigat: „Vrei să te uiţi la copii cât timp eşti acolo?”

„Sigur. Mă întorc imediat.”

Katie adormise pe canapeaua din camera de zi. Părul îi era încă umed, iar ea era în pijama. Doamna Harris stătea

lângă ea, uitându-se la televizor.

„Ben e la duş.” Şi-a păstrat vocea joasă şi i-a anticipat următoarea întrebare. „Este un termos de cafea şi nişte prăjituri într-o pungă pe tejghea.”

„Mulţumesc. Se pare că vom sta acolo o vreme.” Doamna Harris a dat din cap.

„Colicile pot fi o noapte întreagă.”

Minunat. Până când s-a întors la hambar, cu mâncarea în mână, Beth l-a trimis pe Jeff la plimbare.

„Sunt la un telefon distanţă dacă ai nevoie de ceva.” Jeff a bătut uşor calul

5 5

pe umăr.

„Mulţumesc, Jeff. Ai fost de mare ajutor.”

Vecinul lui tocilar părea să se extindă la compliment. Trebuia să pară atât de recunoscătoare? Şi de ce nu folosea tonul acela apreciativ cu el în loc de Jeff? Jack a aşezat punga cu mâncare pe bancă şi l-a condus pe Jeff la jeep-ul ponosit pe care îl parcase în spatele hambarului.

După ce stopurile lui Jeff au început să-şi croiască drum pe pajişte spre ferma lui, Jack şi-a îndreptat din nou atenţia către Beth şi cal. Au mai trecut de câteva ori prin curte, apoi s-au oprit să se odihnească din nou.

„Poftim.” Jack i-a întins o ceaşcă de cafea de călătorie. „Stai jos pentru câteva minute. Sunt prăjituri în pungă.” S-a întins după frânghia de frânghie.

Beth făcu o pauză, evident nesigură de capacitatea lui de a se descurca cu animalul, chiar şi acum că era drogat şi supus.

„Eşti sigur?” Îndoiala ei era de înţeles, dar tot îl înţepa.

El a dat din cap. Un zâmbet ironic i-a schiţat faţa. „Cred că mă pot descurca să stau nemişcat cu ea câteva minute, din moment ce e liniştită.”

„Mulţumesc.” Beth s-a prăbuşit pe bancă într-o cădere epuizată.

„Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Acesta este calul meu pe care l-ai plimbat toată seara.” Botul iepei era moale ca catifeaua sub degetele mângâietoare ale lui Jack.

„E treaba mea, îţi aminteşti?” Beth a mâncat mai multe prăjituri, urmărindu-le cu înghiţituri lungi de cafea. Singura lumină slabă de deasupra capului îi adâncea umbrele de sub ochi. Cât timp va insista să se uite la cal?

„Serios, ai depăşit măsura.”

„E clar că nu cunoşti mulţi oameni cu cai.” Beth a rânjit. „Asta nu e chiar atât de anormal.”

Jack i-a aruncat iapei o privire îndurerată. „Cine ar fi crezut că ceva atât de mare poate fi atât de fragil.” Şi-a mutat privirea înapoi spre Beth.

Sau că ceva ce pare atât de fragil poate fi atât de puternic.

Undeva pe la miezul nopţii, calul a lăsat o grămadă aburindă de bălegar în grajd şi a emis câteva sunete digestive neadecvate, care au încântat-o peste măsură pe noua lui îngrijitoare. Beth zâmbi şi îi frecă gâtul lui Lucy.

„Se va simţi mult mai bine acum.”

„Asta a fost tot?” Nu se putea. Beth nu ar fi putut risca o copită în cap pentru că calul avea gaze.

Beth a condus-o pe placida Lucy în staulul ei. Iapa liniştită stătea cu capul în colţ, cu ochii închişi.

„Dacă avem noroc.”

Caii erau o pacoste.

Beth s-a sprijinit de jumătatea uşii şi şi-a sprijinit capul pe antebraţe.

Extenuarea îi golise faţa de orice culoare şi animaţie. Atunci Jack şi-a dat seama că ea nu avea nicio intenţie să părăsească hambarul pe durata nopţii. Ceea ce însemna că şi

pe el îl aştepta o noapte lungă. Nu avea cum să doarmă în patul lui confortabil în timp ce Beth se juca de-a dădaca cu calul lui bolnav şi eventual încerca să se mutileze din nou. A intrat şchiopătând în camera de echipare şi a luat două scaune. Scaunele de lemn nu ar fi fost foarte confortabile, dar erau mult mai bune decât să stea în picioare pentru restul nopţii. Genunchiul îl durea ca naiba.

Privirea de surpriză de pe chipul lui Beth când el le-a aşezat pe culoar a meritat din plin pierderea unei nopţi de somn. După abia o secundă de gândire, ea s-a aşezat lângă el, prea obosită pentru a muta scaunul mai departe. Şi când braţul lui s-a aşezat pe al ei, ea nu s-a mişcat.

Nu au trecut mai mult de treizeci de minute înainte ca capul ei să cadă pe umărul lui. În timp ce ea aţipea, Jack s-a aplecat mai aproape şi a făcut ceva ce nu putea face când ea era trează. A inhalat parfumul ei. Sub un strat de praf de fân, ea mirosea a căpşuni şi a femeie, un amestec îmbătător care îi trimitea sânge în plus în zona inghinală, în ciuda durerii din genunchi şi a scaunului

incomod.

În imaginaţia lui, ea îşi întorcea faţa spre el, cu ochii deschişi şi plini de dorinţă. Şi, desigur, era goală.

Dacă ar fi existat o modalitate de a-şi transforma visul în realitate.

Capitolul 8

O lovitură. Încărcătura sa s-a deplasat în portbagaj în timp ce maşina a trecut peste o groapă mare.

„Îmi pare rău, dragă”, a strigat el cu voce tare către vehiculul gol – ca şi cum o scuză ar fi avut sens în acest moment.

A coborât geamul maşinii şi a respirat adânc în plămâni aerul umed al nopţii. Ce seară minunată! Bineînţeles, partenera lui nu se distrase la fel de mult, dar el nu intenţionase ca *ea* să se distreze. A chicotit pentru sine în timp ce încetinea maşina, căutând aleea îngustă de pietriş care ducea la groapa lui de gunoi preferată.

La o jumătate de milă după ce a trecut de semnul verde care îl anunţa că a intrat în South Bend, Pennsylvania, a pus piciorul pe frână şi a virat.

O bufniţă a hohotit din adâncurile pădurii întunecate în timp ce el şi-a tras sedanul în luminiş şi a parcat. Nimeni nu mai locuia în vechea salină cu două etaje. Construită prea aproape de apă, într-o zonă joasă predispusă la inundaţii, casa de pe malul râului fusese abandonată cu ani în urmă. Vântul şi ploaia îndepărtaseră vopseaua de pe pridvorul cândva alb. Ferestrele care nu erau închise erau sparte. Viţa de vie revendicatse fundaţia şi primii câţiva metri de scânduri galbene decolorate.

Dincolo de casă, un doc plutitor în descompunere arăta deasupra apei întunecate ca un deget îndoit şi artritic.

A ieşit din maşină. Lăsându-şi ochii să se adapteze la întuneric, a ridicat pachetul mare, învelit în prelată, din portbagaj şi l-a aruncat pe umăr. Noroc că prefera ca partenerele lui să fie mici.

Deoarece norii de furtună înăbuşeau lumina lunii, a scos o lanternă din buzunar şi a îndreptat raza îngustă de lumină direct asupra docului din faţa lui.

La sfârşit, a aşezat pachetul, depărtându-şi picioarele pentru a se echilibra pe cheiul ondulat.

Fără greutatea suplimentară, drumul înapoi la maşină

pentru a recupera trei blocuri de beton dura doar un minut. Obişnuia să folosească doar două, dar cu câteva săptămâni înainte, unul dintre pachetele sale anterioare se desprinsese şi plutise în aval pentru a fi descoperit lângă rampa de acces public la doar câteva zile după ce o abandonase. Nu-l deranja să apară, dar cu cât mai mult timp rămâneau cadavrele sub apă, cu atât mai bine.

Desfacând rapid pachetul, a fixat blocurile cu o frânghie de nailon şi a rostogolit cadavrul în apă, deranjând temporar stratul gros de spumă verdemaronie de la suprafaţă. Capul s-a scufundat primul. Părul lung şi negru se învârtea în raza lanternei sale. O pereche de picioare subţiri şi goale au ieşit din apă pentru scurt timp înainte de a se scufunda într-un vârtej.

Da, ştia sigur că partenera lui nu se bucurase de seara ei.

În timp ce îşi împăturise prelata şi alerga înapoi spre maşină, a lovit absent un ţânţar de pe braţ. Tunetul a răsunat. Furtuna care se apropia va şterge orice urmă a vizitei sale, dar a scanat rapid terenul, pentru orice eventualitate.

Fredonând vesel, s-a întors spre Westbury pe autostradă, mulţumit de o treabă bine făcută. Drumul nu va dura mai mult de nouăzeci de minute, mult mai bine decât distanţele lungi pe care obişnuia să le parcurgă.

În ciuda faptului că îşi micşorase cercul de vânătoare şi de eliminare, poliţia nu era nici pe departe pe punctul de a-l identifica. Erau total dezorientaţi.

Ce trebuia să facă pentru ca eludarea lor să fie o provocare?

Îşi va lua câteva săptămâni libere, o odihnă binemeritată. Apoi ar fi timpul să se decidă asupra unei alte frumuseţi. Doar pentru a menţine lucrurile interesante, nu mai făcea selecţii la întâmplare. Făcuse deja o listă de candidate

probabile.

Acum, trebuia doar să se hotărască care dintre ele va fi norocoasa.

Era una care îi atrăsese atenţia. Cea mai nouă rezidentă din Westbury era frumoasă şi brunetă, cu doze egale de curaj şi timiditate pentru a condimenta lucrurile. Totuşi, era foarte aproape de casă, ceea ce reprezenta un nou nivel de risc. La fel şi faptul că locuia cu un fost poliţist.

Era el pregătit să ridice miza?

Capitolul 9

Jack stătea pe masa capitonată, cu picioarele întinse şi mâinile prinse de părţi. „Trage”, i-a ordonat Barry, fizioterapeutul din iad şi sadicul extraordinar, lui Jack pe un ton care l-ar fi impresionat pe sergentul Hulka. Bicepşii supradimensionaţi i se umflau pe sub mânecile polo-ului său strâmt. Sucul ales de Barry probabil că nu era de portocale.

Jack s-a pregătit pentru durere şi şi-a tras călcâiul spre fund.

Îndoirea genunchiului nu trebuia să fie atât de dificilă. Operaţia numărul doi a fost la fel de utilă ca un pistol cu capse într-un schimb de focuri.

„Haide, Jack.” Barry ar fi uimit Inchiziţia spaniolă. „Mai tare.”

Jack oftă. Transpiraţia îi curgea de pe tâmplă până în ochi. Dar nicio forţă de voinţă nu-i putea face genunchiul să se îndoaie mai mult. Barry l-a „ajutat”, punând o mână în spatele genunchiului lui Jack şi prinzându-i glezna. Culori

strălucitoare au explodat în spatele pleoapelor lui Jack când cicatricea a mai cedat un centimetru.

„Nu e rău.” Barry a dat din cap cu satisfacţie. „La vârsta ta, nu te poţi aştepta la miracole.”

Cretin.

„Acum hai să îl îndreptăm.”

Oh, ce bine. Jack şi-a stăpânit un oftat când şi-a împins piciorul spre piciorul mesei. Plămânii i-au funcţionat ca burduful unui şemineu, iar rotula ia explodat în durere. De necrezut, întinderea piciorului îl durea mai mult decât îndoirea lui.

„E grozav, Jack.” Rahatul condescendent l-a bătut pe Jack pe umăr. „Bună treabă azi.”

Grozav nu era cuvântul pe vârful limbii lui Jack. „În regulă. Hai să te ridicăm şi să ne mişcăm.”

Jack şi-a balansat picioarele peste marginea mesei şi le-a coborât la podea. Cel puţin era motivat pentru următoarea parte a şedinţei sale de gimnastică. Cariera lui ar putea fi la pământ, dar el va merge din nou. Şi o va face fără baston.

Barry a înfăşurat orteza în jurul piciorului lui Jack şi a fixat curelele Velcro. „Am slăbit balamaua astfel încât piciorul tău să se poată îndoi la 60 de grade. Acest lucru este în principal pentru stabilitatea laterală.”

Barry i-a înmânat cârjele. „Data trecută am făcut şaptezeci şi cinci la sută din greutatea ta corporală. Hai să încercăm câţiva paşi fără niciun ajutor. Cârjele sunt acolo doar dacă simţi că vei cădea.” Barry stătea în faţa lui.

„Ia-o uşor acum.”

Jack a făcut un pas înainte şi şi-a transferat încet greutatea pe piciorul rănit. Stabilitatea era o problemă mai mult decât forţa, iar mersul nu era la fel de dureros ca exerciţiile de flexare. Şi-a rostogolit greutatea în faţă şi a păşit cu o expiraţie de uşurare. Piciorul a rezistat, dar nu va

apărea în sezonul următor la *„Dancing with the Stars”.*

Sau în orice alt sezon.

După douăzeci de minute de timp de calitate cu o pungă de gheaţă de dimensiuni uriaşe, Jack a făcut duş, s-a schimbat şi a mers şchiopătând până la Explorer-ul său. Ridicându-şi corpul epuizat pe scaunul şoferului, şi-a târât piciorul stâng sub bord. Durerea i-a străbătut articulaţia.

Rahat.

Era timpul să o înfrunte. Nu avea de gând să se întoarcă niciodată în poliţie. Căpitanul vorbise despre un transfer la o poziţie mai puţin solicitantă din punct de vedere fizic, dar o slujbă de birou sau un post în relaţii publice îl atrăgea la fel de mult ca un audit la Fisc. Poate mai puţin.

A pornit camionul şi a pornit aerul condiţionat la maxim pentru a combate asaltul soarelui de amiază din august.

În timp ce se sprijinea de tetieră, o imagine a feţei palide a lui Beth la micul dejun în această dimineaţă îi apăru în minte. Episodul cu Lucy din grajd de aseară îşi pusese amprenta asupra ei, ca şi incidentul de ieri dimineaţă cu Will Martin. Calul nu se putea abţine să nu fie bolnav, dar Martin luase decizia conştientă de a fi un nemernic.

Să fi fost doar căldura care o tulburase atât de tare?

Nu. Categoric nu. Îi tremurau mâinile. Când intrase în grajd, faţa ei avea o roşeaţă atrăgătoare din cauza exerciţiului şi a plăcerii evidente pe care i-o aducea călăria. După ce terminase în pod, un sfert de oră mai târziu, părea traumatizată – nu, victimizată. După aceea, Beth îşi revenise prin pură forţă de voinţă, dar Jack fusese perfect conştient de vulnerabilitatea ei.

Ce făcuse Will Martin în podul acela ca să o intimideze pe Beth? Furia a crescut în pieptul lui Jack.

Îşi făcu o notiţă mentală să vorbească cu Mike O'Connell, şeful poliţiei

locale, despre Will Martin. Între timp, avea să afle dacă mai existau şi alţ i furnizori de furaje în zonă. Se întreba dacă Beth ştia ceva despre autoapărare.

I-ar putea arăta câteva mişcări, dar ea nu se simţea confortabil cu contactul fizic. Jack avea un presentiment rău, adânc în stomac, că Beth era în pericol. Învăţase să aibă încredere în instinctele sale. Îi aducea lui Beth o cutie cu spray cu piper. Chestia aia putea doborî un urs. Dacă totul eşua, ei bine, exista întotdeauna Sean, care nu ar fi avut nicio reţinere în a-l ajuta pe Jack să-i transmită lui Martin un mesaj foarte privat.

$$$

Misterul din jurul noului său angajat îl făcea să îl mănânce ceafă. Dar tot nu reuşea să pună degetul pe ce anume era în neregulă. Nimic din acţiunile lui Beth nu i-a declanşat criminometrul. Ea şi copiii ei se comportau ca nişte victime. Era mult mai probabil ca ea să fugă de ceva. Sau de cineva. Era o femeie deşteaptă, aşa că trebuia să aibă un motiv bun. Dar, la naiba, nu-i putea ajuta dacă nu ştia cu ce se confruntă. Din moment ce ea părea hotărâtă să rămână tăcută, el trebuia să înceapă să caute răspunsuri în altă parte. Va trebui să fie atent, totuşi, şi să-şi tină investigaţia departe de radar. Cine ştia ce ar face
ea dacă ar afla că îi cercetează secretele.

El nu mai avea acces la dosare, dar cunoştea pe cineva care avea.

Şi-a pornit Bluetooth-ul şi a apelat rapid mobilul lui Wes. Jack nu mai pusese piciorul în fosta lui secţie de când se

rănise. Dar instinctul îi spunea ferm că noul său angajat avea nevoie de ajutor, aşa că se părea că venise momentul.

Avea încredere în fostul său partener cu viaţa lui şi a lui Beth.

$$$

Două ore mai târziu, Jack a parcat într-un loc rezervat vizitatorilor, în faţa pătratului de beton urât care adăpostea Departamentul de Poliţie din South Bend. În ciuda durerii pe care cu siguranţă urma să o îndure mai târziu, şi-a lăsat bastonul în maşină. Foştii lui colegi se hrăneau cu el ca rechinii cu momeală. Poliţiştii se protejau unii pe alţii împotriva străinilor, dar şicanele din rândurile lor erau brutale.

Respirând adânc, a împins uşa de sticlă. Recepţionera i-a făcut semn cu degetul în timp ce răspundea la telefon. Jack a ocolit recepţia şi s-a îndreptat şchiopătând spre uşa care dădea în camera principală. Când a intrat, o cacofonie de telefoane care sunau a reverberat împotriva birourilor metalice, a linoleumului industrial şi a plăcilor ieftine din tavan.

În mintea lui, Jack se strâmbă. De câţi ani lucra aici? Fusese întotdeauna atât de zgomotos şi murdar?

Făcându-şi loc printr-o mare de bătăi pe spate, strângeri de mână şi „bună, ce mai faci”, Jack s-a strecurat printr-un labirint de cubicule până la biroul lui Wes din colţul îndepărtat. Wes vorbea la telefon. Prietenul său a ridicat un deget.

Străduindu-se din răsputeri să rămână serios, Jack dădu din cap bărbatului subţire de la biroul alăturat, noul partener

al lui Wes, Brandon Stiles, cunoscut şi ca „Jonas” pentru asemănarea sa cu solistul trupei de băieţi Disney.

Cineva lipise o fotografie cu autograf a starului pop pe biroul său. Deşi trebuia să aibă aproape treizeci de ani, băiatul minune cu faţă de copil încă putea trece drept un adolescent, ceea ce fusese bine pentru cariera lui. Înainte de accidentul lui Jack, Jonas fusese sub acoperire la narcotice la un liceu local.

Jack îl privea pe Jonas cum se strâmbă la ecranul computerului său. Colţurile ochilor i se încreţeau uşor. Se părea că Peter Pan va trebui să părăsească Neverland.

Wes a închis telefonul şi s-a ridicat în picioare pentru a-l întâmpina. Jack s-a aplecat să-i strângă mâna.

„Dacă poţi să scapi de Jonas pentru o oră, îţi fac cinste cu un prânz târziu.”

„Nicio problemă.” Wes a pufnit şi s-a întors spre partenerul său. „Hei, Jonas, de ce nu te apuci de hârţogăraia aia din dimineaţa asta în timp ce aştepţi să te sune agentul tău?”

Jonas îi făcu cu ochiul lui Wes fără să ridice privirea de pe ecran.

Wes a rânjit. „E doar supărat pentru că cineva i-a oferit un inel de puritate.”

Jack a chicotit. Îi părea rău pentru Jonas, dar la ce se gândea puştiul? Purta o afurisită de cămaşă roz pe sub o jachetă de costum gri cu clape subţiri. I ar pantalonii ăia strâmţi pe picioare erau probabil la modă în cluburi, dar cu lotul ăsta plin de testosteron, puştiul putea la fel de bine să-şi pună pe spate un semn cu „loveşte-mă”. Secţia de poliţie rivaliza cu casa unei frăţii în orice zi a săptămânii.

Desigur, astăzi arăta mai mult ca oricând ca o frăţie. Era

imaginaţia lui, sau toţi cei din cameră erau cu cel puţin cincisprezece ani mai tineri decât el şi Wes? Jack a scanat feţele, observând că lipseau câteva cunoscute. „Hei, unde e Dan?”

„Pensionat.” Wes şi-a luat telefonul mobil de pe birou. „A luat pachetul în secunda în care a fost disponibil.”

„Phil?”

„În incapacitate de muncă. Hernie de disc.”

OK. El şi Wes *erau* cei mai bătrâni băieţi din cameră. La *naiba.* Locul lui nu mai era aici, şi nu doar din cauza genunchiului său. Oare faza de crimă şi haos din viaţa lui îsi urmase cursul?

Jack şi-a urmat prietenul în hol, străduindu-se să ţină pasul şi să ignore durerea care îi străbătea acum piciorul datorită ego-ului său juvenil. În parcare, Wes s-a îndreptat automat spre masina de poliţie. Jack l-a urmat, alunecând pe scaunul pasagerului sedanului nemarcat. A scos o pungă Subway goală de la spate şi a aruncat-o pe podea, unde s-a alăturat unor ambalaje de batoane Power Bar. Câteva dureri în piept în timpul iernii, care, slavă Domnului, se dovediseră a fi arsuri la stomac, îl determinaseră pe partenerul său să adopte o schimbare a stilului de viaţă care implica eliminarea ţigărilor şi a mâncării grase.

„Cum e copilul ca partener?”

„OK, cred. Tânăr.” Wes a suspinat. S-a uitat la piciorul lui Jack. „Esti bine?”

Jack s-a uitat în jos. Îsi freca inconstient genunchiul.

„Da. Vreun progres în cazul ăsta?” Jack nu trebuia să precizeze. Se stabilise că trupul care fusese scos din râurile Watkins cu câteva săptămâni înainte fusese o victimă a ucigasului din Riverside. El şi Wes se ocupaseră de un număr de omucideri în fiecare an, dar nu lucraseră niciodată la un

caz care să implice un criminal în serie.

„Nu prea mult.” Wes a scos un pachet de gumă din buzunarul din faţă al hainei sale sport uzate. A băgat un baton în gură şi a înclinat pachetul spre Jack.

Jack a scuturat din cap.

„South Bend joacă rolul surorii vitrege urâte a federalilor, slavă Domnului. Unii dintre băieţi sunt supăraţi pe asta, dar stim cu toţii că nu suntem echipaţi să facem treaba cum trebuie.” Wes a suspinat. „Au fost patru victime de care stim: toate femei mici, între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani, atrăgătoare, cu părul negru. Femeile au fost tranchilizate cu puţin timp înainte de moarte cu acepromazină, cunoscută şi ca Ace, ACP şi Atravet. Este un sedativ veterinar, Utilizat în mod obisnuit la pisici, câini şi cai. Asa că ne uităm cu atenţie la veterinarii din New Jersey şi Pennsylvania. Toate femeile au fost violate, torturate şi strangulate înainte de a fi aruncate în apă. Cadavrele au fost îngreunate cu blocuri de beton obişnuite şi legate cu o frânghie obişnuită de nailon. Patru cadavre aruncate în două state diferite, iar noi încă suntem SOL.” „Aţi reuşit să identificaţi femeile?”

„Nu.” Wes a scuturat din cap. „Ne uităm din nou prin rapoartele persoanelor dispărute. Trei dintre femei aveau diverse boli cu transmitere sexuală şi două erau consumatoare.”

„Prostituate sau fără adăpost?”

„Asta e ipoteza de lucru.” Wes a intrat în parcarea restaurantului său italian preferat şi s-a strecurat într-un loc lângă uşă. Era exact între prânz şi cină, aşa că parcarea era aproape goală. „De asemenea, scoatem dosare şi căutăm suspecţii obişnuiţi: infractori sexuali eliberaţi condiţionat şi puşi în libertate, violatori, etc. Sunt destui în libertate ca să ne ţină ocupaţi mult timp.”

Jack a comentat: „Păcat că nu putem condamna infractori violenţi pentru evaziune fiscală. Ar sta mai mult la închisoare”.

Wes a fost de acord cu un zgomot dezgustat.

Înăuntru, s-au aşezat într-o cabină. O chelneriţă de vârstă mijlocie a trecut pe lângă ei cu pahare cu apă rece şi le-a luat comanda. În mod normal, Jack lar fi asaltat pe Wes cu mai multe întrebări despre anchetă. Dar astăzi, gândul de a urmări un criminal în serie nu-l atrăgea deloc. Ce naiba era în neregulă cu el?

Cazul ăsta era mai important decât orice alt caz de care se ocupase în întreaga sa carieră, dar creierul lui se retrăsese din conversaţie.

„Dacă ai nevoie de o pauză, vino la munte. Am un six-pack de Evian cu numele tău pe el.”

Wes a pufnit. „Dacă mă duc cu camionul până la Bum Fuck, PA, ar fi bine să mă aştepte o bere.”

„Am crezut că te-ai lăsat de băut.”

„Rahat. Lasă-mă în pace. Am renunţat să fumez şi să mănânc tot ce-mi place.” Wes s-a întins după coşul cu pâine şi a ales o bucată de pâine cu usturoi.

„Admirabil.” Jack a dat din cap. „Dar dacă vrei să pierzi roata aia de rezervă, va trebui să vizitezi o sală de sport din când în când.”

„Du-te dracului. Am slăbit zece kilograme.”

„De unde? Din capul tău?” Jack ridică din umeri. „Chiar crezi că Diane o să vrea să se întoarcă la fundul ăla gras şi căzut?” Amândoi ştiau că plecarea Dianei nu avea nimic de-a face cu burta lui Wes.

„Eşti naşpa.” Cu un oftat dezgustat, Wes a aruncat pâinea înapoi în grămadă. „O să fie o bere uşoară, atunci.”

„Ea a sunat?”

„Da.” Wes şi-a luat şerveţelul. „Vrea să părăsesc poliţia.

Spune că douăzeci şi cinci de ani sunt suficienţi pentru a juca rolul secundar într-o căsnicie.” Durerile de piept ale lui Wes fuseseră o revelaţie şi pentru soţia lui. Aparent, se săturase de aceeaşi rutină.

„Are dreptate?”

„Nu ştiu. Ce naiba aş face cu mine? Nu am niciun hobby şi urăsc pescuitul.”

„Ai putea doar să stai şi să devii mai urât.”

„Cretin.” Wes a aruncat un şerveţel mototolit în capul lui Jack. „Ce-ţi mai face genunchiul, serios? O să mai fii vreodată util?”

„Nu arată bine.” Jack a suspinat. „S-ar putea să trebuiască să-mi schimb insigna cu un balansoar. Poate o să mă apuc de cioplit.”

„Mă bucur că nu sunt atât de bătrân.” Wes a rânjit. Era cu şase luni mai în vârstă decât Jack, dar părul negru ca cărbunele pe care îl moştenise de la mama sa Shawnee refuza să încărunţească. „Şi de ce eşti aici jos? Adică, mă bucur să-ţi văd mutra urâtă, dar ai ceva pe suflet.”

Jack a scanat sala de mese goală. Îşi coborî vocea pentru ca ospătarii din bucătărie să nu-l audă.

„Vreau să-mi faci o favoare, foarte liniştit.”

„Cât de liniştit?”

Jack s-a aplecat mai aproape.

„Conul tăcerii.”

Wes a dat din cap. „BINE.”

„Am nevoie de nişte informaţii despre o femeie.”

Jack a silabisit numele complet al lui Beth şi i-a furnizat lui Wes şi numărul ei de asigurare socială şi informaţii despre permisul de conducere.

„Orice poţi găsi fără să atragi atenţia.”

„Nicio problemă. Dă-mi câteva zile.” Dacă Wes a fost surprins de cererea lui Jack, a ţinut-o pentru el.

Capitolul 10

Un licăr de culoare a apărut printre copaci. Şi-a reglat obiectivul aparatului foto. Beth şi copiii au ieşit din pădure şi s-au îndreptat spre hambar. Fetiţa sărea alături de mama ei, în timp ce băiatul mergea cu câţiva paşi înainte.

A mărit imaginea, întorcând camera pe verticală pentru a scoate copiii din imagine.

Click.

A verificat ecranul LCD şi a mărit imaginea pentru a fotografia întregul corp.

Blugii ei erau decoloraţi şi uzaţi, denimul mulat pe corpul ei.

Sânii mici se mişcau sub ţesătura subţire a tricoului ei. El a reglat focalizarea, a apăsat pe obturator.

Click.

Ea era cu siguranţă aleasa.

Gândul că va sta treaz cu gândul la ea încă o noapte îl chinuia. Ea avea să fie perfecţiunea după care tânjea el. Bătăile inimii i se accelerau în timp ce-şi imagina chipul ei minunat şi trupul mic şi tonifiat, forţat să i se supună în teroare.

Punându-şi mâinile pe genunchi, s-a aplecat în faţă pentru a vorbi cu copilul. Degetul i-a alunecat spre butonul de declanşare. Vârful capului fetiţei a apărut înapoi în cadru în ultima secundă.

A aşteptat până când copilul s-a dat la o parte din drum.

Click..

Prin obiectivul camerei, l-a evaluat pe băiat. Era mai înalt decât mama lui, dar încă slăbuţ, puţin necoordonat, nu prea ameninţător.

Şi-a schimbat poziţia în copac şi a mărit imaginea pentru

un prim-plan. Părul ei negru era legat într-o coadă de cal, care se legăna odată cu pasul ei. Briza se înteţea. Câteva şuviţe de păr au scăpat din elastic şi i-au fluturat în jurul capului.

Click.

Şi-a ridicat bărbia şi a scanat cerul acoperit de nori cu o mică încruntare. Structura osoasă delicată a feţei ei, ochii ei verzi largi şi buzele pline erau impecabile. Clasic.

Click.

Şi-a îndepărtat un fir de păr rătăcit de pe faţă şi l-a băgat după ureche.

Click.

Au dispărut în hambar. Când au ieşit, Beth a condus un castrat gras la gard şi a înfăşurat frânghia în jurul barei de sus. S-a aplecat la brâu şi a luat una dintre copitele calului. Denimul decolorat i se întindea peste fese.

Click.

A strecurat aparatul înapoi în carcasă şi l-a pus în rucsac.

Apoi a scos un carneţel şi a notat cu sârguinţă ora sosirii şi plecării ei de la grajd. Aceasta avea să fie cea mai mare captură a carierei sale, playoff-ul său personal. După ce va termina cu ea, va trebui să treacă la un nou teren de joc. Doamna Noroc îl sprijinise până acum, dar ştia că dacă o forţa, căţeaua se va întoarce împotriva lui.

A suspinat. Ultima îi oferise atât de multă plăcere. Cea mai bună până acum, dar în cele din urmă ea se supusese, aşa cum făceau toate.

A retrăit amintirea, jocul cuţitului pe carnea ei moale, trupul ei micuţ zvârcolindu-se în teroare şi durere sub greutatea lui mai mare. Îi simţea pulsul în gât încetând în momentul în care inima ei a încetat să bată. Dacă ar închide ochii acum, ar putea să vadă şi acum cum i se limpezise

privirea pe măsură ce sufletul i se elibera. A fost frumoasă în viaţă şi în moarte.

A respirat adânc.

Puterea asupra vieţii şi a mortii îl intoxica.

Înainte de a pleca, Amelia îi predase o lecţie valoroasă, şi pentru asta îi era recunoscător. Era mult mai satisfăcător să frângi voinţa unei femei inteligente şi încrezătoare. În comparaţie cu frumoasa Amelia, să lucrezi cu curvele era ca şi cum ai împuşca peşti într-un butoi.

În sfârşit, a înţeles de ce unii vânători mergeau până în Africa pentru a împuşca vânat mare. Ce era mai dificil de ucis: o căprioară sau un leu?

Închizându-şi caietul, şi-a îndreptat din nou atenţia spre Beth. A ridicat binoclul la ochi pentru a o vedea mai clar.

Era atât de încântat de întâlnirea lor.

Din moment ce nu planificase niciodată un eveniment cu atât de mult timp în avans, se bucura de anticipare. Urmărirea şi observarea victimei sale, planificarea fiecărui detaliu al răpirii, adăugau atât de mult entuziasm jocului său. Era mult mai ispititor decât să aştepte ca o ocazie să se prezinte.

O putea vedea deja în ochii minţii: legată şi cu căluş în camera lui de joacă. Ar fi dezbrăcată, cu ochii înceţoşaţi de teroare.

Îi spunea mai întâi tot ce avea de gând să facă pentru a-i spori frica. Nimic nu se compară cu mirosul de panică pur feminină. Cineva ar trebui să-l îmbutelieze ca parfum.

A zâmbit când i-a venit un nou gând. Poate că o va ţine câteva zile. Să adauge încă un element nou la joc.

Ar îndrăzni? Bineînţeles că ar îndrăzni. De fapt, ar putea face un weekend din asta.

Capitolul 11

James a păşit înapoi în mulţimea de reporteri şi a mai făcut o fotografie. Lăsând aparatul foto pe curea, a dat la o parte legitimaţia de presă falsă care îi atârna de un şnur în jurul gâtului.

La ceremonia de tăiere a panglicii pentru un petic de mâl de mărimea unui bob de mazăre, transformat din teren viran în loc de joacă, congresmanul Baker a ţinut un discurs despre valorile familiei, spunând minciuni groase ca crema de brânză. O curvă media totală. Nu putea obţine suficientă presă. Ceea ce era OK pentru James, pentru că nimeni nu a observat un reporter în plus.

Dickwad era un om ocupat, participând constant la evenimente caritabile şi ţinând discursuri, absorbind atenţia ca un burete uscat.

Hristoase. Dacă James ar trebui să facă asta pentru a trăi, ar mânca un glonţ.

În spatele podiumului, Baker spunea minciuni cu hemoragie; James bloca sunetul. Caldă şi uscată, lumina soarelui de dimineaţă îi încălzea spatele când a ridicat din nou camera.

Chiar credea Baker că suflecarea mânecilor unei cămăsi Turnbull & Asser îl transforma în mod magic într-un muncitor? În niciun caz acei oxfords Ferragamo nu ar fi putut fi confundaţi cu o pereche de Dockers.

James se uită în jurul lui la marea de lână albastru închis, cu greutate tropicală. Nu conta. Acesta era Washington, DC. Oricum, aici nu erau oameni adevăraţi. Chiar şi presa părea plictisită. Nimic mai puţin decât o crimă sau un scandal sexual sordid nu le dădea pace. Probabil le auziseră pe toate, dar continuau să filmeze oricum. Între timp, congresmanul în

devenire Baker arăta ca un star de cinema la televizor.

Baker a salutat mulţimea şi a coborât de la estradă. James a făcut un flux

continuu de fotografii în timp ce congresmanul se îndrepta spre Town Car-ul negru parcat la bordură şi discuta cu un bărbat puţin mai tânăr, brunet, ajutorul său, Aaron Myers. Televiziunile de stiri au ţinut pasul, împingând microfoanele în faţa lui Baker într-un ultim efort de a mai obţine un comentariu.

Baker a ridicat o mână şi a arătat presei un zâmbet final, demn de publicitate.

Până acum, James nu găsise nimic murdar despre Golden Boy Baker, dar nu din lipsă de efort. A cercetat presupusa dispariţie a lui Beth. Baker pretindea că soţia lui a încercat să se sinucidă şi apoi a fugit. Dar James stia mai bine. Nu exista nici o şansă ca Beth să fi încercat vreodată să se sinucidă.

Era prea devotată copiilor ei. Şi nu era nimic în neregulă cu starea ei mentală. Baker trebuie să-i fi înscenat asta.

Dar de ce?

După ce ancheta poliţiei a stagnat, Baker a angajat nişte detectivi particulari foarte scumpi. Aceştia erau încă pe statul său de plată. Dovada pentru public că politicianul era devotat găsirii soţiei sale instabile şi autodistructive. Baker era acum campionul media al problemelor de sănătate mintală şi încă se bucura de multă publicitate în urma dispariţiei lui Beth, un an mai târziu.

Prin lentilă, James l-a văzut pe Myers dându-i din cap lui Baker şi scoţând un PDA din buzunarul de la piept al hainei sale de costum. Asistentul a bătut pe ecran cu un stylus. Un şofer în uniformă a deschis uşa din spate, iar Myers a intrat în maşină. Baker s-a întors pentru a saluta mulţimea o ultimă dată înainte de a i se alătura.

James a coborât camera şi s-a holbat. Dosul gâtului îl mânca.

Următorul punct de pe agenda lui Baker era un prânz caritabil în beneficiul persoanelor fără adăpost. Ce lume. Numai un politician ar putea găsi o modalitate de a strânge bani în timp ce mănâncă homar şi bea şampanie.

James ştia încotro se îndreaptă Baker pentru că intrase în programul congresmanului, care era atât de încărcat pentru următoarele câteva zile, încât acesta nu se va deplasa acasă, în luxoasa sa casă din Main Line Philadelphia.

Viziunea din această dimineaţă fusese suficient de strălucitoare pentru ca el să ştie că trebuie să se pună în mişcare. Un rahat urât se îndrepta spre Beth. Totuşi, mai trebuia să atingă medalia de argint a lui Beth pentru a porni filmul psihic. Aşa că era destul de sigur că asta nu se va întâmpla în următoarele câteva zile.

James a oprit aparatul foto digital, a băgat mâna în buzunarul de la coapsă al pantalonilor cargo şi a fixat capacul obiectivului la locul lui. Avea să descarce fotografiile de azi pe laptop imediat ce se întorcea la hotel. Ceva îl sâcâia. Ceva ce văzuse în dimineaţa asta nu era în regulă.

Va trebui să-l mai urmărească pe Baker încă puţin şi să-şi încrucişeze
degetele ca Beth să fie bine.

Congresmanul Richard Baker stătea la biroul său, cu corespondenţa deschisă şi triată stivuită în faţa sa. Secretara sa îi adusese şi o ceaşcă de cafea 5 5 5 5 excelentă. Avea o oră de omorât înainte de prânzul caritabil. Tocmai începuse să răsfoiască grămada când interfonul a

sunat la cotul lui. Anita a conectat apelul primit.

„Treizeci de minute. Ştii tu unde.” Linia a murit. Gustul din gura lui a devenit acru.

Ştergându-şi fruntea cu o batistă cu monogramă, şi-a sunat şoferul. Apoi i-a dat o misiune rapidă ajutorului său, Aaron, şi i-a cerut să se întâlnească cu el la prânz. Nu era nevoie ca Aaron să se implice.

Richard era mai mult decât capabil să se ocupe de situaţie.

O jumătate de oră mai târziu, maşina sa a oprit lângă un elegant Town Car aproape identic cu al său, în mijlocul Cimitirului Naţional Arlington.

Maşinile erau înconjurate de o mare nesfârşită de cruci albe. Instruindu-şi şoferul să rămână pe loc, el a ieşit din propriul vehicul şi a alunecat în celălalt sedan.

Geam de protecţie izolat la bancheta din spate.

Un bărbat mic şi slab stătea în colţul îndepărtat al banchetei din spate, cu faţa ascunsă în umbră. „Presupun, din moment ce m-ai plătit data trecută, că nu vrei ca DVD-ul să fie trimis presei.”

Transpiraţia se prelingea pe spatele lui Richard, absorbită de cămaşa lui groasă de bumbac egiptean, în timp ce acesta dădea din cap. Bărbatul era neimpresionant la prima vedere, dar Richard ştia că acei ochi negri sălbatici erau la fel de răi ca cei ai unui şacal. Îi luase deja o bucată lui Richard şi, ca un adevărat gunoier, se întorsese după încă o bucată.

„Atunci va trebui să faci o altă tranşă.” Bărbatul vorbea încet, dar nu se putea confunda răutatea din tonul său. „Aceeaşi sumă. Săptămâna viitoare.”

Totul începuse cu o indiscreţie la scurt timp după nuntă. Fusese disperat. Să rămână pe calea cea dreaptă pe tot parcursul curtării lui Elizabeth se dovedise mai greu decât anticipase. Nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată cu

ea, indiferent de sondaje. Tatăl său insistase că avea nevoie de o familie pentru a-şi asigura funcţia. Sigur, câştigase alegerile, dar acum secretul lui era acolo, plutind cu Elizabeth. În mod ironic, era o copie a aceluiaşi DVD pe care acest bărbat îl deţinea şi pe care soţia lui îl văzuse în acea noapte fatală când dăduse buzna peste el.

Nenorocitul ăsta avea de gând să-l sângereze atâta timp cât respira. Şantajistul său era singura persoană care îi mai cunoştea secretul şi ştia că va trebui să plătească dacă voia să rămână aşa.

Richard şi-a îndreptat cravata.

„Nu am acces la atâţia bani.”

„Nu vreau să aud scuze, şi nu fi mofturos cu mine, frumuşelule. Asta e problema ta, nu a mea. Cei de la CNN ar fi încântaţi să pună mâna pe filmul tău de debut.”

Lui Richard i s-a strâns gâtul. A strâns din dinţi şi a dat din cap.

Întors în propria sa maşină, şi-a făcut o faţă fericită şi s-a dus direct la prânz, unde a făcut ceea ce ştia să facă cel mai bine: să joace teatru. S-a întors la birou mai târziu, în acea după-amiază, trist, dar hotărât. Era timpul să ceară ajutor în această situaţie. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, şantajistul său ar fi primit ultima împărtăşanie în loc de plată.

Richard a apăsat pe interfonul de pe birou. „Anita, te rog s-o suni pe secretara tatălui meu şi să afli când se va întoarce de la New York. Spune-i că e important.” S-a aşezat înapoi în fotoliul său din piele. Privirea i-a alunecat spre fereastră.

Nu exista nicio îndoială în privinţa asta. Bărbatul îl prinsese de gonade şi era posibil să-l bântuie pentru totdeauna. În plus, oamenii angajaţi de tatăl său nu reuşiseră încă să o găsească pe Elizabeth după acel dezastru din Virginia. Era numai vina ei, de fapt. Nu numai că nu-l putea satisface, dar îl şi spionase, pe propriul ei soţ. Apoi a fugit,

umilindu-l public. Acum, ea era un capăt liber pe care el pur şi simplu nu-şi putea permite să-l lase nelegat.

De neiertat.

Imediat ce o vor găsi, o va face să plătească. Diferite scenarii îi treceau prin minte. Trebuia să fie dureros şi nu prea repede. Ea merita să fie pedepsită, iar el câştigase plăcerea pe care i-ar fi oferit-o pedeapsa ei. Gândul că oamenii tatălui său vor avea grijă de ea îl făcea să se simtă foarte nesatisfăcut. Johnson, omul tatălui său, se putea ocupa de şantajist. La urma urmei, asta era o afacere. Trădarea lui Elizabeth era personală.

Pe televizorul din dulapul din colţul biroului său a apărut o ştire specială. A întins mâna după telecomandă şi a mărit volumul. Reporterul de pe ecran a oferit detalii despre încă un cadavru de femeie găsit într-un curs de apă, de data aceasta foarte aproape de circumscripţia sa din sud-estul Pennsylvaniei, posibil încă o victimă a ucigaşului din Riverside.

O imagine a prins contur în mintea lui. Violată, strangulată şi torturată. *Perfect.*

Îşi îndreptă privirea spre tabloul lui Elizabeth, care se afla încă pe comodă. În timp ce privea, şi-a imaginat trupul ei gol sub al lui, mâinile lui înfăşurate în jurul gâtului ei, degetele lui apăsându-i pe trahee, ultima suflare părăsindu- i plămânii în timp ce el îi forţa viaţa să iasă din corp. Viziunea era singura fantezie pe care o avusese vreodată despre soţia lui. Frica şi durerea erau cele mai bune afrodisiace.

Capitolul 12

„Mulţumesc, Wes.” Jack a pus receptorul în încărcătorul său şi s-a lăsat pe spate în scaunul său. După trei zile de căutări, fostul său partener nu găsise nimic despre Beth Ann Markham din Virginia. Era ca şi cum ea nu ar fi existat.

Apelul lui Wes nu a fost o mare surpriză. Dar de ce şi -ar fi schimbat numele? În ce fel de probleme ar putea fi? Nu părea probabil să fi fugit de lege.

Beth întruchipa întregul pachet de mamă de fotbal din suburbii. Tot ce avea nevoie era un minivan şi un abtibild cu PTA.

Şi acum ce avea de gând să facă?

Dacă ar fi confruntat-o, ea ar fi fugit. Fără îndoială.

Ar fi un lucru atât de rău? Avea nevoie de această bătaie de cap în viata lui mizerabilă chiar acum? Abia îşi putea tine mâinile departe de ea, dar *ea* tot nu voia să aibă de-a face cu *el.* Să şchiopăteze cu o semiremorcă din zori până în noapte îl făcea irascibil.

De ce o angajase unchiul său?

Jack a deschis humidorul de pe coltul biroului antic din stejar şi a ales un Dominican premium. A tras trabucul sub nas şi a inspirat adânc. Pielea uzată din spatele capului său era impregnată cu mirosul trabucurilor scumpe ale unchiului său, la fel ca toate lucrurile din cameră. Ar fi trebuit să privească partea bună a noii sale vieti. Nu-şi putuse permite niciodată aşa ceva cu salariul de politist. De asemenea, scotch-ul bun fusese un răsfăt rar, rezervat vizitelor la unchiul său.

Vizite care au fost putine şi rare în ultimii ani.

Îşi freacă fata cu o mână, s-a ridicat, a mers şchiopătând până la măsuta 5 5 *7* *y* 5 1 1

din cealaltă parte a camerei şi a turnat două degete de malt într-un pahar de cristal. Jack s-a îndreptat spre peretele îndepărtat, acoperit cu fotografii înrămate din viata unchiului său. O multitudine de fete familiare îi zâmbeau, fotografii de la nunti, botezuri şi alte evenimente de familie. Exista o sechune dedicată călătoriilor lui Danny şi carierei sale militare. Unchiul său făcuse numeroase turnee în Europa şi America de Sud. În partea cealaltă a camerei, ochii lui Jack se aprinseră pe câteva imagini neclare cu unitatea lui Danny din Vietnam. Unchiul său nu vorbise niciodată, niciodată despre acel război. Nici măcar o dată. Jack simhse că experientele lui Danny în Asia de Sud-Est fuseseră de coşmar. Erau totuşi o jumătate de duzină de fotografii, toate plasate la nivelul ochilor. Danny nu voise să uite acel capitol din viata lui, oricât de dureros ar fi fost.

Jack şi-a găsit uşor unchiul în cinci dintre fotografii. Danny fusese militar de carieră, undeva pe la 40 de ani, în timpul războiului din Vietnam. Potrivit mamei lui Jack, Danny fusese rănit în '68. Deşi rănile sale fizice nu fuseseră grave, se retrăsese. Ar fi ajuns colonel dacă ar fi rămas în armată mai mult timp.

Ultima fotografie nu părea să se potrivească cu celelalte ale lui Danny şi ale colegilor săi ofiţeri, oameni de care fusese apropiat, în activităţi în afara serviciului. Ultima fotografie era a unui grup mic de oameni, luată de la distanţă, în timp ce se adunau lângă un elicopter. Era ceva diferit la tipii ăştia. Ceva tensionat. Jack s-a aplecat mai aproape, dar imaginile erau prea mici şi nu putea vedea prea multe detalii.

Cu un oftat, s-a întors la birou şi a scos tava din humidor în căutarea unui tăietor de trabucuri.

Un plic era aşezat deasupra rândului următor de ţigări de foi.

Jack l-a ridicat. Numele lui era mâzgălit pe faţă cu scrisul de mână al unchiului Danny.

Rahat.

Jack a deschis plicul şi a desfăcut scrisoarea.

Jack,

Dacă stai la biroul meu şi îmi fumezi trabucurile, atunci cred că sentimentul ăsta din instinctul meu este exact la ţintă. Nu am fost la înălţime în ultimele săptămâni. Ei bine, la naiba. Nu te întrista prea mult. Am avut o viaţă minunată, mult mai lungă decât am crezut că voi avea pe acest pământ, având în vedere.

Sper că îţi vei accepta moştenirea şi condiţiile ei din două motive. Trebuie să te aşezi, să îţi stabileşti nişte rădăcini, să fii aproape de familia ta. Şi mai am nevoie de o favoare de la tine. Da, aici e problema.

Am angajat o femeie pentru a prelua funcţia de îngrijitor. Am nevoie de tine să ai grijă de ea pentru mine. E într-un fel de pericol. Îmi pare rău, nu am mai multe detalii. Asta e o favoare pentru cineva căruia îi datorez ultimii 40 de ani din viaţa mea. Şi, evident, nu sunt în măsură să-i plătesc datoria. Ea nu ştie că slujba e o înscenare pentru a fi în siguranţă, aşa că ţine asta pentru tine. Am încredere că vei avea grijă de situaţie.

O să-mi fie dor de voi, băieţi. Bucură-te de aceste trabucuri cu Quinn şi Sean.

Nimic nu este mai important decât familia. Am învăţat asta pe calea cea grea.

Danny

P.S. Mai este o ladă de The Macallan în pivniţă.

Scrisoarea a căzut pe şerveţelul de piele.

Fiu de căţea.

Ei bine, asta cu siguranţă a răspuns la câteva dintre întrebările lui Jack. Şi a ridicat încă vreo trei milioane.

Tunetul a bubuit şi Jack s-a uitat pe fereastră. Nori negri încărcaţi ştergeau cerul serii. O uşă s-a trântit. Ben şi-a chemat sora în timp ce paşii se loveau de lemnul de esenţă tare.

Jack a aşezat paharul şi trabucul neaprins pe birou, lângă scrisoare, şi s-a îndreptat spre hol. Băiatul nu alerga niciodată în casă. Nici nu ţipa, de altfel.

„Ben, este ceva în neregulă?”

„Da, nu o pot găsi pe Katie. Îi este foarte frică de zgomotele puternice. Furtuna asta o va speria. Mama mi-a spus să stau cu ea. M-am întors doar pentru o secundă să închid uşa. Vântul o împingea.” Băiatul îşi trecu o mână prin păr.

Înainte ca Jack să poată vorbi, luminile s-au stins. Un alt tunet a făcut să vibreze geamurile.

„Nu e vina ta, Ben. Nu-ţi face griji”, l-a asigurat Jack. „A venit în casă cu tine, nu?”

Ben a dat rapid din cap.

„Atunci e pe aici pe undeva.” Jack a scotocit pe întuneric în dulapul de pe hol şi a ieşit cu două lanterne de mare putere.

„OK.” Ben a luat una şi l-a pornit. „Unde e Henry? El o va găsi.”

Jack a reţinut un hohot de râs. Copiii credeau că Henry era Lassie reîncarnată.

„Te uiţi aici jos. Verifică toate dulapurile, sub mobilă, în spatele draperiilor. Eu mă duc sus. În regulă?”

Ben s-a furişat în sufragerie. „L-am găsit pe Henry. Se ascunde sub măsuţa de cafea. Îi clănţăne dinţii. Şi lui îi este

frică de tunet?”

„Da, şi lui. Nu ţi se pare normal?” Jack a scuturat din cap.

La urcare, Jack s-a sprijinit puternic de balustradă, dar a reuşit. S-a întors în primul dormitor, evident al lui Beth. Aprinzând lumina sub dulap, a absorbit detaliile din cameră în timp ce căuta. Nu se putea abţine. Odată poliţist, întotdeauna poliţist. Şi, Doamne, acesta era un mandat de percheziţie moral, scuza perfectă pentru el de a cotrobăi prin camera lui Beth fără să se simtă vinovat că-i invadează intimitatea.

A găsit câteva genţi goale în fundul dulapului.

Îmbrăcăminte minimă şi puţine efecte personale. Fără Katie.

A verificat baia ataşată. Jack nu văzuse niciodată un dulap de medicamente al unei femei care să nu fie plin până la refuz. Totuşi, Beth avea doar câteva cosmetice – şi o cutie de vopsea de păr neagră. Avusese dreptate. Culoarea aceea nu era naturală.

A existat o surpriză. Deasupra tijei perdelei de duş. Sutiene şi chiloţi atârnau într-un şir sexy de dantelă şi satin care îi făcea gura apă lui Jack. Tanga din satin negru, obiectul celor mai recente vise sordide ale sale, atârna la nivelul ochilor, lângă un mic articol alb împodobit cu flori pe şnururile din spate.

Sfântă erecţie, Batman!

Cu siguranţă nu era timp să stea aici şi să se întrebe ce fel de chiloţi purta Beth chiar acum, însă într-o clipită, mintea lui Jack îşi făcu o imagine cu Beth purtând acel mic tanga alb. Florile galbene s-ar fi cuibărit sub cele două gropiţe pe care le-ar fi avut la baza coloanei vertebrale. Şi-ar fi trecut limba… La naiba.

Ai mari probleme, O'Malley.

Jack şi-a amintit că era în căutarea unui copil speriat şi a mers mai departe.

A intrat în camera următoare, a lui Katie. Nimic sub pat. Un rucsac în dulap conţinea majoritatea hainelor fetiţei. Aparent, ea nu era pregătită să despacheteze. Din păcate, Jack îşi dădu seama că nu ştia sigur cât timp va rămâne. O girafa de pluş era ascunsă sub cuverturile patului.

Fasciculul de lumină a trecut peste câteva cărţi pentru copii bine folosite de pe comodă: *Clifford Marele Câine Roşu, Henry şi Mudge.* Nu-i de mirare că Katie îl iubea atât de mult pe Henry. El a fost un pantof-în.

Jack s-a mutat în camera lui Ben. Puştiul avea mai puţine lucruri decât soldaţii ţinuţi într-o cazarmă militară. Pe noptiera lui se aflau ediţii broşate ale
întregii colecţii Harry Potter. Stai, ce ieşea din exemplarul lui Ben din *Camera Secretelor?* O fotografie.

Era în mare parte la vedere. Genul de lucruri pentru care nu avea nevoie de mandat ca să le vadă. De asemenea, i se părea o prostie să se îngrijoreze că se uită la o fotografie, când el avusese fantezii cu chiloţii lui Beth cu doar câteva secunde înainte.

Jack a ţinut lanterna pe o fotografie cu un bărbat şi un băieţel de aproximativ patru sau cinci ani, care stăteau în faţa unei maşini de pompieri. Jack a presupus că băiatul era Ben. Stătea într-o pereche enormă de cizme de pompier care îi înghiţeau picioarele până la coapsele slabe. Un bărbat mare, cu părul negru, era în genunchi lângă copil. Atât bărbatul, cât şi băiatul zâmbeau pentru cameră. Era un moment fericit, o frântură de timp capturată pentru totdeauna înainte ca viaţa familiei să implodeze în tragedie.

Jack a înghiţit nodul din gât în timp ce un val de tristeţe îl străbătea. Nu-şi putea imagina să-şi piardă tatăl, iar el avea

patruzeci şi şapte de ani. Cum se descurca un băiat de cinci ani cu asta? Cu o hotărâre tristă, a pus la loc fotografia şi a ieşit din cameră.

Jack s-a îndreptat şchiopătând spre baia de la capătul holului. A deschis dulapul cu lenjerie din spatele uşii şi a aprins lumina înăuntru. O siluetă mică se ghemuise pe gresia rece. Genunchii lui Katie erau aduşi la piept. Îşi strângea picioarele în braţe şi se legăna. Uitându-se la Jack, şi-a deschis gura să ţipe, dar era atât de speriată încât gâtul ei nu a emis decât un scâncet mic.

Inima lui Jack se strânse. Strângând din dinţi împotriva durerii, a aşezat
lumina pe podea şi s-a aplecat cât de mult a putut.

„Ieşi afară, dragă, n-o să-ţi fac rău.” Jack şi-a păstrat vocea calmă şi liniştitoare, ca şi cum ar fi vorbit cu ea de pe o margine. „Ben ne aşteaptă jos. E îngrijorat pentru tine.” Katie nu a răspuns. Se legăna înainte şi înapoi, uitându-se drept în faţă la perete, cu o expresie alarmantă, goală pe faţa ei palidă.

„Lui Henry îi este foarte frică de furtuni. Pun pariu că s-ar simţi mult mai bine dacă ai sta cu el.”

Fetiţa a înghiţit şi a clipit, mutându-şi încet privirea spre Jack.

Ea a înaintat câţiva centimetri. Jack s-a aplecat mai aproape şi i-a întins mâna. Katie a mai ezitat o secundă, apoi şi-a aşezat mâna mică în palma lui.

Jack şi-a încolăcit degetele în jurul ei. Când el a început să se îndrepte, ea s-a catapultat în braţele lui şi şi-a înfăşurat toate cele patru membre în jurul lui, plângând.

Pierzându-şi echilibrul, Jack s-a împiedicat înapoi şi s-a sprijinit de dulap. A ţinut-o strâns. „E în regulă, iubito. E doar o furtună. Artificiile naturii. Eşti în siguranţă cu mine.”

Îndepărtându-i părul umed de pe faţă, el s-a uitat la ea în

lumina periferică a lanternei. Ea s-a sprijinit de pieptul lui. Mâinile ei îi strângeau cămaşa în pumni strânşi şi ea sughiţa printre respiraţii neregulate. Doamne, nu putea cântări mai mult de douăzeci de kilograme.

Cu o strânsoare de moarte pe balustradă, Jack a dus-o în jos pe scări. Un fulger a luminat foaierul, urmat de un tunet puternic. Katie a sărit în braţele lui Jack. Ţinându-şi mâinile la urechi, ea şi-a îngropat faţa în tricoul lui. Lacrimi fierbinţi i-au îmbibat tricoul. „Shh. E în regulă. Te-am prins."

„Hei, Ben. Am găsit-o pe Katie", a strigat Jack, încercând să îşi păstreze vocea relaxată.

„Grozav. Mulţumesc, Jack." Vocea uşurată a lui Ben a venit din bucătărie. „Nu m-am putut gândi la alt loc unde să caut."

„Mama ta s-a întors deja?" Jack s-a uitat pe uşa franceză. Ploaia bătea în geam. A dus-o pe Katie în cameră, a scos o lanternă de tabără din dulap şi a aprins-o.

„Ea închidea hambarul. Sper că e bine. Plouă lateral." Ben şi-a dus o mână la gură şi a mestecat o margine zdrenţuită de unghie.

Uşa bucătăriei s-a deschis brusc şi Beth a intrat, sprijinindu-se de uşă pentru a o forţa să se închidă. Stropind, s-a întors să privească grupul. Cu ochii mari, Beth a încremenit şi s-a holbat la fiica ei. Katie era încă înfăşurată în jurul lui Jack ca o maimuţă păianjen. Genunchiul lui ameninţa să explodeze din cauza greutăţii ei suplimentare, dar el nu avea curajul să o dezlipească cu forţa. Şi chiar dacă s-ar fi putut desprinde din îmbrăţişarea ei, inima i se strângea la gândul că o va smulge de pe el.

Părul lui Beth era lipit de cap, iar blugii şi tricoul i se lipeau de corp ca o a doua piele, evidenţiindu-i picioarele subţiri şi sânii rotunzi. Ce n-ar fi dat s-o ajute să-şi dezbrace hainele ude, apoi poate să-i lingă picăturile de ploaie de pe

piele.

Notă. Asta nu se va întâmpla. Dacă ştia un singur lucru despre Beth, acela era că ea nu voia să fie atinsă, mai ales de el.

O baltă se întindea în jurul picioarelor ei, iar Jack îşi muşca obrazul ca să nu râdă.

„Eşti udă. De ce nu te duci sus să-ţi scoţi hainele alea ude? Când te întorci
jos, eu mă duc afară şi încerc să pornesc generatorul de urgenţă.”

Nu s-a putut abţine. Privirea lui a căzut din nou pe sânii ei. Nici prea mari, nici prea mici, a observat încă o dată cât de perfect îi umpleau palmele.

Beth i-a prins privirea şi a roşit. Şi-a lăsat privirea de pe faţa lui pe podea, iar Jack a decis că, deşi şansele lui de a o vedea vreodată goală erau doar puţin mai mari decât să câştige la Pick-6, îi plăcea faţa ei roşie şi agitată. Zece moduri diferite de a o obţine în acest fel i-au trecut prin cap simultan. Toate presupuneau ca ea să fie goală, ceea ce părea să fi devenit o temă recurentă în imaginaţia lui Jack.

Beth şi-a limpezit gâtul şi a vorbit cu o voce fermă, revenind la afaceri. „I- am trimis aici imediat ce am văzut că vine furtuna. Nu am vrut să fie afară când a început. A fost un lucru bun, clar. Până când am terminat de închis, ploaia a început să cadă în straturi. Am fost udă leoarcă în mai puţin de un minut.”

Nu a fugit din cameră şi nici măcar nu a făcut un pas înapoi. Nu părea deloc intimidată de privirile lui obraznice.

Notă. Poate că, până la urmă, nu era o şansă atât de mică.

„Picuri”, a spus Jack. „Suntem cu toţii bine aici. Te rog să te schimbi în ceva uscat înainte să te îmbolnăveşti.” I-a înmânat o lantern de tabără şi a încercat să nu râdă de

zgomotul pe care şosetele ei ude îl făceau pe podea când trecea pe lângă ea.

Bine. Acum avea două probleme. Nu numai că era obligat să protejeze această mică familie, prin intermediul unchiului Danny, dar ei începeau să se ataşeze de el. Toţi. Atât de mult pentru orice confruntări cu Beth. Acum că ştia că sunt în pericol, nu-şi putea asuma riscul ca ea să plece.

Rahat.

Capitolul 13

Beth a scanat scurta listă de cumpărături pe care i-o dăduse doamna Harris şi a început să meargă prin raionul de produse. A tăiat câteva articole, apoi a aruncat o pungă de mere Granny Smith în cărucior. Magazinul era gol atât de devreme dimineaţa, iar ea se mişca în sus şi în jos prin raioane cu o viteză ameţitoare. Trebuia să se întoarcă la timp pentru a se întâlni cu peisagistul. Când a cotit colţul ultimului rând şi a luat doi litri de lapte, cineva a lovit-o din spate.

„Scuzaţi-mă”, a spus ea automat şi s-a întors.

„Bună, frumoaso.” Will Martin se înălţa deasupra ei, corpul lui mare înghesuind-o în vitrina deschisă a frigiderului. Umiditatea din gâtul lui Beth sa evaporat.

„Am crezut că era camioneta lui O'Malley afară. Speram să dau peste tine.” A încercat să dea înapoi, dar picioarele ei s-au lovit de marginea răcitorului din spatele ei. Înghiţindu-şi teama, a respirat adânc. Mirosurile de om, transpiraţie şi animale i-au saturat nările. Beth s-a uitat în sus şi în jos pe culoar, dar nu mai vedea pe nimeni.

„Vă rog să vă daţi la o parte din calea mea.” Ea şi-a înclinat capul în sus pentru a-l privi drept în ochi, mascându-şi teama cu o coloană vertebrală rigidă. Transpiraţia îi curgea pe spate, devenind rece în aerul friguros care sufla din lada deschisă cu lactate.

„Nu te agita, prinţesă.” Expresia lui Martin a devenit îngâmfată. „Nu am de gând să te târăsc la podea chiar aici, în magazinul alimentar. Totuşi, aş fi bucuros să te fac să te simţi bine în altă parte. Nu ştii ce pierzi.”

El s-a apropiat şi şi-a apăsat şoldurile pe burta ei. Crestătura dură din blugii lui s-a lipit de stomacul ei.

Ea a îngheţat. Bila i-a crescut în gât, dar a înghiţit-o. Inima i-a tresărit când şi-a depăşit paralizia şi şi-a ridicat genunchiul între picioarele lui. Cu puţin spaţiu de manevră, abia l-a lovit în zona inghinală, dar el s-a dat înapoi cu un mormăit. Faţa lui s-a înroşit, iar venele îi ieşeau din gât şi tâmple.

Beth a încercat să facă un pas lateral, dar el şi-a mutat din nou greutatea înainte. Ochii îi sclipeau de emoţie.

„Beth, eşti bine?”

La auzul vocii lui Jeff Stevens, corpul lui Beth aproape că s-a înmuiat de uşurare.

Martin s-a încordat, apoi s-a aplecat mai aproape. Respiraţia fierbinte i-a şoptit pe gât.

„O să te am totuşi, micuţă nenorocită. Crezi că eşti mai bună decât toţi ceilalţi. Dar eşti o curvă ca orice altă femeie.” Vocea lui era răguşită de furie. „Aşteaptă. O să te îngenunchez, târfa.”

„Ia-ţi mâinile de pe ea, Will.” Jeff s-a apropiat cu un pas vioi.

Martin avea cel puţin douăzeci de kilograme în plus faţă de Jeff, dar în ochii vecinului ei strălucea ceva dincolo de furie, ceva ce Beth nu mai văzuse niciodată, ceva întunecat

care îl făcea pe Martin să se retragă în ciuda avantajului dimensiunii sale.

Martin s-a întors şi a plecat, lăsând-o tremurând în curentul rece.

Jeff s-a grăbit să vină lângă ea şi şi-a pus mâna pe cotul ei. Beth i-a cercetat ochii, dar nu a văzut nicio urmă de întuneric. Probabil că îşi imaginase. Totuşi, atingerea lui i-a răscolit din nou stomacul deja năucit.

„Totul e în regulă aici?” Un bărbat corpolent, de vârstă mijlocie, în şorţ verde de angajat, împingea un cărucior încărcat cu lăzi de îngheţată. Ochii lui se îngustară la spatele lui Martin când acesta dispăru după colţ. „Vă deranja, doamnă?”

Cu glasul prea strâns pentru cuvinte, Beth a clătinat din cap.

„Cred că e bine acum”, a răspuns Jeff pentru ea. „Mulţumesc, Ray.”

Ray se încruntă. „Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.” S-a întors şi a continuat pe culoar până la secţiunea de congelatoare de la capătul îndepărtat.

Jenată, Beth s-a îndreptat.

„Sunt bine. Mulţumesc, Jeff.” A făcut un pas înapoi şi şi-a dorit ca genunchii ei să nu mai tremure.

„E în regulă. Nimeni nu-l place pe Will. E un ticălos.” După o strângere rapidă, Jeff i-a dat drumul la braţ şi s-a dat la o parte pentru a-i face loc. Beth expiră uşurată. El a dat din cap spre căruciorul ei. „Vrei să te ajut cu asta?”

„Nu. Mă descurc.” Beth a zâmbit. Era slab, dar era tot ce putea să facă în acel moment.

„Te vei descurca să conduci până acasă?”

Beth a reuşit să dea scurt din cap. Voia doar să plece de acolo. Funcţionând pe pilot automat şi fiind atentă la Will Martin, a trecut pe la casă, a încărcat bagajele pe bancheta

din spate a camionetei şi s-a urcat în ea.

S-a aşezat în interiorul liniştit al camionului fără să pornească motorul. Ce s-ar fi întâmplat dacă Martin ar fi prins-o singură într-un loc mai retras? Chiar i-ar fi făcut rău sau doar îi plăcea să o sperie? În orice caz, nu-şi putea permite să facă probleme, nu putea merge la poliţie după ajutor – şi nici măcar la Jack. Dacă Jack ar fi aflat despre episodul cu Martin, ar fi vrut să depună un raport, dar ea nu îndrăznea să rişte să fie cercetată. De acum înainte, ieşirile ei în afara proprietăţii vor fi puţine şi rare. Va trebui să găsească toate scuzele necesare pentru a evita să meargă în oraş.

I s-a reamintit încă o dată cât de singură era şi că trebuia să îşi reevalueze opţiunile.

Ce ar fi făcut James? Îşi imagină telefonul public din vestibulul magazinului alimentar. El spusese că era prea periculos pentru ea să îl contacteze, dar cu siguranţă un telefon public era sigur. A ieşit din maşină şi sa grăbit să intre în magazin, unde a fost uşurată să găsească telefonul intact şi funcţional. După ce a băgat monedele în fantă, a format numărul lui James. Receptorul a emis un ţipăt ascuţit, apoi s-a auzit un mesaj digitalizat: „Numărul la care aţi apelat a fost deconectat”.

Dezamăgită, s-a întors la camionetă. Când s-a urcat în cabină, i-a atras atenţia o maşină în colţul îndepărtat al parcării aproape goale, un sedan negru strălucitor care nu părea la locul lui pe asfaltul crăpat şi plin de buruieni al parcării Stop 'N Shop. După cum lumina soarelui strălucea pe geamul întunecat, Beth nu-şi putea da seama dacă era cineva în maşină.

Bun. Acum era complet paranoică. Aceasta era o comunitate agricolă, dar asta nu însemna că toată lumea conducea un camion. Maşina aparţinea probabil managerului

magazinului, ceea ce ar explica de ce era parcată în spate.

Beth a pornit camioneta şi a ieşit pe Main Street în ceea ce se numea traficul de dimineaţă de la ora de vârf în Westbury. Când a trecut de o intersecţie, s-a uitat în oglinda retrovizoare. A tras un oftat şi inima i-a sărit în gât. La şase maşini în spatele ei se afla o maşină neagră strălucitoare.

Will Martin? Un sedan negru nu se potrivea cu imaginea lui. Toţi oamenii lui Richard conduceau vehicule negre strălucitoare.

Casele şi traficul se subţiau pe măsură ce se apropia de capătul oraşului propriu-zis, la mai bine de zece mile de proprietate. Jucând la sigur, a făcut trei viraje la dreapta şi a înconjurat blocul. Când s-a întors pe strada principală, nu mai era nici urmă de maşina neagră.

Aerul i-a ieşit din plămâni. Nu o urmărise.

Paranoia îi dădea bătăi de cap în dimineaţa asta. Presupunea că altercaţia cu Will Martin îi pusese nervii pe jar. În timp ce conducea camionul spre drumul de ţară care ducea la moşie, inima îi bătea încă prea repede, ca un metronom supraîncărcat.

Şi privirea ei se tot îndrepta spre oglinda retrovizoare.

$$$

Întreruptă de sunetul unei singure bătăi în uşă, Beth îşi ridică ochii de la ecranul computerului. Doamna Harris păşise pe uşa biroului. În blugi, tricou şi adidaşi, părea mult mai tânără decât cei peste şaizeci de ani ai ei.

„Am plecat la salon. Trebuie să ţin griul la distanţă. Mă întorc în câteva ore. Jack tocmai a plecat la fizioterapie, aşa că casa e numai a ta. Copiii se uită la televizor.” S-a întors, apoi a ezitat, cu o mână pe tocul uşii, şi s-a uitat peste umăr la Beth. „Eşti bine singură aici?”

„Sunt bine. Mulţumesc pentru întrebare.” Beth a zâmbit şi a arătat spre tastatură. „Am destulă contabilitate să mă ţină ocupată pentru restul dimineţii.”

Doamna Harris a râs. „Având în vedere modul în care Danny ţinea evidenţa, cred că ai destule acolo pentru a te ţine până la Crăciun.”

„Probabil că ai dreptate.” Beth a rânjit.

„Atunci, ne vedem la prânz.” Cu un semn din mână, doamna Harris s-a retras. Paşii ei repezi pe hol au dispărut rapid.

Beth a ascultat după trântirea uşii din spate. De îndată ce a auzit-o, s-a mutat la fereastră pentru a o vedea pe menajeră plecând cu maşina câteva minute mai târziu. Maşina galbenă a dispărut în lumina soarelui de dimineaţă târziu. Beth s-a grăbit să urce scările până în camera ei şi a scos o geantă din dulap.

Lăsând geanta pe podea, a desfăcut fermoarul şi a scos o cutie mică. Cadranele combinaţiei se învârteau uşor, în ciuda tremurului degetelor ei. Încuietoarea a pocnit, iar Beth a deschis uşa.

Razele de soare de la fereastră străluceau pe oţelul albastru al unui Sig Sauer P232. Beth a privit pistolul de nouă milimetri timp de un minut lung. Un val de greaţă i-a străbătut stomacul, iar inima o durea cu o intensitate zdrobitoare. Cu un deget arătător, a mângâiat cu grijă metalul rece. Armele şi copiii nu se îmbină. Asta ştia sigur. O văzuse cu ochii ei.

Părinţii ei se răsuceau probabil în mormânt chiar în acest moment.

Beth s-a scuturat de amintire. A ridicat de sub cămaşă cheia de pe lanţul din jurul gâtului şi a scos încuietoarea trăgaciului. Fratele ei era mort de douăzeci de ani. Dar ar fi făcut orice pentru a-şi proteja copiii, chiar dacă asta ar fi

însemnat să folosească chiar instrumentul care îl omorâse. În plus, era obsesiv-compulsivă cu privire la păstrarea armei asupra ei sau descărcată şi încuiată în seif. Richard reprezenta o ameninţare mult mai mare decât un accident de armă.

Îndreptându-şi umerii, şi-a legat husa de gleznă şi a fixat arma înainte de a-şi băga o cutie de muniţie în buzunar. O a treia şosetă ascundea nailonul negru. Şi-a tras blugii scurţi peste picior.

Încălţându-şi adidaşii, a făcut câţiva paşi timizi. Nu avea să se obişnuiască niciodată cu greutatea care îi atârna de picior, dar ciudat şi incomod era mult mai bine decât mort. Iar în hainele de vară, husa de la gleznă fusese singura opţiune realistă. Sigur, asta o lăsa tot timpul în pantaloni lungi, dar puţină transpiraţie era un preţ mic de plătit pentru siguranţa familiei ei.

James s-ar fi înfuriat dacă ar fi ştiut că ea nu purta Sigul zi şi noapte şi nu exersa regulat. Practic îl auzea mustrând-o: *Nu are sens să ai o armă dacă nu o porţi sau nu o poţi folosi.*

Arma nu i-ar fi făcut prea mult bine în magazinul alimentar în această dimineaţă, dar dacă Richard ar fi găsit-o vreodată, un glonţ era singurul lucru care l-ar fi împiedicat să-i lase orfani copiii. Şi să-i revendice.

Deşi nu îi adoptase oficial, nu aveau altă familie în afară de tatăl lor vitreg. Lui Richard nu-i plăceau copiii, dar oamenilor săi de PR le-ar fi plăcut să aibă doi orfani pe care să-i prezinte presei de fiecare dată când începea să scadă în sondaje.

Deci, fără scuze în această dimineaţă. Era singură pe proprietate. Era timpul să se întoarcă la rutina menită să-i salveze viaţa. A alergat pe scări, ignorând greutatea incomodă a oţelului legat de piciorul ei.

La ieşirea din casă, s-a oprit în pragul sufrageriei. „Ben,

eu mă duc afară pentru puţin timp. Voi doi rămâneţi în casă, bine?”

„Bine, mami.” Katie s-a întors la *Sponge Bob.*

Beth şi-a arătat glezna şi a ridicat sprâncenele. Ben a dat din cap. Privirea lui s-a îndreptat spre piciorul ei. Nu numai că Ben ştia despre pistol, dar James îl învăţase şi să mânuiască arma, pentru orice eventualitate.

Ea a aruncat o privire în jos şi a spus: „Poţi să-l vezi?”

„Nu. Eşti tare.” El a scuturat din cap şi s-a întors să citească exemplarul din *Huckleberry Finn* pe care îl găsise în birou.

A împrumutat căruciorul de golf al lui Jack. După o scurtă oprire la hambar pentru câţiva baloţi de paie, a intrat în pădurea de pini din spatele garajului. Ocazional, Jack apărea la hambar, dar nu venea niciodată aici. Nu avea de ce. Nimic altceva decât copaci.

Păsările şi veveriţele sporovăiau peste murmurul îndepărtat al pârâului în timp ce ea stivuia baloţii şi prindea o bucată de hârtie în centrul celui de deasupra pentru a servi drept ţintă. După ce a încărcat arma, şi -a introdus dopurile de urechi.

Tăcerea era deconcertantă; pulsul ei răsuna ca o bătaie de tobă.

Arma era rece şi grea în mâna ei. Respirând adânc, a luat poziţie, a ridicat arma, apoi a tras. Sig-ul a tresărit în mâna ei. Glonţul a lovit balotul la doi metri în stânga ţintei de hârtie. A expirat şi a încercat din nou.

Ca de obicei, primele câteva reculuri au făcut-o să tresară. O jumătate de duzină de cartuşe mai târziu, s-a relaxat şi a intrat în ritm. Ultimele şase împuşcături au fost mortale.

James avea dreptate. Practica face perfecţiunea.

Capitolul 14

În timp ce Beth aducea ultimul cal din păşune pentru cină, era cu un ochi pe fiica ei. La o distanţă sigură, Katie stătea în iarbă, ţinând o bucată de pui în faţa nasului lui Henry. Câinele s-a conformat cererilor ei de a se aşeza şi de a se culca, fără să facă nici măcar o mişcare spre pui până când acesta nu i-a fost oferit.

Beth a chicotit. Jack nu-l putea convinge pe câine să facă nimic. Henry ar cânta o melodie pentru Katie dacă ar putea.

În ultimele două săptămâni, ea şi Ben au dezvoltat o rutină zilnică. Beth se furişa în grajd şi începea să verifice găleţile cu apă, în timp ce Ben măsura hrana şi o vărsa în cuvele din fiecare boxă. Cauciucul negru se izbea de pereţii de lemn în timp ce caii căutau cu nasul bucăţi de cereale rătăcite.

După ce termina cu hrănitul, Ben aducea o furcă pentru a lovi cu lopata gunoiul de grajd de pe culoar, în timp ce Beth urca în pod după fân proaspăt.

Se afla la două trepte de vârf când o pocnitură puternică a speriat-o. Cu un zgomot de aşchii, scara de lemn s-a desprins de perete şi a început să se încline în spate. Ea şi-a mutat greutatea înainte şi şi-a întins mâna spre perete, aruncând o privire spre podeaua aflată la trei metri mai jos.

Beth a îngheţat, cu respiraţia prinsă în gât. Totul a rămas nemişcat pentru câteva secunde. Inima îi bătea în cutia toracică. Apoi, foarte încet, scara a început să se încline înapoi spre pod. Ea a expirat şi s-a întins după balustradă.

Aproape am ajuns.

Mâna ei era la câţiva centimetri de suporturile de lemn când scara s-a rupt în două sub adidaşii ei. Hambarul s-a întors cu susul în jos. Durerea i-a sfâşiat braţul drept când

acesta s-a prins de o bucată de resturi. Beth s-a prăbuşit pe culoarul de pământ, unde a aterizat cu o bufnitură puternică pe pământul compact. Murdăria şi sângele i-au inundat gura în fracţiunea de secundă înainte ca durerea să-i explodeze în cap şi totul să devină negru.

$$$

Jack stătea în birou, sorbind ceai cu gheaţă şi revizuind devizul constructorului. Ştia că conacul avea o suprafaţă de aproximativ un hectar de acoperiş neglijat, dar nu fusese pregătit pentru mărimea ofertei.

Sfinte Sisoe.

Nu numai că era lung de şase pagini, dar, Cristoase, totalul era mai mare decât salariul său anual. Cu un oftat resemnat, a scos un calculator şi a început să adune cifrele. Doar pentru că avea banii nu însemna că voia să îi dea pe toţi acoperişului. Trăind pe buget timp de patruzeci şi opt de ani îşi lăsase amprenta. Ar fi putut deveni milionar, dar ar fi rămas un zgârcit pentru totdeauna.

După doar câteva săptămâni de locuit la moşie, începuse să înţeleagă de ce Danny o lăsase atât de degradată. Nu era vorba doar de bani. Nu lipseau. Unchiul său se pricepea să aleagă investiţiile.

Reparaţiile şi întreţinerea unei proprietăţi de această dimensiune necesitau o parte considerabilă de timp şi energie.

Cu cifrele adunate, Jack a pus pagina deoparte pentru Beth. Pentru el, cifrele păreau în regulă, dar abilităţile ei de matematică şi contabilitate erau cu mult superioare. Fără îndoială, ea va verifica de două ori oferta şi va genera o foaie

de calcul pentru înregistrările lor, în modul eficient în care el se aştepta şi pe care se baza. Jack se uită la ceas. Beth şi copiii ar fi trebuit să se întoarcă de la treburile lor de seară în orice moment. Cu urechile atente la sunetele intrării lor, Jack a pus mâna pe un teanc de facturi pe care Beth le pusese deoparte pentru a le discuta în această seară, după ce copiii s-ar fi culcat. Aştepta cu o nerăbdare ridicolă să revadă conturile. Fără îndoială că ea ar fi ţinut discuţia numai despre afaceri, dar tot ar fi fost singuri. Să fie al naibii dacă nu-i plăcea să vorbească cu ea la fel de mult pe cât îi plăcea să-şi imagineze ce tanga ar putea purta.

O uşă s-a trântit. Adidaşii scârţâiau pe lemnul de esenţă tare.

„Jack.” Strigătul lui Ben a trecut prin uşa închisă a biroului. „Unde eşti?”

„Ben?” Jack a sărit din scaunul pivotant şi a intrat şchiopătând în hol, aproape ciocnindu-se de băiat. Inima i-a tresărit când a văzut sângele împrăştiat pe mâinile lui Ben. „Ce s-a întâmplat?”

„Mama a căzut. Îi sângerează capul şi e inconştientă.” Vocea lui Ben s-a frânt. Părul băiatului s-a ridicat, ud şi roşu de la trecerea mâinilor tremurânde prin el. Şi-a şters mâinile tremurânde şi însângerate pe pantaloni scurţi.

„Unde e Katie?” Jack l-a urmat pe Ben prin casă, îndesându-şi telefonul mobil şi cheile în buzunar în timp ce treceau în viteză prin bucătărie. Adrenalina i-a atenuat durerea din genunchi. S-a oprit suficient de mult pentru a-şi lua trusa de prim ajutor din cămară şi pentru a-şi lua bastonul din locul de odihnă din spatele uşii.

„Nu a vrut să o părăsească pe mama.”

Au sărit în căruciorul de golf, iar Jack a apăsat pedala până la podea.

Căruciorul a luat-o la goană pe cărarea plină de gropi. La

uşa hambarului, Jack a derapat şi s-a oprit în noroi. Ben a sărit din cărucior şi l-a băgat în grajd. Jack l-a urmat, blestemându-şi piciorul slab. Şi-a deschis telefonul mobil. Bateria era descărcată. La *naiba.*

Pe culoarul întunecat, Henry zăcea lângă trupul prosternat al lui Beth, scâncind şi lingându-i mâna moale. Lângă câine, Katie îngenunchea în pământ, cu faţa palidă şi desenată. Lacrimile curgeau, lăsând urme curate pe faţa ei murdară.

Jack a renunţat la baston, şi-a coborât corpul pe genunchiul lui bun şi a înfăşurat un braţ în jurul umerilor lui Katie. A tras-o înapoi. „Lasă-mă pe mine aici, dragă.”

Ben a ajutat-o pe Katie să se dea înapoi câţiva metri.

„Beth? Mă poţi auzi?” Beth stătea întinsă pe o parte, sprijinită de perete. Sângele îi ieşea dintr-o tăietură de pe frunte şi din alta chiar deasupra cotului. Tricoul ei era înmuiat în roşu închis. Jack a apăsat două degete pe gâtul lui Beth. Pielea ei, întotdeauna palidă, era aproape cenuşie, dar pulsul îi era puternic şi constant. Deşi ambele tăieturi sângeraseră evident abundent la început, sângerarea încetinise până la un firicel.

A deschis trusa de prim ajutor şi a rupt plicurile de hârtie albă ale câtorva tampoane mari pătrate de tifon. La auzul ruperii hârtiei, pleoapele lui Beth au tremurat. Ea a gemut încet. Pleoapele ei au fluturat, apoi s-au deschis. El s-a uitat în ochii ei neclintiţi, i-a periat o şuviţă rătăcită de păr îmbibat în sânge de pe frunte, apoi a apăsat ferm pe tăietură o bucată de tifon împăturită şi curată.

„Ce s-a întâmplat?” Ochii lui Beth au clipit puternic în timp ce se încrunta la faţa lui Jack.

„Ai căzut. Nu te mişca.” Jack a întins mâna după mai mult tifon. „Ştii unde te afli? Poţi să-mi spui ce te doare?” I-a înfăşurat rana de pe braţ în tifon şi a fixat-o cu bandă de prim

ajutor.

Beth s-a zvârcolit. „Sunt bine. Lasă-mă să mă ridic.”

Jack i-a pus o mână fermă pe umăr. „Ia-o uşor. Trebuie să te ducem la spital. Trebuie să mă întorc acasă să chem o ambulanţă.”

„Nu, fără ambulanţă. Pot să merg.” Beth a dat pătura la o parte şi a încercat să-şi mişte picioarele.

Jack i-a imobilizat picioarele la pământ cu o mână peste gleznele ei. „Stai nemişcată. Ai căzut destul de tare. Ai putea avea leziuni ale coloanei vertebrale. Lasă paramedicii să te mute.”

„Nu!” A reuşit să se ridice într-o poziţie şezândă şi şi-a întors capul dintro parte în alta. „Gâtul meu este în regulă. Vezi, pot să mişc totul.” Jack şi-a simţit tensiunea crescând. Vocea i s-a ridicat. „Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să nu te mai mişti?”

Ignorându-l, Beth şi-a îndoit picioarele. „Nu cred că e ceva rupt.”

Uitându-se la copii, Jack a inspirat şi a coborât vocea. „Termină. OK, fără ambulanţă, dar nu încerca să te ridici”. I-a pus o mână pe umăr ca să o ţină jos.

„Voi doi staţi aici cu ea până aduc eu maşina. Mă întorc imediat.” Jack a bătut-o pe Katie pe umăr în timp ce trecea pe lângă ea. „Ben, n-o lăsa să se mişte. Vorbesc serios. Stai pe ea dacă trebuie.” S-a uitat direct la Beth şi a arătat spre ea pentru a sublinia.

Câteva minute mai târziu, Jack a condus SUV-ul direct în hambar, cât de aproape de Beth a putut. „Nu te grăbi. Sprijină-te pe mine.”

Dacă ar fi avut două picioare bune, ar fi luat-o în braţe şi ar fi dus-o la maşină, dar tot ce a putut să facă a fost să-i înfăşoare un braţ în jurul taliei şi să o ţină pe picioare.

Nu era chiar un cavaler în armură strălucitoare.

Din fericire, drumul până la spital era scurt, iar numărul de staţiuni de schi din zonă însemna că spitalul avea o cameră de urgenţă excelentă. Oricât de mic ar fi fost, Westbury Community Hospital servea drept centru regional de traumatologie.

Jack a parcat sub carportul de la intrarea de urgenţă şi a ajutat-o pe Beth să treacă prin uşile glisante automate. Copiii au urmat-o ca nişte raţe mici. Au trecut pe lângă un bărbat care completa formulare pe un clipboard, cu piciorul învelit în sac de gheaţă ridicat pe un scaun de plastic. O femeie care dormea şi o adolescentă aşteptau într-un alt rând. Adolescenta nici măcar nu şi-a ridicat privirea din mesajele pe care le trimitea când au trecut pe lângă ea.

„Voi doi aşteptaţi aici. Mă voi întoarce.” Jack le făcu semn copiilor să se îndrepte spre un rând gol de scaune. Chiar şi cu sprijinul bastonului, genunchiul îl durea în timp ce o căra pe Beth până la birou. Asistenta albăstruie de la birou a aruncat o privire la bandajele îmbibate cu sânge şi a ocolit tejgheaua pentru a aduce un scaun cu rotile.

„O vom pune în camera 1.”

Jack a aşezat-o pe Beth pe scaunul din piele artificială şi a citit ecusonul asistentei. În timp ce Jack o ajuta pe Beth să se aşeze pe masa de examinare, el a întrebat: „Dr. Wilson lucrează în seara asta, Jean?”

„Da, este. Ar trebui să fie aici într-un minut.” O altă asistentă intră în cameră, tălpile ei albe scârţâind pe linoleum.

„Trebuie să vii cu mine şi să completezi nişte hârtii.” Sora Jean l-a bătut pe Jack pe umăr şi i-a făcut semn să o urmeze. „Betty va avea mare grijă de ea. Iată-l pe Dr. Wilson.”

Jack a păşit pe hol pentru a-l întâmpina pe vărul său, Quinn, care l-a strâns într-o îmbrăţişare. „Ce s-a întâmplat?”

„Hei, Quinn, mă bucur să te văd.” Jack a descris

accidentul lui Beth, iar Quinn a intrat în sala de examinare.

Jack a adunat un teanc de formulare şi un clipboard de pe birou. Imediat ce fundul lui a atins scaunul din plastic dur, Katie s-a încolăcit pe corpul lui. Pe cealaltă parte, Ben îşi muşca unghiile, sau ce mai rămăsese din ele. Jack a răspuns la cât de multe întrebări a putut. Nu a fost surprins când Ben a susţinut că nu ştie data naşterii mamei sale. „Ştii dacă are asigurare medicală, Ben?”

Ben a scuturat din cap. „O vor face să plece? Nu avem niciun ban.”

„E în regulă. Vor avea grijă de mama ta. Întotdeauna o fac, chiar dacă nu poţi plăti. Doctorii sunt băieţii buni. În plus, e hambarul meu şi responsabilitatea mea.”

Ben a continuat să-şi roadă vârfurile degetelor.

Jack şi-a pus mâna pe genunchiul lui Ben. „Nu-ţi face griji, Ben, o să am eu grijă de asta. Dr. Wilson este vărul meu. Este un doctor foarte bun şi o persoană drăguţă. Îţi promit că va avea mare grijă de mama ta.”

Jack îşi făcu o notă mentală să se intereseze de o asigurare medicală pentru angajaţii săi.

Cu formularele cât se poate de complete, Jack s-a sprijinit de perete şi a trecut în revistă accidentul lui Beth.

La naiba. Totul era din vina lui.

Beth nu spusese că hambarul avea nevoie de reparaţii, dar moşia era responsabilitatea lui acum. Ar fi trebuit să se asigure că clădirea era sigură.

Acoperişul trebuia să fie înlocuit. Nu era o mare exagerare să presupună că hambarul avea defecte structurale suplimentare.

Şi-a frecat genunchiul întărit, care îl durea de la efortul din timpul nopţii.

Nu avea cum să urce pe o scară să vadă dacă podul mai avea probleme majore. Mâine va chema un tâmplar. Nu mai

avea scuze. Era timpul să se ocupe de afaceri, inclusiv de noii săi angajaţi, în loc să se plângă de genunchiul său şi să fie zgârcit în privinţa reparaţiilor. Proprietatea asta se transforma într-o slujbă cu normă întreagă şi ar fi bine să accepte acest fapt înainte de a mai produce daune.

$$$

Mirosul acru de antiseptic şi dezinfectant i-a asaltat nasul lui Beth, iar stomacul i s-a rostogolit de greaţă. A înghiţit şi a respirat pe gură.

Doctorul îi părea cunoscut, dar ea nu-l putea identifica. Avea în jur de 40 de ani, cu un strop de gri presărat în părul blond ca nisipul.

Purtând blugi, o cămaşă polo şi adidaşi, a ridicat teancul de bandaje însângerate de pe capul lui Beth şi a examinat tăietura.

„Nu prea rău. Sunt doctor Wilson, dar poţi să-mi spui Quinn, din moment ce sunt verişorul lui Jack şi toate cele. Dacă nu aş fi adormit, ne-am fi întâlnit în ziua în care ai ajuns la moşie.”

A, da. Quinn rămăsese inconştient pe canapeaua din sufragerie în acea zi. Nu e de mirare că faţa lui îi era cunoscută.

„Ai ameţeli sau greaţă?”

„Sunt bine.”

Quinn a cercetat uşor tăietura cu degetele înmănuşate. Beth a tresărit.

„Îmi pare rău.” Doctorul i-a aruncat o lanternă în ochi. „Jack a spus că ai fost inconştientă timp de cel puţin cinci până la zece minute. Ai avut vreo contuzie în ultimii ani?”

„Da, vreo două.”

„Vreo două? Cu cât timp în urmă?” Faţa doctorului nu dezvăluia nimic în timp ce continua să o examineze.

„Cam un an şi jumătate. Am avut un accident de maşină.” Beth se mişcă inconfortabil pe masă. Minciuna îi lua mult mai multă energie decât avea în acel moment.

„Asta înseamnă una.”

„Am căzut pe scări anul trecut.”

Quinn şi-a mutat mâinile pe stomacul ei şi i-a ridicat cămaşa câţiva centimetri. În timp ce îi împingea uşor coastele în jurul unei vânătăi tot mai întunecate, s-a concentrat asupra liniei groase de ţesut cicatrizat care îi traversa cutia toracică. „Cum ţi-ai făcut asta?”

„În accidentul de maşină.”

Sprâncenele lui Quinn s-au ridicat, dar el nu a mai întrebat despre asta. Ceea ce era un lucru bun, pentru că ea era mult prea obosită ca să poată spune o poveste credibilă. Şi-a înghiţit nodul din gât şi şi-a mutat privirea de la Quinn, numărând plăcile din tavanul camerei de examinare.

„Bine. Mai întâi radiografiile, apoi cusăturile. Apoi vom vorbi din nou.” Beth a deschis gura să protesteze, dar el a dispărut.

Capitolul 15

Richard Baker a traversat iarba deasă şi s-a apropiat de tatăl său. Fostul senator, Stafford Baker, se sprijinea de gard, urmărind o iapă şi mânzul ei în amurgul timpuriu. Liniile

elegante ale iepei indicau o creştere atentă. Descendenţa mânzului ei era deja evidentă în înclinarea umerilor şi în pasul său săltăreţ. Puiul ăsta avea să fie o achiziţie bună pentru echipa lor de curse.

Stafford se uită în lateral la el. „Johnson are o pistă despre locul unde se află Elizabeth.”

Richard şi-a sprijinit antebraţele de balustradă şi şi-a muşcat limba pentru câteva secunde, nevrând să-şi dezvăluie entuziasmul la auzul veştii.

„Îmi pare rău că te-am convins să te căsătoreşti cu ea.” Stafford i-a pus o mână pe umăr. Scuzele au fost o surpriză. Tatăl său nu recunoştea adesea că a făcut greşeli. „Dar aveai nevoie de o soţie pentru a fi ales. Oamenii începuseră să vorbească, legându-ţi numele de celebrităţi, prostituate – şi mai rău.”

Richard a dat din cap. Dacă tatăl său ar fi ştiut. Câteva scandaluri ale celebrităţilor nu erau nimic în comparaţie cu adevărul.

Stafford şi-a scos mâna şi a lovit cu pumnul strâns în balustrada de sus a gardului. „Am crezut că Elizabeth va fi uşor de controlat, dar am judecat-o greşit.”

„Amândoi am făcut-o.” Richard învăţase totul despre cum să ţină femeile la locul lor de la dragul şi bătrânul tată. Elizabeth părea atât de vulnerabilă. Văduvă în doliu, fără familie, copii mici pentru a oferi o pârghie excelentă, dacă este necesar. El a presupus că ea ar fi maleabilă. Coloana ei vertebrală a fost o surpriză neplăcută.

Iapa blondă s-a apropiat. A mângâiat gâtul animalului mare, apoi a zgâriat mânzul după urechi când acesta şi-a scos capul osos prin şinele gardului pentru a-i ciuguli pantalonii.

„Unde este?” Richard şi-a ţinut ochii pe cal, abia stăpânindu-şi fiorii care îi curgeau prin sânge. Nevoia de a-şi răni soţia creştea cu fiecare bătaie a inimii sale, curgându-i

prin vene, alimentându-i dorinţa întunecată aşa cum benzina alimentează un motor. Era tot la ce se putea gândi de când luase decizia de a face el însuşi fapta.

„Westbury, Pennsylvania. E chiar după Poconos. Oamenii mei restrânseseră deja căutarea la acest oraş sau la un altul, dar când cineva a sunat la numărul lui James Dieter de la o cabină telefonică din Westbury, a fost clar. Avem confirmarea foto”. Tatăl său s-a întors spre el. „Trebuie să-l laşi pe Johnson să se ocupe de asta. E treaba lui. Nu degeaba ţinem oameni ca el pe statul de plată.”

Richard a întâlnit privirea dură a tatălui său. Ochii bătrânului erau la fel de gri albăstrui ca cei ai unui rechin şi la fel de reci.

„Voi avea eu grijă de Elizabeth. Oamenii tăi au eşuat deja de mai multe ori. Am o altă situaţie care necesită expertiza lui Johnson.”

Vena din tâmpla tatălui său a pulsat o singură dată înainte ca acesta să răspundă. „Îl voi pune pe Johnson să te contacteze. El se va ocupa de orice ai nevoie.” Stafford se întoarse spre cai.

Îl bănuia? se întreba adesea Richard. Bătrânul tată nu ar fi cerut niciodată detalii despre fărădelegile unicului său fiu. Familia Baker provenea dintr-o lungă linie de oameni puternici. Averea şi sfera lor de influenţă politică s-au mărit cu fiecare generaţie. Apetitul lor era insaţiabil; nevoia lor de control, absolută. Într-o astfel de atmosferă, era la fel de uşor să fii pătat din interiorul familiei ca şi din exterior. A-ţi păstra mâinile curate putea fi o corvoadă.

Maxilarul lui Stafford se strânse. „Te asigur că Johnson este mai mult decât capabil să îndeplinească mai multe sarcini. De data asta mă voi asigura că va face treaba singur. Fără subcontractare. Nu poate exista nicio îndoială că moartea ei nu este altceva decât un accident tragic. Roţile

sunt deja în mişcare. Tu stai în Washington, departe de Elizabeth”.

Richard urma aproape întotdeauna sfatul tatălui său, dar de data aceasta, ei bine, asta nu se va întâmpla. Angajatul tatălui său trebuia să scape mai întâi de şantajist. Richard avea să-i spună clar acest lucru şi avea să-i ofere lui Johnson un stimulent în plus pentru a o lăsa în pace pe Elizabeth. Stafford ar putea fi capul familiei acum, dar Richard era viitorul. Johnson îşi va schimba loialitatea. Fără îndoială.

Calendarul său era plin pentru următoarele câteva zile cu apariţii de la care nu putea ieşi fără să atragă atenţia, dar după aceea Richard îşi va aranja câteva zile libere pentru a se relaxa la casa sa din Philadelphia, care se întâmpla să fie la doar nouăzeci de minute de Poconos – şi la frumoasa sa soţie.

Capitolul 16

Jack se mişca pe scaunul tare. Umerii lui depăşeau cu mult spătarul scaunului, iar plasticul curbat îi săpa în spate. Totuşi, nu voia să se mişte. Katie dormea lipită de umărul lui. Ben se prăbuşise pe scaunul din cealaltă parte a lui Jack. Dată fiind înclinarea ciudată a capului lui Ben, băiatul avea să aibă gâtul înţepenit mai târziu.

Privirea lui Jack a fost atrasă de ceasul industrial de pe perete. Trecuseră aproape două ore. Unde era Quinn? Rănile lui Beth puteau fi mai grave decât crezuse el? Nu trebuia să cedeze şi să o mute. Ce era în neregulă cu el? El ştia mai bine. Ar fi trebuit să o imobilizeze la pământ şi să cheme ambulanţa.

Flagelarea lui mentală era în plină desfăşurare când Quinn a apărut în uşa sălii de aşteptare şi i-a făcut semn lui Jack să i se alăture în hol. Jack şi-a scos umărul de sub capul lui Katie şi a alunecat din scaun. Bastonul său era prins pe

cealaltă parte a scaunului lui Katie. Vărul său s-a încruntat când Jack s-a apropiat de el şchiopătând, fără baston.

Jack şi-a păstrat vocea scăzută. „Cum se simte?”

„Norocoasă. O jumătate de duzină de copci în cap, alte opt în braţ şi o comoţie cerebrală, plus numeroase vânătăi şi escoriaţii, dar, în mod miraculos, nu are oase rupte. Va fi foarte dureroasă o săptămână sau două, dar după aceea ar trebui să fie bine, cu condiţia să se odihnească puţin.” Quinn îşi scoase ochelarii şi îşi frecă o mână pe faţă. „Aş vrea să o ţin peste noapte, să fac o 55 ±55 51 1? tomografie dimineaţă, dar nu vrea să rămână. Nu o pot obliga. A semnat deja o eliberare.” Quinn a ezitat. „Cât de multe ştii despre ea?”

„Nu prea mult. De ce?”

„Doar un sentiment.” Quinn s-a încruntat şi a tăcut pentru o clipă. „Nu ar trebui să îţi dau informaţii medicale – nu eşti familia ei, dar cred că trebuie să ştii, în caz că am dreptate.” A făcut o pauză şi s-a uitat repede în sus şi în jos pe holul gol. „Este evazivă cu privire la originea unor răni anterioare. Are un soţ sau un prieten?”

„Nu din câte ştiu eu. Spune că e văduvă.” Jack s-a uitat peste umăr prin uşa din spatele lui pentru a se asigura că Ben şi Katie încă dormeau. „Niciunul dintre ei nu vrea să vorbească despre trecutul lor, dar se tem de ceva. Nu vreau să insist prea tare pentru informaţii. Am sentimentul că ar pleca. Au nevoie de ajutor”. Jack i-a spus vărului său despre scrisoarea unchiului lor. „Deci, hai să păstrăm discreţia, bine?”

Quinn a suspinat. „Bine, dar va trebui să o supraveghezi cu atenţie în următoarele două zile. Ai avut o contuzie sau două. Cunoşti procedura. Sună- mă mâine şi spune-mi cum se simte.”

Jack se întoarse în sala de aşteptare şi se lăsă pe scaunul de lângă Ben. Katie încă dormea, ghemuită într-o minge mică

pe cealaltă parte a lui Ben. Faţa ei era mult mai liniştită în somn decât expresia bântuită pe care o purta când era trează.

Jack s-a uitat la tânărul înalt şi slăbuţ prăbuşit pe scaunul de lângă el.

Ochii lui Ben erau închişi, dar Jack ştia că nu dormea după respiraţia lui neregulată.

„O să fie bine?” Vocea băiatului a tremurat.

„Da, ar trebui să fie bine. Va fi gata să meargă acasă în curând.”

„Pot să am grijă de cai şi alte chestii până se face bine. Ştiu cum”, s-a oferit Ben.

„Sunt sigur de asta, Ben. Nu-ţi face griji pentru aşa ceva. Vom contribui cu toţii în următoarele două săptămâni.” Jack a făcut o pauză. „Ştii, Ben, mama ta pare mereu atât de nervoasă. E prea slabă. Trebuie să aibă mai multă grijă de ea. Sunt îngrijorat pentru ea. Aş vrea să vă ajut.”

Băiatul contempla în tăcere talpa uzată a adidaşilor săi. Cu o strânsoare de vinovăţie, Jack a împins mai tare, simţind că Ben era aproape de punctul de rupere. Stresul evenimentelor din acea noapte supraîncărcase sistemul deja stresat al băiatului.

„Ben, am fost poliţist multă vreme, dar nu te pot ajuta dacă nu ştiu ce s-a întâmplat cu voi. Nu poţi fugi de problemele tale pentru totdeauna. Ele tind să te prindă în cele din urmă. Ăsta nu e un mod de a trăi. Lăsaţi-mă să vă ajut.”

„A lovit-o.” O singură lacrimă a alunecat din ochii închişi ai lui Ben. „Cât timp au fost împreună, el a fost întotdeauna atât de politicos. Mama spunea că era un gentleman perfect. După aceea, ea a rămas pentru că el a spus că ne va face rău dacă ea nu face ceea ce îi spune el. Într-o noapte, au avut o ceartă foarte mare. Mama a venit şi ne-a dat jos din pat. Nu a

vrut să vorbească despre asta, dar ea sângera, iar el era leşinat pe podea. Am plecat chiar atunci. A încercat să ne găsească de atunci. Unchiul James ne-a ascuns pentru o vreme, dar a trebuit să plecăm din casa lui pentru că devenise prea periculos.”

Ben şi-a şters o mână pe fată şi a pufnit. S-a aşezat puţin mai drept, ca şi cum i-ar fi fost luată o povară de pe umeri. „Ai de gând să-i spui că ţi-am spus? Pentru că ea a spus că nu putem vorbi niciodată despre asta, dar nu cred că a plănuit să fie rănită aşa. Îmi place aici. Nu avem unde altundeva să mergem.” Ben l-a apucat de braţ pe Jack într-o strânsoare panicată. „Nu-l poţi lăsa să ne găsească.”

„E în regulă, Ben. Nu mai eşti singur. Îmi place să vă am în preajmă.” Jack şi-a pus braţul în jurul umerilor lui Ben. Spre surprinderea lui, băiatul nu s-a îndepărtat, ci s-a aplecat în schimb spre el. Corpul lui Ben s-a relaxat, iar lui Jack i s-a înfundat gâtul pentru un minut.

Bineînţeles că ticălosul nu avea de gând să le mai facă rău.

„V-a rănit vreodată pe tine sau pe Katie?” Jack a întrebat liniştit, ştiind că trebuie să o facă, dar nu era sigur că vrea să audă răspunsul.

„Nu. Dar nu cred că îi plac prea mult copiii.”

Slavă Domnului pentru micile favoruri.

„Poţi să-mi spui cine este?” Se îndoia că Ben va răspunde, dar merita să încerce.

Ben a scuturat din cap. „Nu pot. Deja mi-am încălcat promisiunea. E un om foarte important.” Băiatul părea că o să plângă din nou. Maxilarul îi era încleştat şi mâinile i se strânseseră în pumni. „Ar fi trebuit să o protejez. Ar fi trebuit să fac ceva.”

„Ben, orice ai fi putut face tu probabil ar fi înrăutăţit lucrurile. A fost mai bine să o laşi pe mama ta să se ocupe de asta.”

Ben s-a uitat la Jack. „Te rog să nu-i spui că ţi-am spus. Se va supăra foarte tare. S-ar putea să ne facă să plecăm. N-ar fi trebuit să spun nimic.”

„Ai avut dreptate să-mi spui, Ben.” Jack l-a îmbrăţişat din nou pe băiat cu o singură mână. Nu voia să-l forţeze prea mult. „Când mama ta se va simţi mai bine, voi vorbi cu ea. Poate o pot face să aibă şi ea încredere în mine.”

De teamă că Beth va încerca să se trezească singură în timpul nopţii, Jack a luat o pernă şi o pătură şi s-a aşezat în scaunul supraetajat din colţul camerei ei. Quinn îi sugerase oricum să o trezească la fiecare câteva ore. Şi, la naiba, dormise de multe ori pe bancheta din faţă a unei maşini, în timpul filajelor.

Cum Beth dormea profund, a aţipit de îndată ce capul i s-a lipit de spătarul scaunului.

Foşnetul aşternuturilor îl trezi. Jack a deschis ochii şi a scanat camera

întunecată, fixându-şi privirea pe pat. Beth se mişca agitată sub pătură, scâncind. S-a uitat la ceasul de lângă pat. Trecuseră câteva ore. Era timpul să o trezească oricum.

S-a ridicat brusc în picioare şi s-a aşezat pe marginea saltelei. Lumina lunii curgea de la fereastră pe faţa lui Beth, arătându-i pielea de un alb fantomatic. Lacrimile se scurgeau din ochii ei închişi.

„Beth. Sunt Jack. Trezeşte-te. Visezi.” El şi-a pus mâna uşor pe antebraţul ei.

Ochii i s-au deschis brusc. Corpul i s-a ridicat brusc şi a zburat pe spate ca şi cum ar fi fost zguduită de un şoc electric. S-a rezemat de tetieră ca un animal sălbatic rănit. Sub tricoul subţire, încă pătat cu sânge uscat, pieptul i se umfla.

Jesus H.

Deşi era tentat să se retragă şi să o lase să-şi revină singură, Jack şi-a menţinut poziţia şi respiraţia. Acesta era un moment decisiv. Ea avea să-i accepte sau să-i respingă ajutorul în următoarele câteva secunde. Teama că ea îl va respinge i se încolăcea strâns în piept.

„Beth, eşti în siguranţă. Ai un coşmar.”

Ochii ei bântuiţi au clipit. A scanat camera şi s-a concentrat pe el. Recunoaşterea i-a răsărit în ochi, apoi umilinţa. Încet, s-a aşezat, cu genunchii strânşi la piept. Şi-a lipit faţa de picioare şi a închis ochii, ca şi cum nu ar fi putut suporta privirea lui.

Jack a compătimit-o. Nimeni nu-şi dorea o audienţă pentru o cădere emoţională. În timp ce ea se lupta să-şi păstreze calmul, el şi-a şters orice urmă de simpatie de pe faţă. Nu era o sarcină uşoară.

Beth nu se mişcase, dar durerea îi umbrea faţa. Jack a ghicit că era prea obosită pentru a o acoperi. Umbrele de sub ochii ei erau întunecate ca nişte vânătăi, de parcă nu dormise de un an. Apoi, poate că nu dormea. Nu şi dacă avea coşmaruri ca acesta.

Ea a tras aer în piept şi Jack şi-a dorit să o fi putut face să rămână în spital peste noapte. S-ar fi simţit mult mai bine în legătură cu situaţia dacă i-ar fi făcut acea tomografie.

Umerii ei tremurau. Un instinct protector a cuprins corpul lui Jack.

Dorinţa bruscă de a o strânge în braţe a fost copleşitoare. Nu era ceva sexual. Oh, pe cine păcălea el, exista cu siguranţă o componentă sexuală, dar asta era mai mult decât atât. Braţele lui îl dureau de dorinţa de a o mângâia în timp ce ea se ghemuia, mică şi singură, împotriva tetierei.

Avea nevoie să o ţină în braţe.

Inima lui Jack bătea ca şi cum ar fi mers pe un iaz îngheţat, aşteptând ca acesta să se spargă sub picioarele lui în timp ce se întorcea şi aluneca înapoi, spre Beth.

„Trebuie să fi fost un coşmar. O comoţie cerebrală chiar te poate da peste cap. Am avut partea mea.”

Beth a încremenit când el s-a apropiat de ea. Şoldurile lor erau aproape să se atingă când el s-a oprit. Întinzându-şi picioarele pe patul din faţa lui, el s-a sprijinit de perne şi a aşteptat un răspuns. Când ea nu s-a îndepărtat, el şi-a strecurat uşor braţul în jurul umerilor ei şi a atras-o la pieptul lui. Ea s-a încordat pentru o clipă din reflex, dar câteva secunde mai târziu, a cedat cu un oftat şi s-a culcat pe el. Căldura a cuprins pieptul lui Jack. Părul ei mirosea a antiseptic în loc de fructe de pădure, dar el inhala oricum. Sub mirosul de spital se afla mirosul ei, iar Jack l-a absorbit ca pe o confirmare a faptului că ea era aici, în siguranţă, în braţele lui.

Respiraţia ei a încetinit pe măsură ce se relaxa din nou în somn şi epuizarea fizică a învins nervii. Un fior îi trecu prin corp. Având grijă de bandajul de pe braţul ei, Jack a ridicat pătura peste umerii ei şi a închis ochii. Adrenalina care îl făcuse să funcţioneze la capacitate maximă în timpul crizei se risipise, secătuindu-i toată energia.

Pe măsură ce somnul ei se adâncea, se strângea mai mult, ca şi cum corpul ei ar fi căutat mai mult contact cu al lui decât i-ar fi permis creierul ei când era trează. Inima ei bătea în pieptul lui.

Jack a rămas întins în întuneric, savurând senzaţia corpului ei moale lipit de al lui până când somnul l-a cuprins şi pe el.

$$$

Jack a clipit la lumina de dinainte de răsărit care se filtra prin jaluzele. Corpul lui Beth era cald şi relaxat împotriva lui. Capul ei se odihnea pe pieptul lui. Sânii ei se sprijineau de coastele lui. Se putea obişnui să se trezească aşa.

Dar cum s-ar simţi Beth în legătură cu vulnerabilitatea de care dăduse dovadă noaptea trecută? Sau de faptul că dormise în braţele lui toată noaptea? Având în vedere aversiunea ei faţă de contactul fizic, el se îndoia că ea s-ar simţi confortabil în această situaţie.

Încet, şi cu oarecare regret, el a alunecat de sub ea şi a lăsat-o uşor pe saltea. Lumina cădea pe faţa ei, evidenţiindu-i vânătăile pe pielea ei palidă. O durere s-a format în pieptul lui Jack. Arăta ca şi cum ar fi fost bătută. Ea nu sa mişcat când el s-a ridicat şi s-a furişat afară din cameră.

La parter, a făcut un duş rapid. Ben era deja în bucătărie când Jack s-a îndreptat spre cafetieră.

„Voi hrăni caii”, s-a oferit Ben.

Jack se gândea la accidentul lui Beth. Nu avea de gând să lase să i se întâmple ceva lui Ben. „Aşteaptă-mă. Voi merge cu tine.”

Zece minute mai târziu, soarele abia se ridica deasupra copacilor când Jack stătea pe culoarul hambarului şi privea la resturile scării. Bucăţi rupte de lemn de diferite mărimi erau împrăştiate într-un arc de trei metri. Avea să cheme un

tâmplar în dimineaţa asta, dar nu putea lăsa mizeria asta pe culoar. Sprijininduse pe baston, s-a aplecat şi a început să arunce bucăţi de lemn într- o roabă.

Ben a alunecat uşa ultimei boxe, a încuiat-o şi a întors lingura în sala de hrană. În grajdurile din jurul lor, găleţile se izbeau de lemn în timp ce caii mâncau. „Le-am dat cerealele, dar nu ştiu cum o să scot fânul din pod.”

„O să luăm scara extensibilă din garaj imediat ce curăţ asta.” Jack a ridicat o scândură. De la capăt ieşeau cuie îndoite şi ruginite.

„Pot să vă ajut?”

„Ai putea să-mi găseşti o greblă.” Jack nu-l putea lăsa pe Ben să se apropie de gunoiul ăsta. Numai Dumnezeu ştia când li se făcuse ultima dată copiilor o injecţie antitetanos, iar noaptea trecută petrecuseră mai mult decât suficient timp la Urgenţe.

Ben a fugit în căutarea sa. Jack a luat o treaptă de scară despicată şi se pregătea să o arunce în grămadă, când un semn de pe margine i-a atras atenţia.

Ce naiba?

Tăietura îngustă părea proaspătă şi curată, şi tăia drept în lungul fibrei, nu ca şi cum s-ar fi rupt accidental, ci ca şi cum cineva ar fi tăiat-o cu un ferăstrău. Trebuia să fie o coincidenţă. Lemnul era vechi şi uzat.

Şansele erau să se fi destrămat pur şi simplu. Singura altă posibilitate era ca cineva să fi făcut asta intenţionat, pentru a încerca să o rănească pe Beth. Lui Jack i se strânse stomacul la imaginea trupului bătut al lui Beth. Încă o mai simţea ghemuită împotriva lui, moale şi vulnerabilă în întuneric.

Aruncă o privire în sus spre pod, la aproximativ doisprezece picioare deasupra capului său, apoi se uită în jos pentru a reexamina lemnul rupt din mâinile sale. Beth şi-ar fi

putut rupe gâtul în cădere, dar sabotarea unei scări nu era un mod eficient de a încerca să omori o persoană. Şansele de reuşită ale tentativei erau prea mici.

Nu. Trebuie să fi fost un accident.

Dar în timp ce Jack aduna resturile rămase în roabă şi le ducea înapoi în garaj, spatele gâtului a început să îl mănânce.

Un accident suspect era o modalitate excelentă de a scoate pe cineva din ascunzătoare.

Capitolul 17

Beth a clipit. Lumina zilei îi înjunghiase globii oculari. S-a uitat la ceasul de lângă pat şi a tresărit. Nu dormise până la prânz de când era adolescentă. Vinovăţia i-a invadat gândurile. Copiii erau bine? Deşi ştia în sinea ei că Jack va avea grijă de ei, o panică obişnuită o cuprinsese. Trebuiau să fie speriaţi.

Trebuia să-şi ridice fundul din pat. Văzând-o în picioare şi mişcându-se, le-ar fi atenuat temerile. De asemenea, trebuia să coboare la hambar şi să-şi recupereze arma înainte ca Jack să o găsească. Ben o ascunsese cu o seară înainte, în timp ce Jack se dusese după maşină. Ben se putea descurca cu Sig, dar vederea armei în mâinile lui aducea întotdeauna la suprafaţă cele mai profunde temeri ale lui Beth.

S-a ridicat încet. Capul îi pulsa, iar cotul îi era înţepenit şi umflat. A făcut o grimasă. Durerea îi străbătu obrazul. Corpul o durea de parcă ar fi fost bătută – se întâmpla să ştie exact cum se simte asta. Partea bună era că, stând în picioare, nu îi provocase ameţeli sau greaţă. Nu era rău, având în vedere

cât de departe căzuse.

Evaluarea fizică terminată, mâna ei a alunecat spre crestătura capului şi umerilor lui Jack pe saltea. A ridicat perna şi a ţinut-o la faţa ei. Închizând ochii, a lăsat mirosul lui masculin să se răspândească peste ea. Pentru o secundă, şi-a dorit să-i simtă corpul lângă al ei, solid şi cald, păcălindu-i creierul să creadă că totul va fi bine. Corpul ei s-a încordat. O noapte inocentă petrecută împreună şi absenţa lui au lăsat-o fără suflet.

Îl lăsase să se apropie prea mult.

Nu putea face nimic în privinţa asta astăzi. Cu rănile ei, nu avea de gând să plece nicăieri prea curând. Moşia era cel mai sigur loc pentru copii. James spusese asta. Şi el era singura persoană în care avea cu adevărat încredere. Nu pentru prima dată, s-a gândit că ar fi trebuit să-i spună întreaga ei poveste umilitoare. El nu s-ar fi îndoit de ea. Dar ce putea face un om în vârstă? James nu avea bani sau vreun fel de putere.

Dar Jack putea. Jack îi putea ajuta.

Ar trebui să-i spună totul? Nu numai că Jack avea resursele financiare necesare, dar fusese şi poliţist. Detectiv la omucideri. Văzuse lucruri mult mai rele decât abuzul domestic şi tentativa de crimă. Cu siguranţă ar crede-o. Nu-i aşa?

Asta era adevărata problemă. Doar că nu ştia sigur. Povestea ei era destul de exagerată. În starea ei actuală de vulnerabilitate fizică, riscul era prea mare.

Şi-a agăţat picioarele de saltea pentru câteva secunde înainte de a se ridica în picioare. Genunchii îi tremurau, dar au rezistat în timp ce se târa în baie. O privire în oglindă şi ochii i s-au umplut. Fusese rănită înainte, dar Richard fusese destul de deştept să-şi ţină pumnii departe de faţa ei. Câteva coaste rupte nu fuseseră o problemă, dar soţia unui

congresman nu putea avea un ochi vânăt.

Lumina puternică îi accentua vânătaia de pe tâmplă. Ochiul ei era negru. Între vânătăi, paloarea ei şi bandajul de pe frunte, arăta ca un cadavru ambulant, ceva desprins din *„Noaptea marţilor vii”.*

Se uită la anticearcănul şi pudra presată din dulapul cu medicamente. Nu se va întâmpla. Nu exista suficient machiaj la Hollywood pentru a o face să pară vie. În plus, pielea de pe faţa ei era prea sensibilă. Cel mai bun lucru pe care îl putea face în dimineaţa asta era să fie curată. Şi asta urma să doară.

Beth a respirat adânc, a deschis robinetul la cald şi şi-a spălat sângele uscat de pe faţă şi păr. Scoţându-şi hainele pătate de sânge, şi-a curăţat mirosul de spital de pe piele. Câteva minute mai târziu, a intrat uşor într-o pereche de treninguri şi un tricou supradimensionat.

Chiar şi cu mintea limpede, Beth se ţinea bine de balustradă în timp ce cobora scările curbate. Genunchii îi tremurau încă, iar corpul îi era ridicol de obosit de la spălat.

Şocul i-a luminat faţa lui Jack când ea a păşit în bucătărie.

„Ce faci jos din pat?” El a sărit în picioare, a şchiopătat prin bucătărie şi ia cuprins cotul nevătămat. „De ce nu m-ai chemat? Nu trebuia să cobori scările singură.”

Beth abia a înregistrat cuvintele. În schimb, atenţia ei s-a concentrat pe căldura palmei lui pe braţul ei. Căldura curgea de la pielea lui la a ei. Aftershave-ul lui a alunecat în jos, iar Beth a rezistat impulsului de a-şi îngropa faţa în gâtul lui pentru a mirosi adânc. Dacă ar fi făcut-o, el şi-ar fi înfăşurat braţele în jurul ei şi ar fi tras-o înspre corpul său lung şi dur. Ea ştia deja cum se simte să fie îmbrăţişată de forţa lui şi se aplecă spre el ca o plantă care creşte spre soare.

Focul i s-a adunat în burtă. A îngheţat. Era în mare

încurcătură. Peste capul ei, aşezată pe fundul oceanului. Ar fi *trebuit să se simtă* stânjenită de comportamentul ei din seara precedentă. Dar corpul ei nebun a ales în schimb să se inunde de plăcere la contactul fizic, ca şi cum ar fi ştiut unde îi este locul – în braţele lui.

Limpezindu-şi glasul, a reuşit să răspundă: „Sunt bine, serios.”

A condus-o la un scaun şi a lăsat-o să se aşeze în el. Mâna lui a alunecat pe braţul ei pentru a-i strânge umărul pentru o secundă. Tensiunea din degetele lui a transmis îngrijorarea pe care nu a exprimat-o.

Beth şi-a ridicat ochii spre ai lui. În afară de îngrijorare, mai era ceva acolo. Dorinţă? În niciun caz. Imposibil. Nu în felul în care arăta în dimineaţa asta.

Gândurile i-au revenit la felul în care braţele lui îi învăluiseră corpul rece cu o seară înainte: puternice, liniştitoare, protectoare. Prezenţa lui îi ţinuse coşmarurile la distanţă. Nu dormise atât de adânc de ani de zile. Inima ei îi spunea că acest bărbat nu o va trăda.

Inima ei?

Şi-a îndepărtat privirea. Mişcarea rapidă a globilor ei oculari a făcut ca durerea să-i străbată tâmplele.

Ce era în neregulă cu ea? Lovitura la cap trebuie să fi ucis prea multe celule ale creierului pentru a procesa gânduri raţionale. Avusese două relaţii serioase în viaţa ei. Una se terminase cu moartea, lăsând-o cu inima frântă, peste care nu va trece niciodată. Al doilea bărbat în care avusese încredere o bătuse măr, apoi o închisese şi încercase să o omoare. Nu se putea baza pe instinctele ei. Inima ei era prea uşor de înşelat. Inima ei era o mare fraieră.

Fruntea lui Jack s-a încreţit când a înregistrat retragerea ei.

Dezamăgirea îi traversa faţa. Nu putea decât să spere că

el atribuise slăbiciunea de aseară mai degrabă durerii şi dezorientării decât atracţiei profunde pe care o simţea pentru el.

Mâna lui a alunecat de pe umărul ei, lăsând-o rece în absenţa ei. El a făcut un pas înapoi şi a tresărit în timp ce se sprijinea de tejghea. „Ce ai vrea să mănânci?”

Stomacul lui Beth se zvârcolea, fie din cauza durerii de cap, fie din cauza tulburărilor emoţionale. Sau din ambele.

„Nu prea mi-e foame.”

„Te doare capul?” a întrebat el, cu sprâncenele încruntate.

Când ea a dat din cap, el s-a dus la tejghea şi a băgat o bucată de pâine în prăjitorul de pâine.

„Să vedem dacă poţi lua o bucată de pâine prăjită. Apoi o să-ţi aduc nişte aspirină.”

Cu un cot pe masă, şi-a sprijinit fruntea în mână – orice pentru a-şi ţine ochii departe de Jack. Nu avea încredere în ea însăşi să rămână distantă când corpul ei îi răspundea fără să-şi consulte creierul.

Un lătrat i-a atras privirea spre uşă. Henry stătea pe terasă. În secunda în care Jack l-a lăsat să intre, a tropăit până la scaunul lui Beth, şi-a sprijinit capul masiv în poala ei şi s-a văitat. Ea i-a mângâiat capul.

„Unde sunt copiii?” Şi-a întărit coloana vertebrală şi s-a întors spre Jack. Nu trebuia să-şi facă griji. El ştersese orice urmă de dorinţă de pe faţa lui.

„Doamna Harris i-a dus la piscină.” A deschis frigiderul şi a turnat un pahar de suc. „Henry era cu ei. Mă întreb ce l-a adus înapoi? Trebuie să fi fost foarte cald.”

Jack a pus pâinea prăjită şi sucul pe masă, împreună cu o sticlă de aspirină. Când Beth a început să mănânce, Henry şi-a coborât trupul pe podea şi şi- a odihnit capul pe picioarele goale ale ei cu un oftat. Deşi piciorul ei a amorţit, Beth a lăsat

capul câinelui acolo unde era în timp ce îşi bea sucul şi înghiţea două tablete.

„Dacă ai nevoie de ceva mai puternic pentru durere, îl pot suna pe Quinn. Să-mi spui.”

Lui Beth i s-a întors stomacul pe dos. „Nu. Nimic mai puternic. Nu-mi place să iau medicamente.”

Jack a ridicat din umeri. „Bine. Opţiunea e acolo dacă te răzgândeşti.”

„Nu mă voi răzgândi.”

Jack i-a luat farfuriile de pe masă şi a pus o trusă de prim ajutor pe tejghea. „Bandajele tale trebuie schimbate.” El a desfăcut o copie carbon galbenă a instrucţiunilor de externare. După ce şi-a aşezat ochelarii de citit pe nas, a trecut în revistă notiţele lui Quinn înainte de a desface tifonul de pe cotul ei. Ea s-a pregătit pentru atingerea lui, dar atingerea degetelor lui pe pielea ei încă îi provoca tremurături pe braţ.

A făcut o pauză. „Îmi pare rău. Te-am rănit?”

Beth a clătinat din cap, dar a rămas tăcută. Ce putea să spună? *Ştiu că arăt şi mă simt ca un cadavru acum, plus că sunt o epavă emoţională completă, dar tot aş vrea să sar pe tine?* Nu părea deloc potrivit.

Jack a continuat, ştergându-i uşor cusăturile cu antiseptic şi aplicând cremă antibiotică înainte de a bandaja rana. Ţinându-i bărbia nemişcată cu o mână, a repetat procesul cu tăietura de pe tâmplă.

În timp ce lucra, degetul lui mare îi mângâia uşor maxilarul. Efectul era aproape hipnotic, iar Beth şi-a simţit corpul relaxat.

Vocea înăbuşită a doamnei Harris se auzi prin uşile franţuzeşti, urmată de un râs ascuţit de fetiţă.

Jack i-a eliberat bărbia şi s-a aşezat pe spate. Beth a expirat în timp ce spaţiul se deschidea între trupurile lor.

Jack i-a pus o mână pe antebraţ. I s-a tăiat respiraţia când el s-a uitat direct în ochii ei.

„Îmi vei spune dacă te simţi mai rău, nu? Vreo ameţeală, greaţă sau confuzie? Din moment ce ai insistat să părăseşti spitalul fără scanarea CAT de aseară, nu avem nimic altceva pe care să ne bazăm decât pe simptomele tale. Aşa că trebuie să pot avea încredere în tine.” A dat din cap spre uşa franceză.

Doamna Harris şi copiii păşeau pe terasă. „Pentru binele lor.”

Cu o rugăciune tăcută ca să se vindece repede, ea a dat din cap. „Bine.”

El i-a dat drumul la braţ, dar nu înainte ca ea să surprindă în ochii lui o licărire de ceva nou. Ar putea sentimentele lui pentru ea să fie mai profunde decât simpla dorinţă? Un mic boboc de teamă a înflorit în ea. Dacă ar fi fost aşa, ar fi putut face faţă? Ar mai fi în stare vreodată să se descurce cu o relaţie adevărată, sau era prea afectată? Şi dacă nu putea face faţă, ce i-ar fi făcut asta lui Jack?

A închis ochii. Ce va face după ce îşi va reveni? Dacă mai rămânea mult timp aici, nu ar mai fi putut nega legătura puternică care se dezvolta între ei.

Capitolul 18

Ceaţa groasă s-a risipit, rostogolindu-se peste dealuri ca fumul în vânt. Pădurea verde şi picurată a devenit clară. Pădurea era tăcută, cu excepţia bâzâitului apei peste stânci şi a zgomotului intermitent al umezelii din coronament. Ceaţa

plutea de-a lungul malului noroios al unui pârâu mic.

În apele puţin adânci, aproape de margine, corpul gol al unei femei zăcea cu faţa în jos, prins de rădăcinile expuse ale unui copac înclinat. De la brâu în jos, era scufundată sub apa adâncă până la genunchi. O mână subţire se sprijinea pe o stâncă albăstruie, ca şi cum ar fi căutat un pământ uscat. Părul lung şi negru se învârtea într-un petic de frunze putrezite şi alge. Insectele bâzâiau, ospătându-se din pielea gri-verzuie. Pe curentul uşor, o frunză a plutit de pe curba unui umăr, dezvăluind micul tatuaj cu fluture care decora pielea umflată.

Nechezatul strident al unui cal l-a trezit pe James. Acesta se ridică brusc dintr-un somn adânc.

Plămânii îi tremurau. Îmbibat de transpiraţie, maioul alb i se lipea de piele ca o mână lipicioasă. Inima îi zvâcnea în piept, a aruncat o privire în jurul camerei de hotel. Singurul sunet era zumzetul slab al ventilatorului din tavan. Nici un cal. Fără pădure. Nici pârâu.

Mai important, nici un cadavru.

Şi-a şters o mână tremurândă pe faţă. Ridicându-şi picioarele de pe pat, sa întins după sticla de apă de pe noptieră şi a înghiţit îndelung. Şi-a acordat două minute, timp suficient pentru ca pulsul să-i revină la normal fără să piardă legătura. Apoi a strâns din dinţi şi a tras imaginea înapoi în minte. James s-a concentrat asupra detaliilor pentru a şterge oroarea care îi strângea stomacul.

Beth nu are un tatuaj. Nu este ea.

Uşurarea i-a înfundat gâtul când imaginea s-a risipit. Expiră puternic şi termină sticla de apă.

Din spate, femeia moartă semăna superficial cu Beth. Caucaziană, structură osoasă subţire, păr lung şaten. Dar tatuajul era cheia. O văzuse pe Beth în multe maiouri. Ar fi observat un fluture mov pe spatele umărului ei.

Dar atunci, de ce avea o viziune cu o femeie moartă? Nu avea sens. În primul rând, el nu vedea în mod normal oameni care erau deja morţi. Viziunile lui, în mod normal, erau legate de violenţa care le-a cauzat moartea. Odată ce au murit, pentru el asta a fost tot. Doi, nu mai visase niciodată o străină. Cine era ea? Trebuie să aibă vreo legătură cu el. Fără o imagine a chipului ei, şi având în vedere starea corpului, nu avea de unde să ştie.

La naiba, ar fi putut fi doar un vis nenorocit. Nu se mai întâmplase până atunci, dar ce naiba? Rahaturi se întâmplau. Oamenii visau tot timpul lucruri care nu aveau consecinţe îngrozitoare. Alţi oameni. Oameni normali.

Resemnat cu natura bizară a vieţii sale, James s-a îndreptat spre un duş fierbinte. Câteva minute mai târziu, după ce a comandat cafea şi micul dejun la room service, şi-a deschis laptopul şi a început să răsfoiască sutele de imagini pe care le făcuse cu congresmanul Baker.

Instinctul îi spunea că i-a scăpat ceva.

A apăsat pe butonul de prezentare, s-a aşezat pe spate şi a privit imaginile apărând pe ecran una câte una. Fotografiile cu discursul lui Baker din parcul DC au apărut ultimele. James s-a aşezat mai drept. Era aici. Ştia asta. Ce rata?

A setat albumul din acea zi să ruleze într-o buclă continuă şi şi-a golit
capul, lăsând imaginile să treacă peste el. Room service i-a livrat micul dejun. Îşi terminase omleta şi jumătate de ibric de cafea înainte să o vadă.

Acolo. James a apăsat butonul de oprire. Faţa i s-a transformat într-un zâmbet. Acum ştia secretul ticălosului.

Nu-l prinsese pentru că se uitase la persoana nepotrivită. Acum tot ce trebuia să facă era să-şi verifice suspiciunea.

Capitolul 19

„Ai auzit de accidentul de la casa O'Malley?”

Peste clinchetul tacâmurilor de argint pe farfurii, numele i-a atras atenţia.

A făcut o pauză, cu o furculiţă plină de ouă la jumătatea drumului spre gură. Concentrându-se pe conversaţia din cabina de vizavi, şi-a reluat mâncarea. Două femei, ambele în jur de 50 de ani, sorbeau din cafea în timp ce aşteptau comanda lor. Le mai văzuse pe amândouă prin oraş, dar nu-şi putea aminti numele lor. Doar femeile tinere şi frumoase îi atrăgeau atenţia.

Femeia mai slabă a continuat: „Sora mea a fost la spital noaptea trecută cu fiica ei. Shannon şi-a luxat încheietura mâinii la gimnastică. L-au văzut pe nepotul lui Danny O'Malley, cel care a moştenit totul, la Urgenţe cu o femeie care lucrează pentru el.”

Ritmul cardiac i s-a accelerat. A înghiţit, dar nici măcar nu a simţit gustul omletei.

„Numele lui este John sau Jack, cred.” Chubs i-a aerisit faţa cu un meniu. „Cum ar spune fiica mea, e un tip tare.”

Îşi strânse maxilarul în timp ce bătrânele bufniţe discutau despre atributele fizice ale lui O'Malley. A înjunghiat o bucată de cârnat şi a tăiat-o cu o singură lovitură de cuţit.

Spune mai repede, căţea!

Slăbănoaga a suspinat. „Nu că ar conta. După spusele surorii mele, are o slăbiciune pentru femeia asta. Vicky şi-a dat seama după felul în care o trata. Oricum, se pare că a căzut din podul hambarului...”

A ascultat până când femeile au trecut la alt subiect.

Aşa era viata într-un oraş mic. Toată lumea ştie totul despre toată lumea – sau cel putin aşa credeau ei. Trăise aici

toată viata şi nimeni nu ar fi bănuit vreodată ce a făcut. Sau de câte ori a făcut-o.

Calmat de amintiri, îşi termină cartofii prăjiţi şi unse cu unt o felie de pâine prăjită.

Rănile lui Beth reprezentau o problemă. Dacă târfa bătrână avea dreptate, se îndoia că Beth va mai ieşi de pe moşie în următoarea săptămână sau cam aşa ceva. Era prea deştept ca să încerce să o prindă aici şi acolo. Ca fost poliţist, O'Malley ar fi fost înarmat.

Şi suspicios.

Dezamăgirea l-a zdrobit. Fusese atât de încântat. Beth nu ieşea prea mult în oraş, dar el putea conta pe cele două drumuri matinale ale ei în oraş pentru a face comisioane în fiecare săptămână, de obicei marţea şi vinerea.

Astăzi era miercuri. Camera lui de joacă era pregătită. Sperase, plănuise să o răpească săptămâna asta, sau cel târziu săptămâna viitoare. Cât de greu ar fi fost să mai aştepte încă două sau trei săptămâni? Degetele i s-au strâns pe furculiţă.

În niciun caz nu putea aştepta atât de mult. Ar fi avut nevoie de un înlocuitor care să-i ţină locul până când Beth ar fi fost pregătită.

Dar cine? Cum să aleagă? După Amelia, nu se va mai mulţumi niciodată cu o târfă. Avea nevoie de un adversar pe măsură. Ar trebui să scoată din nou tabla de săgeţi? Sau poate să găsească o altă modalitate de a anima jocul?

Chelneriţa a trecut pe lângă masa lui, oprindu-se pentru a-i umple ceaşca de cafea şi întrebându-l dacă are nevoie de ceva.

„Nu, mulţumesc, Mary Ann”, a răspuns el.

Ea a zâmbit şi i-a rupt nota de plată de pe carneţel. Mary Ann avea părul negru şi era mică, cu un zâmbet larg şi o siluetă îngrijită.

S-a ridicat şi şi-a căutat portofelul în buzunar, aruncând câteva bancnote pe masă pentru un bacşiş. Afacerile mergeau greu la ora asta târzie într-o dimineaţă din săptămână şi nu era nici o hostessă de serviciu. În vestibulul cu gresie al restaurantului, Mary Ann l-a chemat la casa de marcat.

O cunoştea întâmplător de mult timp. De ce nu observase înainte cât de frumoasă era? Nu frumoasă, doar sănătoasă şi cu faţa proaspătă. I-a înmânat douăzeci de dolari. „Arăţi bine în dimineaţa asta."

A lăsat capul în jos timid, a roşit şi i-a dat restul. „Să ai o zi bună." „O voi face. Mulţumesc." A ieşit din restaurant cu o nouă primăvară în paşi. Mary Ann era încântătoare. Se întreba cât de tare putea ea să ţipe.

Capitolul 20

„Va fi distractiv." Jack s-a ridicat de la masă, a traversat bucătăria însorită şi a golit ibricul de cafea în cana lui. Era doar a doua ceaşcă în dimineaţa asta, aşa că Beth trebuie să fi consumat deja trei sferturi din ibric. S-a uitat la ceasul digital de pe tastatura neagră a cuptorului cu microunde. Şapte dimineaţa.

Ea hrănise deja caii. S-a uitat la chiuveta din bucătărie. Niciun semn că sar fi hrănit singură. Nici o surpriză.

Beth şi-a apăsat vârfurile unei mâini pe frunte şi le-a frecat în cerc. Din nou. „Nu e vorba că nu cred că va fi distractiv. Dar ei sunt familia ta. Nu vreau să deranjez."

„Durere de cap?"

Mâna lui Beth a îngheţat. „Doar un pic. Nu-i nimic.”

Jack nu a comentat. Era cea mai proastă mincinoasă din lume. Dacă pielea ei devenea mai palidă sau cercurile de sub ochi mai întunecate, ar fi putut trece drept vampir. Lucra la contabilitate până târziu în fiecare seară şi se trezea devreme pentru a avea grijă de cai. Se chinuia, mai ales că trecuseră doar cinci zile de când căzuse. Durerea îi umbrea chipul şi pierduse în greutate dintr-un corp care nu avea nici un gram de pierdut.

Deşi Jack îşi prezentase invitaţia la casa lui Quinn ca pe un eveniment social, în realitate dorea ca vărul său să verifice cum se reface Beth. Nimic altceva decât bandă adezivă şi cloroform n-ar fi dus-o înapoi la spital, dar cineva trebuia să se uite la ea, măcar pentru liniştea lui Jack. I-a ignorat sugestiile de a încetini şi de a se odihni.

„E doar un grătar. Ar fi bine pentru Ben şi Katie să fie cu alţi copii.”

„Nu ştiu, Jack.” Beth şi-a muşcat buza de jos, un gest pe care el a încercat din răsputeri să nu-l găsească sexy. Nu funcţiona, în ciuda stării ei de sănătate.

„Haide, Beth.” El a insistat, bazându-se pe faptul că ea era prea obosită pentru a se certa cu el. „Nu muşcă. Ei bine, nu mai muşcă. Mark a trecut printr- o perioadă în care muşca când era mic. Dar cel mai mult îl muşca pe Steven, care o merita. Deci, nu sunt sigur că se pune. În plus, copiii merită să se distreze, nu-i aşa?”

După dezvăluirea lui Ben de la spital, Jack a înţeles de ce ea era reticentă să-i scoată pe copii în public, dar ei ar fi fost în siguranţă acasă la vărul său. Desigur, nu putea folosi acest argument, pentru că nu trebuia să ştie că erau în pericol.

Pânzele încâlcite şi tot rahatul care le însoţea *îi* dădeau dureri de cap.

Aşa cum se aştepta el, ea a cedat. Jack a simţit un fior de

vinovăţie, pe care şi l-a scuturat. Făcea ceea ce trebuia. Atunci de ce se simţea ca un ticălos?

În acea după-amiază, Jack a întors SUV-ul pe aleea lungă a fermei galbene şi albe a lui Quinn. Un amestec de trifoi, iarbă şi buruieni flanca pietrişul pe ambele părţi. A parcat în spatele dubiţei lui Quinn şi s-a dus în spatele vehiculului pentru a-l elibera pe Henry, în timp ce Beth şi copiii coborau. Ben i-a înmânat bastonul pe care îl ascunsese pe bancheta din spate. Pe verandă atârnau coşuri şi ghivece cu flori strălucitoare. Două biciclete fuseseră lăsate lângă baza treptelor largi, iar o pereche de crampoane mici şi murdare de noroi stăteau la uscat pe verandă.

Jack i-a aruncat o privire lui Beth în timp ce închidea portiera maşinii. În locul blugilor pe care îi purta în mod normal, corpul ei subţire era îmbrăcat într-o fustă kaki şi un polo mulat. Acum că se gândea la asta, nu o văzuse niciodată în altceva decât blugi, ceea ce era ciudat, având în vedere căldura. Nu se plângea. Majoritatea blugilor ei erau atât de vechi şi de uzaţi încât îi strângeau fundul ca nişte mâini, dar fusta asta mulată îi dădea o nouă apreciere pentru picioarele ei goale şi tonifiate.

Cu Beth şi copiii aproape în spatele lui, Jack a împins uşa scârţâitoare şi s-a îndreptat spre bucătăria din spatele casei. Henry s-a năpustit pe hol. Ceva metalic s-a izbit de podea.

„Ouch! Stai jos, Henry. Bun băiat. Du-te afară şi vezi copiii.”

Când Jack a intrat în camera însorită, soţiile verilor săi împingeau câinele mare pe uşa bucătăriei. Henry a rezistat, stând pe coapse ca un catâr până când i-a auzit pe băieţii lui Quinn ţipând în curte. Apoi câinele a ieşit pe uşă cu un lătrat fericit.

„Dacă ţi-ai învăţa câinele să nu fure mâncarea de pe

tejghele, nu ar trebui să-l dau afară.” Soţia lui Quinn, Claire, l-a întâmpinat pe Jack cu un sărut, apoi şi-a netezit părul blond scurt de pe faţă.

Jack le-a făcut cunoştinţă lui Beth şi copiilor cu Claire şi Amanda, soţia lui Sean. „Bună, Beth. Mă bucur să te cunosc. Ben, băieţii sunt în spate. Katie, Sam şi Ally se joacă în camera de zi. Te duc acolo dacă vrei.” Fie Claire avea farmecul universal al mămicii, fie Katie ieşea din carapacea ei. Copilul a luat- o de mână pe Claire şi a urmat-o pe hol fără ezitare.

„Vrei să stai jos?” Ochii Amandei au rămas aţintiţi asupra feţei lui Beth, iar Jack a tresărit. Faţa Amandei, alături de restul ei, aparţinea unei coperţi de revistă, care sublinia aspectul proaspăt ieşit din ringul de box al lui Beth.

Beth şi-a scuturat rapid capul. „Nu, sunt bine. Arată mai rău decât se simte.”

Doamne, aşa spera el.

Sean a păşit pe uşa din spate, i-a dat o palmă lui Jack pe umăr şi a salutat- o pe Beth cu „Omule, asta trebuie să doară. Pot să-ţi aduc o bere?” Lasă-l pe Sean nu doar să scoată în evidenţă elefantul din colţ, ci şi să-l scoată pe nenorocit afară pentru inspecţie. Subtilitatea nu era punctul forte al vărului său.

„Fără bere pentru doamna cu comoţie cerebrală, idiotule”. Quinn a intrat pe uşa din spate şi şi-a pocnit fratele peste ceafă. Sean era mare şi letal, dar era totuşi fratele mai mic. „Ceai cu gheaţă, limonadă, sifon, da. Alcool, nu.” Quinn a scuturat din cap. „Bună, Beth. Cum e capul?”

„E în regulă. Mulţumesc.” De fiecare dată când spunea asta, vocea ei devenea mai slabă. Ea şi-a ridicat bărbia pentru a răspunde, uitându-se la soarele de după-amiază care pătrundea prin ferestre.

Sprijinindu-se pe baston, Jack a luat-o de braţ cu mâna

liberă şi a conduso afară, pe terasă. „Vino afară. Băieţii se joacă cu mingea.” A aşezat-o pe un scaun capitonat, apoi s-a întors în bucătărie după două pahare de limonadă. Întorcându-se, i-a înmânat unul lui Beth. Faţa ei era întoarsă spre teren, unde Ben juca mingea cu Steven şi Mark.

Jack s-a îndepărtat când Quinn a ieşit afară, a pornit grătarul cu gaz şi s-a apropiat de Beth. „Ai luat ceva pentru durerea aia de cap azi?”

„Nu.”

Quinn a suspinat. „Ţi-ai completat reţeta?”

„Nu. Nu-mi place să iau medicamente.”

„Greaţă?” Quinn s-a aşezat pe scaunul de lângă Beth. Ea s-a dat puţin înapoi.

„Un pic.”

„Dormi?” Quinn a scos o lanternă din buzunar şi i-a verificat ochii.

„Nu. Nu doarme prea mult”, a strigat Jack din cealaltă parte a terasei, unde îşi folosea bastonul pentru a umple o mică gaură pe care Henry o săpase în straturile de mulci. Beth a aruncat o privire furioasă în direcţia lui.

Quinn a intrat în casă şi s-a întors un minut mai târziu. I-a înmânat o tabletă mică. „Aceasta este pentru greaţă. E alegerea ta.” La privirea ei neîncrezătoare, el a adăugat sec: „Nu e crack sau heroină, promit.”

Ea s-a încruntat la el pentru câteva secunde înainte de a lua pastila şi de a o înghiţi cu limonadă.

„O să te trimit acasă cu câteva mostre. Nu e niciun motiv să te simţi groaznic când nu trebuie. Şi aminteşte-mi să-ţi scot copcile alea înainte să pleci.” Quinn s-a întors spre băieţi. „Steven lucrează la bâta lui.” A ridicat vocea şi a strigat peste teren: „Lăsaţi-mă să pregătesc burgerii. Apoi o să-ţi arunc nişte mingi, Steven.”

„Îi pot arunca câteva mingi, Dr. Wilson,” s-a oferit Ben,

tropăind spre movila improvizată. Steven a luat o bâtă. Mark a alergat o duzină de metri în spatele lui Ben.

Sean a ieşit din casă şi i-a întins lui Quinn un platou cu mâncare. „Îl prind eu.” A luat o mănuşă şi a mers la Steven, ghemuindu-se la o distanţă sigură în spatele lui.

Ben a aruncat o aruncare uşoară chiar peste placă. Steven a lovit, a ratat.

Mingea a lovit mănuşa lui Sean în plin, cu o lovitură puternică.

Sean a ridicat o sprânceană, i-a aruncat mingea înapoi lui Ben. O altă aruncare perfectă, uşoară, a zburat în centru peste placă. *Lovitură.* Sean s-a uitat la Jack, care a ridicat din umeri. După ce a corectat poziţia lui Steven şi a ridicat cotul băiatului cu câţiva centimetri, Sean i-a aruncat mingea înapoi lui Ben, care a continuat să arunce până când Steven a lovit o bază.

„Poţi să arunci o minge rapidă, Ben?” a întrebat Sean pe un ton înşelător de nonşalant. La grătar, capul lui Quinn se roti spre băieţi ca un şoim care zăreşte un şoarece.

„Sigur.” Ben a depus ceva mai mult efort şi a lăsat mingea să zboare. Mingea a traversat placa şi a lovit mănuşa lui Sean cu un sunet puternic. Quinn a rămas cu gura căscată. „Oh, omule.”

Jack s-a uitat la Beth, dar nu credea că a auzit. Pleoapele îi căzuseră, iar capul i se lăsase pe spătarul înalt al scaunului. Încă o dată, oboseala totală de pe chipul ei îl deranja pe Jack, dar măcar se odihnea în sfârşit. Se întoarse spre băieţi şi traversă curtea pentru a vedea mai bine.

Quinn a închis grătarul. „Îţi arunc câteva, Ben. Mark, tu şi Steven pe teren.”

Quinn a preluat terenul. Ben a lovit, făcând un contact solid şi trimiţând mingea departe în păşune.

„Îmi pare rău, Dr. Wilson. Mă duc să o iau.” Ben a alergat

spre păşune, urmat de Steven, Mark şi Henry, care au alergat înaintea băieţilor să fure mingea de baseball. Quinn şi Sean au pornit înapoi spre terasă.

„Henry, dă-o înapoi!” a strigat Steven în timp ce Henry se ferea de încercarea lui de a lua mingea.

Jack s-a uitat la Beth, care dormea adânc. S-a încruntat la înclinarea ciudată a capului ei.

„Pământul către Jack.” Quinn l-a bătut pe umăr. „Ştiai că poate juca aşa?” Steven l-a târât pe Henry până la uşa din spate şi l-a împins în casă.

„Habar n-aveam.” Jack a făcut semn spre Beth. „Ce i-ai dat, Quinn? E leşinată.”

„Doar ceva pentru greaţă. Arăta ca un rahat încălzit. Somnolenţa este un efect secundar.”

Jack a scuturat din cap. „Probabil că ar fi trebuit să menţionezi asta.”

„Nu îţi face griji. Se va simţi mai bine când se va trezi.” Quinn a ridicat din umeri şi i-a făcut semn să plece. „Acum, să revenim la Ben şi la viziunea mea despre el în echipa mea din Liga Mică în primăvară. Când e ziua lui de naştere? Are doisprezece ani, nu? Te rog spune-mi că nu împlineşte treisprezece ani până după 1 ianuarie.”

Sean a luat o bere de la răcitor şi s-a alăturat lui Jack şi Quinn.

Jack a scuturat din cap. „Nu ştiu.” S-a uitat înapoi la Beth, care încă dormea, apoi s-a uitat în păşune, unde cei trei băieţi se întorseseră să se joace de-a prinsul. A coborât vocea astfel încât doar verii lui să audă şi şi-a rezumat suspiciunile şi conversaţia cu Ben.

„Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă.” Ochii albaştri ai lui Sean s-au liniştit.

Jack se bazase deja pe ajutorul lui Sean. Nu numai că firma de securitate a lui Sean instala sisteme de top, dar

vărul său avea asociaţi dubioşi care aveau acces la înregistrări care nu erau disponibile legal publicului larg.

„Pentru început, hai să vorbim despre aducerea alarmei proprietăţii în acest secol.” Jack s-a aplecat mai aproape de Sean şi şi-a coborât vocea. „Apoi vreau să faci o mică cercetare pentru mine. Complet sub radar.”

Vărul său a dat din cap. „Spune-mi ce ai.”

„Nu aici.” Privirea lui Jack s-a îndreptat spre Beth, care se trezea la viaţă pe terasă. A clătinat din cap. „O să te sun mâine.”

Beth s-a ridicat şi şi-a frecat ochii. Capul i se simţea ca şi cum ar fi fost umplut cu ciment de cauciuc. Ce naiba îi dăduse Quinn?

„Bine, te-ai trezit. Cina e aproape gata.”

La câţiva metri distanţă Amanda a aşezat o tavă imensă de condimente pe masa de picnic. În spatele ei, Claire a adus un bol de salată şi un pahar înalt.

„Imi pare rau. Nu am vrut să adorm.” Beth ar fi roşit dacă terminaţiile ei nervoase nu ar fi fost semicomoase.

„Nu e vina ta. Soţul meu te-a drogat.” Claire a zâmbit în timp ce îi dădea un ceai cu gheaţă. „El ar trebui să-şi ceară scuze faţă de tine. Quinn poate fi prezumţios. Întotdeauna crede că ştie ce e mai bine. Din păcate pentru ego-ul lui supradimensionat, de obicei are dreptate. Nişte cofeină ar trebui să te trezească puţin. Mai ai câteva minute până când burgerii sunt gata.”

Claire şi Amanda s-au întors în casă pentru a aduce mai multă mâncare.

Jack stătea cu verii lui în cealaltă parte a curţii, uitându-se la băieţii care jucau baseball pe câmp. I-a atras atenţia lui Beth şi a mers să se aşeze pe scaunul de lângă ea. Şi-a pus bastonul deoparte şi şi-a întins piciorul afectat. Genunchiul lui nevătămat l-a atins pe al ei. Beth, încă ameţită, s-a holbat

la coapsa tare a lui Jack.

„Eşti bine?” El trebuie să fi crezut că ea nu se simţea bine, pentru că i-a sprijinit o mână pe antebraţ, iar Beth a simţit ceva înăuntru devenind cald şi flexibil. Medicamentul i-a suprimat anxietatea şi inhibiţiile şi tot la ce se putea gândi era corpul lui Jack atât de aproape de al ei. Suficient de aproape pentru a-l atinge. Hormonii ei aveau nevoie de o lesă. Mirosul familiar şi atrăgător al aftershave-ului lui Jack i-a ajuns la nas, iar Beth a simţit dorul incontestabil pentru el, adânc în burtă. *Uau.*

Ea şi-a îndepărtat genunchiul de al lui şi a dat din cap. „Da, dar nu-mi plac sedativele.”

„Ben este un mare jucător de baseball. Are un braţ al naibii de bun.” Jack a schimbat subiectul încruntându-se când ea şi-a smuls braţul de sub mâna lui.

Distrată, Beth a înghiţit un ceai[5] cu gheaţă[5], dorind ca cofeina să-i repornească celulele creierului. „Ştiu. Este genetic. Obişnuia să joace în echipa de voiaj. Tatăl lui a jucat în liga secundă.” Şi-a muşcat buza când i-a ieşit din gură acea informaţie personală. Din fericire, Jack nu a continuat discuţia pe această temă, dar a întărit motivul pentru care ea nu consuma alcool, nici măcar un singur pahar de vin. Nu-şi putea permite să lase garda jos.

„Nu-i spune lui Quinn. Deja salivează.”

„Cina e gata!” a strigat Claire în casă, apoi din nou afară.

Usa de la fereastră s-a deschis. Katie şi două fetite cu părul blond au ieşit, cu Henry pe urmele lor. Marele câine purta o bonetă galbenă, legată cu o fundiţă grasă sub bărbie.

„Unchiule Jack! Uite, i-am vopsit unghiile”. Una dintre blonde a târât câinele de 45 de kilograme până la Jack de zgardă. Ojă roz aprins acoperea unghiile câinelui.

Jack a plecat capul spre nepoata lui de şapte ani. „Sam,

mă omori aici”.

Sam a rânjit. Henry şi-a mişcat coada şi i-a lins faţa.

„Iisuse! Lasă-mă să-mi iau aparatul foto.” Quinn şi-a şters lacrimile din ochi şi a fugit în casă. „O data în viaţă vezi asta, Jack.”

Sean a râs atât de tare încât aproape că a căzut de pe scaun. Sam i-a dat drumul lui Henry şi s-a urcat în poala tatălui ei. Sora ei mai mică, Ally, i-a luat celălalt genunchi. „Ce e atât de amuzant, tati?”

Chiar şi supărată pe Quinn, Beth nu-şi putu stăpâni un chicotit.

Henry s-a uitat cu speranţă la platoul cu hamburgeri de pe masă şi a salivat. Katie s-a aşezat între Beth şi Jack. Apoi, spre surprinderea lui Beth, fetiţa s-a aplecat pe umărul lui Jack.

„Vrei să stai cu mine?” a şoptit Jack. Când ea a dat din cap, el a ridicat-o în poala lui şi a înfăşurat-o cu ambele braţe. Ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui.

Pe scaunul alăturat, inima lui Beth durea. Katie nici măcar nu-şi amintea de tatăl ei, şi nici nu avusese vreodată pe cineva care să umple acel gol din viaţa ei.

După căderea nopţii, s-au întors în camionul lui Jack. Katie a adormit pe bancheta din spate. Ben a căscat, iar Henry sforăia. În loc să conducă până la garaj, Jack a parcat la capătul aleii circulare. Beth a coborât din maşină şi a deschis uşa din spate pentru a o lua pe Katie, dar Jack era deja acolo.

„Am prins-o.” A ridicat-o pe umăr şi a dus-o în casă.

„Dar piciorul tău…”

„Ea nu cântăreşte nimic, Beth.” A ţinut-o pe Katie în loc cu o mână. Şi-a lăsat bastonul chiar în faţa uşii şi s-a sprijinit de balustradă.

Beth i-a urmat pe scări. Katie părea mică şi neajutorată,

drapată peste trupul mare al lui Jack. În dormitorul copilei, el a aşezat-o pe pat şi a început să îi scoată adidaşii roz.

Lui Beth i s-a tăiat respiraţia la vederea lui Jack îndeplinind o sarcină atât de intimă, părintească. „Preiau eu de aici."

Înghiţind orice reacţie la refuzul ei, Jack a făcut un pas înapoi în timp ce Beth îi lua locul lângă Katie. „Bine. Noapte bună." Când s-a întors să plece, Henry a trecut de picioarele lui şi s-a aşezat pe podea, sprijinindu-şi botul negru pe labele uriaşe, cu vârfuri roz.

„Jack?" Beth nu s-a uitat la el în timp ce o băga pe Katie în pat. „Mulţumesc. S-au simţit bine astăzi."

Copiii alergaseră după licurici, mâncaseră prea multă îngheţată şi făcuseră toate lucrurile pe care le făceau copiii normali într-o noapte fierbinte de vară. Beth trecuse şi ea peste asta. După ce îi trecuse somnolenţa, nu o mai durea capul.

A mâncat chiar şi un hamburger.

„Mă bucur." Jack s-a oprit în pragul uşii. „Ştiu că eşti supărată pe Quinn, dar ţi-a trimis acasă nişte pastile. Poate vrei să iei una înainte să te culci. O să le las în dulapul de sus din bucătărie, împreună cu aspirina." Înainte ca ea să poată răspunde, Jack s-a întors şi a ieşit din cameră.

Singurătatea îi strivea pieptul. Următoarea respiraţie adâncă ameninţa să o despartă. A închis ochii şi a expirat. Presiunea nu a scăzut.

Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să îl urmeze şi să se urce în poala lui, aşa cum făcuse Katie mai devreme. Dar acelaşi gând o îngrozea şi pe ea.

Beth a periat părul de pe fruntea fiicei ei. Jack trecuse de apărarea lor. Cum puteau copiii ei să îndure încă o despărţire dacă – nu, când va fi necesar? În cele din urmă vor trebui să plece.

Asta se va termina doar când Richard va fi mort. Probabil că el trimisese ajutoare să o omoare. Ea şi Richard nu vor ajunge niciodată faţă în faţă. Iar ea nu ar fi putut niciodată să se ducă după el. Să împuşti pe cineva în legitimă apărare era una. Crima premeditată era cu totul altceva.

Capitolul 21

Beth stătea pe canapeaua din sufragerie şi răsfoia în poală o revistă de peisagistică, cu picioarele încovoiate sub corp. S-a oprit pentru a lua câteva notiţe despre tăierea rododendronilor crescuţi în exces. O junglă purpurie sufoca o parte a casei. O durere surdă îi pulsa în spatele ochilor şi a închis revista. Ajunge cu oboseala ochilor pentru moment. Pe podeaua din faţa canapelei, Ben şi Katie lucrau la un puzzle pe care îl găsiseră într-un dulap de la etaj. Întins lângă ei, Henry sforăia. Lumina înnorată de la sfârşitul dimineţii se filtra prin jaluzele, proiectând dungi pe covorul gros oriental.

Era genul de zi liniştită care ar fi fost nesemnificativă cu câţiva ani în urmă. Dar acum ea aprecia liniştea. După o lună la moşie, se simţea ca acasă.

Ochii i s-au închis. Regretase că luase o a doua pastilă înainte de a se urca în pat. Medicamentul lui Quinn făcuse minuni cu greaţa ei de aseară, dar o lăsase cu o mahmureală ceţoasă. Vocile copiilor se stinseră în timp ce ea adormea.

Scârţâitul adidaşilor pe lemnul de esenţă tare a zdruncinat-o. Pleoapele i s-au deschis brusc.

„Oh, Doamne. Te-am trezit. Imi pare rau.” Vinovăţia i-a traversat faţa lui Jack în timp ce păşea pe uşă, cu trupul său slab îmbrăcat în pantaloni scurţi de gimnastică şi un tricou care îmbrăţişa pieptul. „Mă duc la fizioterapie.”

„Bine.” Chiar şi în starea ei de somnolenţă – sau poate pentru că era relaxată chimic – Beth a băut din bicepşii şi

trunchiul lui musculos, pieptul tare de care se agăţase în acea noapte. Degetele ei o mâncau să-i atingă pielea goală. Dorinţa îi scânteia în burtă. A înghiţit şi şi-a ferit privirea.

Sprâncenele lui Jack s-au împletit în timp ce îi studia chipul, ca şi cum ar fi încercat să îi înţeleagă disconfortul.

Slabe şanse.

„Eşti sigură? Pot să anulez. Nu prea vreau să te las singură aici”, a spus Jack.

„Voi fi bine. Doamna Harris se va întoarce într-o oră sau două.” Timpul singură era exact ceea ce avea nevoie, împreună cu un duş rece şi o doză puternică de realitate pentru a-şi lua gândul de la fizicul lui cu adevărat frumos. Faptul că personalitatea lui era la fel de atrăgătoare nu o ajuta.

Jack a scuturat din cap. „Totuşi…”

„Du-te”, l-a întrerupt Beth. „Faci progrese atât de mari. Te rog să nu faci nimic care să-ţi încetinească recuperarea. Nu am cum să mă rănesc stând pe canapea.”

„OK. Am mobilul meu dacă ai nevoie de ceva. Centrul de reabilitare este la doar cincisprezece minute de aici.” Jack a dat din cap spre Ben. „Ai numărul meu, nu-i aşa, Ben?”

„Da, domnule.”

Aparent mulţumit, Jack a ieşit din cameră. Paşii lui neuniformi sau stins
pe hol. Uşa din faţă s-a deschis şi s-a închis.

Beth s-a dus la fereastră ca să-l privească cum parcurge drumul şi urcă în SUV-ul său. Şchiopătatul era încă pronunţat, dar pasul său prinsese putere. Sar putea să nu se mai poată întoarce în poliţie, dar încă mai avea o viaţă înainte.

Camioneta lui Jack a dispărut pe aleea mărginită de copaci. Beth s-a îndepărtat de fereastră.

Beth s-a întors spre Ben şi i-a aruncat o privire tăioasă. „Eu mă duc afară pentru o vreme. Tu şi Katie rămâneţi în casă, bine?” Ea a luat telecomanda şi a dat drumul la televizor pentru zgomot de fond. O reluare *Hannah Montana a apărut pe* ecran. „Şi nu-l lăsaţi pe Henry afară.”

Katie a ridicat privirea şi a zâmbit. „Bine, mami.” Atenţia fiicei ei a pâlpâit între puzzle şi televizor.

Ben se încruntă. Ştia exact ce plănuia ea să facă. „Dar i-ai spus lui Jack că nu ai de gând să faci nimic.”

„Ştiu, dragă. Uneori adulţii trebuie să facă lucruri pe care nu vor să le facă.”

Şi este total naşpa.

În ciuda încruntării fiului ei, Beth şi-a luat pistolul, muniţia şi protecţia pentru urechi din dormitor şi a ieşit în spatele garajului. De la incidentul cu Will Martin din magazinul alimentar, îşi ţinea Sig-ul legat de gleznă ori de câte ori ieşea afară. Se mulţumea să poarte blugi foarte lungi şi largi, dar trăia cu teama că Jack ar observa dacă poartă arma prin casă. El părea să observe totul.

Greutatea armei îi amintea constant de vulnerabilitatea ei. O împiedica să pretindă că are o viaţă normală. I-a luat un minut să se calmeze, să se centreze, să se concentreze. Îşi îngropă emoţiile turbulente. Potrivit lui James, cu cât capul e mai rece, cu atât lovitura e mai bună.

A inspirat aerul curat de la ţară prin nas.

O pasăre ciripea în copacul din stânga ei. Vântul uşor a aruncat câteva ace de pin uscate la pământ. Ramurile copacilor de deasupra capului ei se legănau. Un animal mic a foşnit un tufiş din apropiere.

A expirat pe gură.

Cu ambele mâini a ridicat arma la nivelul umerilor, apoi şi-a depărtat picioarele la lăţimea umerilor. Braţul rănit îi tremura. Strângând din dinţi, l-a stabilizat şi şi-a imaginat

chipul lui Richard, contorsionat de o plăcere perversă în timp ce ridica pumnul la ea. A ochit şi a tras în balotul de fân. Arma i sa smucit în mână, trimiţându-i lovituri puternice de durere în cot.

Dar nimerise ţinta în plin. S-a îndreptat pentru a o face din nou.

$$$

Jack a parcat în faţa garajului şi s-a îndreptat spre Yukon-ul lui Sean. „Mulţumesc că ai venit.”

Sean a coborât şi a stat lângă uşa deschisă. „Nicio problemă. Oricum, am terminat ultima treabă mai devreme.”

„Da, bine. Din moment ce fizioterapeutul meu a anulat, m-am gândit că am putea să ne grăbim să testăm alarma existentă.” Jack şi-a scărpinat bărbia. „Aş vrea să adaug destule funcţii.” Încă mai ţinea la teoria lui că accidentul lui Beth din hambar fusese cauzat de lemnul vechi şi putrezit, dar posibilitatea îndepărtată ca cineva să fi reuşit să se strecoare pe moşie pentru a-i face rău îi rodea maţele.

„Cine ştie? Danny nu l-a folosit niciodată. Nu m-ar fi lăsat să ating nici măcar un fir. Probabil ar fi mai bine să rupem tot sistemul şi să o luăm de la zero.” Sean şi-a aruncat cheile pe bancheta camionului.

„Poate, dar nu vreau să rămân fără acum, nici măcar pentru câteva zile.”

Sean a ridicat o sprânceană. „O să văd ce pot face.”

Zgomotul unei împuşcături a răsunat prin pădure. Jack şi Sean s-au ascuns în spatele uşii lui Yukon.

„A fost aproape!” Jack s-a uitat pe geamul lateral.

„Sunt destul de sigur că a venit din acea direcţie.” Sean a

arătat spre garaj. „Probabil doar un copil. Sau cineva care trage la ţintă.”

Jack şi-a scos telefonul mobil.

Sean s-a holbat. „Ce faci?”

„Îl sun pe Mike.”

„Chiar vrei să-l deranjezi pe şeful poliţiei să aresteze un puşti şi pe bătrânul lui care împuşcă un oposum sau un coiot? Aici nu suntem în oraş, Jack. Aici oamenii trag cu arma din motive perfect legitime. La naiba, toată lumea din Westbury are cel puţin o armă.”

Avea dreptate. Jack şi-a închis mobilul.

„În plus, noi avem grijă de ai noştri aici.” Sean s-a aplecat în vehicul şi a scos un Glock de nouă milimetri. În caz că motivele trăgătorului nu erau atât de legitime, presupuse Jack.

„Haide. O să verificăm.” Sean a fugit, iar Jack a şchiopătat pe lângă garaj. Sean s-a oprit şi s-a uitat după colţ. A fluierat încet. „Oh, omule.”

Un alt foc de armă a răsunat. De data aceasta foarte aproape.

Jack a lovit umărul vărului său şi a şoptit: „Ce?”

Sean s-a lăsat într-un genunchi, astfel încât Jack să poată vedea peste el. Beth stătea cu spatele la ei, îndreptând un pistol spre o ţintă din baloţi de fân, aflată la douăzeci şi cinci sau treizeci de metri distanţă. Ea a tras. Paiele s-au zdruncinat. Bucăţi mici au zburat în aer.

„E atât de fierbinte.” Vocea lui Sean l-a speriat pe Jack. Nu trebuiau să-şi facă griji că Beth îi auzea. Dopuri de urechi rezistente îi ieşeau din urechi.

„Ce este în neregulă cu tine?” Jack s-a uitat la vărul său.

„Nu ştiu. Sunt un bărbat fericit în căsnicie, dar o femeie superbă care mânuieşte o armă ca aia îmi dă mereu fiori.”

Sean a suspinat. „Trage al naibii de bine.”

Evaluarea vărului său cu privire la tragerea lui Beth era corectă. Ea a mai tras de câteva ori cu arma, acumulând o grămadă de găuri de gloanţe în ţintă. Dar distrugerea unui balot de fân nu era nici pe departe acelaşi lucru cu tragerea asupra unui obiect viu, în mişcare.

Îi aplaudă îndemânarea, chiar dacă asta nu însemna că ar fi în stare să împuşte o persoană dacă ar fi fost nevoie. Dar ar trebui să-i spună că a văzut-o exersând? Ar fi speriat-o? Orice altceva o făcea.

Jack l-a tras pe Sean în spatele adăpostului clădirii. Vărul său a protestat: „Voiam să mă uit”.

Jack a scuturat din cap în timp ce porneau înapoi spre maşinile lor. „Nu vreau ca ea să ştie că ştiu că are o armă. Doamne, asta nici măcar nu are sens.”

„Am înţeles. S-ar putea să nu o ia bine.” Sean a pufnit. „Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.”

Au ocolit clădirea lungă şi joasă şi s-au apropiat de vehiculele lor. „Ea nu are încredere în mine.” Şi nu asta era cel mai important? Nu mai avea calităţi fizice pe care să le ofere unei femei, ceea ce îl lăsa cu conexiunea emoţională – şi eşua şi pe acest front. Iar nu avea noroc.

Relaţiile nu erau ceva cu care avea prea multă experienţă, căutând în mod intenţionat femei care nu erau interesate de angajamente pe termen lung. Ultima sa relaţie, cu o procuror adjunct, fusese de tipul prieteni cu beneficii.

Sexul fără bagaje părea o idee bună la momentul respectiv. Cu orele de lucru neobişnuite ale lui Jack, găsirea timpului pentru o întâlnire fusese dificilă. Cu cât îmbătrânea, cu atât încerca mai puţin. În plus, căsătoria şi munca în poliţie nu se îmbinau bine. Majoritatea tipilor din poliţie aveau la activ cel puţin un divorţ urât.

„Are motive întemeiate să nu aibă încredere în nimeni.”

Sean s-a oprit în faţa camionului său. „Ce ai de gând să faci?”

Jack a aruncat o privire la ora afişată pe telefonul său mobil. Programarea lui la terapie, dacă ar fi decurs conform programului, s-ar fi încheiat în treizeci de minute. „Mergem la restaurant şi luăm prânzul, apoi mă întorc şi mă prefac că nu am văzut nimic. Ţi-e foame?”

„Asta e ridicol.” Sean şi-a dat ochii peste cap. „Dar mă bag dacă tu faci cinste.”

Cincisprezece minute mai târziu, Jack şi-a închis meniul şi l-a ascuns în spatele distribuitorului de şerveţele, într-o cabină de la Westbury Diner. „Vreau un club sandwich şi o cafea. Mulţumesc.”

Frumoasa brunetă se întoarse spre Sean, care nu avusese nevoie de un meniu. Cu excepţia perioadei petrecute în armată, Sean locuise în Westbury aproape toată viaţa, spre deosebire de Jack, care nu putuse să stea cu unchiul Danny decât în timpul vacanţelor de vară.

„Vreau salată grecească şi ceai cu gheaţă. Mulţumesc, Mary Ann. Cum e Robert?”

Îi scria comanda pe tableta ei de mărimea palmei. „E bine.”

„Spune-i că îl salut.”

„Aşa voi face.” Mary Ann le-a grăbit comanda spre bucătărie. Restaurantul nu era plin, iar ea părea să fie singura chelneriţă de serviciu. Nu era neobişnuit. Managerul, Carl Johnson, era cunoscut pentru suprasolicitarea personalului.

Jack a scanat camera. La masa alăturată, Ray Gallagher, managerul magazinului alimentar, stătea cu soţia lui şi cei trei băieţi de şcoală primară, care se băteau pentru un creion. Jeff Stevens stătea la tejghea, lucrând la o grămadă de cartofi prăjiţi în timp ce citea ziarul. Cu o senzaţie de

enervare, Jack l-a văzut pe William Martin într-o cabină din cealaltă parte a încăperii, alături de un bărbat mai în vârstă, cu muşchi groşi.

Jack i-a atras atenţia lui Sean şi a dat din cap spre perechea robustă. „Cine e ăla cu Will Martin?”

Doar ochii lui Sean s-au mişcat. „Tatăl lui, Frank. Deţine magazinul de furaje Martin.”

Mary Ann s-a grăbit să aducă ceaiul cu gheaţă al lui Sean şi cafetiera, întorcând şi umplând ceaşca lui Jack înainte de a se duce să vadă ce fac Gallagher.

„Frank e OK. Ştie că fiul lui e un măgar. Se simte vinovat pentru asta.”

Sean a adăugat un pachet de îndulcitor în paharul său şi a amestecat.

Jack a turnat o cutie mică de jumătate şi jumătate în cafeaua lui. „De ce?” „Nevasta s-a despărţit când Will era mic. Frank şi-a petrecut următorul deceniu cu faţa în rahat.”

„Mama s-a întors vreodată?” Jack s-a uitat la masa familiei Martin.

Farfuriile goale indicau că îşi terminaseră masa. Martin îşi rotea capul în jur, probabil căutând nota de plată.

„Nu. Nu ştiu dacă Frank a mai auzit vreodată de ea.” Lui Jack aproape căi părea rău pentru Will. Aproape.

Păstrând distanţa faţă de Will, Mary Ann s-a oprit lângă Frank, a rupt o foaie verde pal din carneţelul ei şi a trântit hârtia pe masă. Nu că Will ar fi putut să o deranjeze pe Mary Ann. Soţul ei era un fost jucător profesionist de hochei şi era cât o clădire mică.

Martin a rămas în picioare, lăsându-l pe tatăl său să ridice nota. Nu era o surpriză. Bărbatul mai în vârstă mergea spre casa de marcat din faţa restaurantului. Will l-a urmat, holbându-se la Mary Ann când a trecut pe lângă el pe culoarul îngust.

În loc să dea înapoi, Mary Ann a ţinut cafetiera aburindă între ei şi a scos un sunet dezgustat. Şi-a ridicat sprâncenele la Will. „Vrei să-i spun lui Robert că l-ai salutat?”

Gura lui Will se strânse când se întoarse pentru a-şi urma tatăl spre hol.

Jack şi Sean au făcut schimb de zâmbete.

Câteva minute mai târziu, Mary Ann le-a adus prânzul, iar ei au început să mănânce.

Jack a înmuiat un cartof prăjit în ketchup. „Ai avut ocazia să te uiţi în chestia aia aşa cum ţi-am cerut?”

Sean a dat din cap şi a făcut o pauză, cu o furculiţă de salată la jumătatea drumului spre gură. „Am pus pe cineva să se ocupe. N-ar trebui să dureze mult. Nu sunt chiar informaţii clasificate.”

„Omul tău va păstra tăcerea?”

„Nu-ţi face griji. E cât se poate de discret”, l-a asigurat Sean.

Când au terminat, Jack a luat nota şi a plătit la casă. L-a urmat pe Sean pe uşa de sticlă.

„Jack, ai o secundă?” Jeff Stevens a ieşit grăbit în spatele lor. „Hei.” Jeff i-a dat din cap lui Sean.

Sean a întins o mână. „Mulţumesc că ai avut grijă de caii lui Danny pentru noi.”

„Oricând. Nu-i mare lucru.” Jeff şi-a deplasat greutatea şi s-a concentrat asupra lui Jack.

„Este vorba despre ceva ce am văzut acum o săptămână sau cam aşa ceva.” Jeff şi-a coborât vocea şi le-a povestit despre scena la care fusese martor pe culoarul cu lactate între Will Martin şi Beth. „Nu ştiu ce a făcut, şi nu l-am putut auzi, dar stătea mult prea aproape. Ea nu putea să scape şi părea teribil de supărată. M-am gândit că ai vrea să ştii.”

Buzele lui Jack s-au strâns. „Mulţumesc, Jeff. Apreciez asta.” Jeff a dat din cap şi a deblocat un sedan albastru

închis.

Furia se umfla în pieptul lui Jack în timp ce Jeff pleca. „Ei bine, acum sunt supărat.”

„L-am putea ucide. Nimeni nu va afla vreodată.” Era destul de sigur că Sean glumea.

Vărul său a dat din cap spre parcare şi a ridicat o mână în semn de salut scurt. „Uite, acolo e Mike. Hai să-l întrebăm care-i treaba cu libidinosul nostru rezident.”

Şeful poliţiei, Mike O'Connell, şi-a tras maşina de patrulare în spaţiul de lângă SUV-ul lui Jack şi a coborât din maşină.

„Care-i treaba?” Mike şi-a scos pălăria şi a aruncat-o pe scaunul pasagerului prin geamul deschis. Părul său roşcat a prins soarele şi a devenit portocaliu aprins. Uniforma bleumarin, descheiată la gât, se întindea la nasturii de pe pieptul masiv al fostului luptător universitar.

„În primul rând, trebuie să renunţi la greutăţi, omule.” Sean i-a strâns mâna. „Gâtul tău este MIA.”

Mike sforăi. „Dacă vrei să-ţi păstrezi corpul ăla slab, n-ai decât.”

Jack a rânjit. La 1.95 m , Sean avea câţiva centimetri în plus faţă de fostul său coleg de şcoală, dar Mike îl depăşea cu cel puţin 15 kilograme de muşchi pur. „Dacă voi, doamnelor, aţi terminat de comparat cifrele, voiam să-i pun lui Mike o întrebare importantă. Ce ştii despre Will Martin, de la magazinul de furaje?”

Mike şi-a şters o mână peste frunte. „Iisuse. Ce a făcut nemernicul ăla acum?”

„Mi-a intimidat îngrijitoarea. A înghesuit-o. Nu acceptă un refuz, dacă înţelegi ce vreau să spun.”

„Martin este un bătăuş, asta e sigur.” Staţia de emisie-recepţie a poliţiei pocni, iar Mike se opri pentru a asculta dispecerul la staţia de emisie-recepţie a maşinii sale pentru o

secundă înainte de a continua. „Am avut câteva discuţii cu el despre comportamentul său cu femeile. Bump-and-grabs în mulţime. Sugestii obscene. Genul ăsta de lucruri. Am avut câteva plângeri verbale, dar până acum nimeni nu a depus plângere împotriva lui. Ştie cum să îşi aleagă o victimă.” Mike a suspinat şi şi-a ciupit podul nasului. „O să mă duc să vorbesc cu el. Să-i spun că sunt la curent cu situaţia. Dacă e dispusă să depună plângere, sună-mă. Mi-ar plăcea să-l trag de fund pe deşteptul ăsta.”

„Mulţumesc, Mike. Aşa voi face.” Jack ştia deja că nu o va face.

Mike s-a întors la maşina lui. Jack şi Sean s-au întors la proprietate, unde totul era liniştit. Jack l-a lăsat pe Sean să verifice firele şi să înjure în timp ce el a plecat în căutarea lui Beth.

A găsit-o în bucătărie, cu cafetiera în mână. Ascunzându-şi bastonul lângă uşa din spate, a intrat şchiopătând în cameră.

Oboseala îi contura faţa în timp ce turna o parte din infuzia aburindă într- o cană. „Abia îmi pot ţine ochii deschişi. Vrei o ceaşcă?”

Când acesta a dat din cap, ea a turnat cafea într-o a doua cană şi i-a înmânat-o.

A făcut un gest către masa de lemn. „Stai jos. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.”

A alunecat în cel mai apropiat scaun. Jack s-a aşezat vizavi de masă, unde ea nu-i putea evita privirea. Linguriţa pe care o ţinea pentru a adăuga zahăr în cafea tremura.

În ciuda sentimentului de vinovăţie, Jack a insistat. „Jeff Stevens mi-a spus astăzi o poveste interesantă despre faptul că Will Martin te-a deranjat în magazinul alimentar cu ceva timp în urmă. De ce nu ai spus nimic?” Jack s-a uitat la ea peste marginea paharului său.

Beth a înghiţit şi s-a uitat în cană. „De fapt, nu a făcut nimic. De aceea.”

„După spusele lui Jeff, Martin te-a lipit de frigiderul de lactate şi ţi-a spus ceva care te-a supărat”, a insistat Jack. „Ce a spus, Beth?”

„A făcut nişte comentarii vulgare”, a răspuns Beth vag. „Cum ar fi?”

Tremurul din mâinile ei a crescut. Îşi lăsă cafeaua jos. „Jack, chiar nu vreau să repet asta.”

„Te-a ameninţat?” Jack a luat tăcerea ei drept un răspuns afirmativ. S-a luptat să îşi menţină vocea la acelaşi nivel. „Martin te împinge la perete şi face ameninţări obscene, iar tu nu-mi spui nimic? Haide, Beth. Asta nu e inteligent. Am vorbit cu şeful poliţiei şi a spus că Martin a mai făcut aşa ceva şi altor femei.” Jack s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna. „Ai putea depune plângere.” Nu a fost surprins când ea a clătinat din cap.

Jack a suspinat. „Dacă se apropie la mai puţin de 30 de metri de tine, vreau să ştiu despre asta.”

Ea dădu din cap, dar îndoiala şi dezamăgirea se strecură în pieptul lui Jack când ea îşi smulse mâna de sub a lui, respingându-l încă o dată pe el şi ajutorul lui.

Capitolul 22

Numere negre înotau pe monitor. Beth a clipit şi şi -a frecat ochii. Cifrele au fost clare pentru câteva secunde înainte de a se estompa din nou. S-a uitat la ceasul digital din partea de jos a ecranului. Aproape de miezul nopţii.

Cu siguranţă suficientă contabilitate pentru o noapte. Jack se dusese la culcare cu o oră înainte.

Şi-a salvat foaia de calcul şi a închis programul. Browserul web era încă deschis pe ecran, chemând ca un deget strâmb. Mâinile ei pluteau deasupra tastaturii. De ce nu se gândise să-l caute pe James pe Google până în seara asta? Poate pentru că viaţa ei era un lung şir de crize.

A scris numele lui în bara de căutare şi a apăsat Enter. După confruntarea cu Jack mai devreme în cursul zilei, avea nevoie de un plan de rezervă. Trebuia să vorbească cu James. El fusese ferm convins că moşia lui Daniel O'Malley era locul potrivit unde să meargă, dar se întâmplaseră atâtea de atunci. Ar fi vrut James ca ea să rămână dacă ar fi ştiut despre moartea lui Danny? Şi ce ar fi spus el despre statutul de fost poliţist al lui Jack? James nu era prea dornic de autoritate.

Şi, la naiba, de ce şi-a fost deconectat telefonul?

A derulat prin rezultatele căutării. Nimic relevant. Respirând adânc, a scos pagina web a *Richmond Gazette,* apoi a căutat în arhive numele lui James în zilele de după plecarea ei. Bingo.

Beth a simţit cum sângele îi fuge din cap. A apucat braţul de piele uzată al scaunului.

Nu.

La două zile după ce venise la Westbury, barul lui James a ars.

El dispăruse. Trupul lui Anthony Cardone a fost găsit în dărâmături. Fusese ucis de o rană de cuţit în spate. Incendiul a fost clasificat drept intenţionat.

Cardone era un infractor violent recidivist care fusese închis pentru jaf şi agresiune. Cu doi ani înainte, Cardone fusese acuzat de crimă. Acuzaţiile au fost retrase atunci când au dispărut probe esenţiale. Autorităţile încă îl căutau pe

James Dieter. Din cauza antecedentelor penale ale lui Cardone şi a faptului că casa de marcat fusese golită, poliţia a suspectat o tentativă de jaf care a mers prost. O anchetă era în curs de desfăşurare, dar, până în prezent, poliţia nu avea nicio pistă.

Dacă Cardone ar fi încercat să jefuiască barul, unde era James?

Trebuie să fi fost mai mult de un om. Ar fi putut ceilalţi criminali să se întoarcă împotriva lui Cardone din anumite motive? L-au ucis şi l-au lăsat să ardă?

Poliţia fie nu ştia nimic, fie ascundea adevărata poveste. Din punctul ei de vedere, James fusese răpit şi apoi, cel mai probabil, ucis din cauza ei. Mulţumită prostiei ei de a se căsători cu Richard, singura persoană care era aproape de a-i fi rudă era moartă.

Lacrimile i s-au adunat în ochi. Le-a şters şi a tras aer în piept. Pieptul i se strângea de durere.

Era singură acum.

Disperarea i-a pătruns în minte. A respins-o. Nu avea rost să-şi plângă trecutul când viaţa copiilor ei depindea de ea. Va reuşi cumva.

A mai scanat o dată articolul înainte să apese butonul de oprire de pe turnul de lângă picioarele ei. Windows-ul i-ar fi reproşat dimineaţa că nu a închis browserul cum trebuie, dar ei nu-i păsa.

Neavând dorinţa de a se confrunta cu dormitorul ei întunecat, având doar gândurile drept companie, a optat pentru o distracţie şi o schimbare de decor. Somnul nu era în discuţie. Punând sub braţ volumul gros al *Ghidului practic de impozitare a proprietăţilor,* s-a îndreptat spre sufragerie. Nu era chiar o lectură uşoară de culcare, dar dacă avea de gând să stea trează aproape toată noaptea, ar fi putut să facă ceva util.

S-a aşezat pe canapea, şi-a încolăcit picioarele sub corp şi a deschis volumul gros.

$$$

A deschis uşa franceză şi a ieşit pe verandă. Apartamentul dădea spre o plajă mărginită de verdeaţă tropicală luxuriantă. Dincolo, Oceanul Pacific se întindea la orizont. Cerul era înroşit de un apus de soare roz pal. închizând ochii, a inspirat aerul mării.

Nervii care se stabilizaseră după nunta formală de ieri au fost reînnoiţi când s-a confruntat cu perspectiva lunii ei de miere. Noaptea trecută strivise mica sământă de dezamăgire când Richard adormise pe canapeaua din apartamentul lor, dar fusese târziu. Recepţia durase până aproape de ora două dimineaţa. Totuşi, rămăsese faptul că el nu o dorise suficient de mult încât să rămână treaz. Şi în dimineaţa asta se treziseră în zori pentru a îndura călătoria de paisprezece ore de la Philadelphia la Maui.

Era epuizată, dar şi exaltată. Făcuse sex o singură dată de la moartea lui Brian, cu aproximativ trei ani în urmă, cu un bărbat pe care îl cunoscuse la nunta unei prietene. Elfusese foarte amabil şi nu se speriase când ea izbucnise în lacrimi după aceea. Dar el nu a mai sunat şi ea a fost uşurată.

În apartament, l-a auzit pe noul ei soţ vorbind cu portarul.

Cu un zâmbet, ea s-a întors în salonul luxos în timp ce el desprindea câteva bancnote şi i le înmâna. Îmbrăcat în pantaloni casual elegant croiţi, o cămaşă polo şi o haină sport, viitorul congresman Richard Baker era un bărbat frumos. Un fior i-a urcat pe şira spinării când şi l-a imaginat

gol, cu toţi muşchii aceia netezi strălucind.

A închis uşa în urma portarului şi şi-a aruncat portofelul pe biroul din mahon. „Ar trebui să despachetăm.”

„Nu poate aştepta?” Traversând camera, ea şi-a strecurat braţele în jurul gâtului lui. „În sfârşit avem ceva timp singuri.”

El i-a ridicat braţele de încheieturi şi i le-a desfăcut cu o mică încruntare. „Am făcut o rezervare pentru cină la ora nouă.”

„Am putea rămâne înăuntru.” Şi-a apăsat palmele pe pieptul lui lat, ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi lipi buzele de ale lui. Gura lui nu a răspuns.

Situaţia devenea de-a dreptul bizară. În timp ce se întâlneau, ea a crezut că insistenţa lui de a aştepta să facă sex până după ce se căsătoreau era fermecătoare, chiar practică, având în vedere controlul public intens la care a fost supus în calitate de candidat politic. Dar acum părea că adevăratul adevăr era că el pur şi simplu nu voia să se culce cu ea. Dar asta nu avea sens. El se căsătorise cu ea, nu-i aşa?

Şi-a plimbat degetele de-a lungul bicepşilor şi antebraţelor lui musculoase, alunecându-le în jos pentru a-i prinde şoldurile şi a le trage împotriva ei. El era moale pe burta ei. O, nu. Era impotent? Sau poate doar obosit şi încordat?

Orice ar fi fost, se puteau descurca cu asta împreună. Şi chiar dacă sexul nu era un factor major în relaţia lor, ea putea trăi cu asta. Oricum, se căsătorise cu el mai mult pentru companie decât pentru pasiune. Avusese parte de un basm o dată. Cu siguranţă soarta nu permitea decât unul pe persoană. Fusese norocoasă să aibă acei ani preţioşi.

Nu voia să iubească un alt bărbat aşa cum îl iubise pe Brian. Nu ar mai fi supravieţuit unei alte pierderi atât de profunde încât să-i rupă sufletul. Prietenia va trebui să fie

suficientă de data asta.

Dar totuşi, nişte beneficii care să însoţească această prietenie ar fi frumoase. Poate că Richard avea nevoie doar de un pic mai multă stimulare.

Şi-a mutat mâna spre partea din faţă a pantalonilor şi l-a mângâiat prin ţesătură. Tot nimic.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti o curvă.” Încruntarea lui s-a adâncit în timp ce dezgustul îi strălucea pe faţă. A apucat-o de mâini. „Doar o altă curvă murdară.”

Ea s-a retras şocată, cu un sentiment de „oh, nu, ce-am făcut” adânc în stomac. Evident, lipsa lui de interes era mult mai profundă decât o simplă disfuncţie erectilă. Şi-a ales cuvintele cu grijă. „Richard, acum suntem căsătoriţi. Nu e nimic în neregulă cu un bărbat şi o soţie care fac dragoste.”

„Ei bine, dacă asta e ceea ce vrei.” Degetele unei mâini i-au înfăşurat ambele încheieturi şi i le-au tras deasupra capului. Mâna liberă a apucat partea din faţă a bluzei ei de mătase şi a rupt-o pe mijloc. A băgat mâna înăuntru şi i-a strâns puternic sânii.

„Richard, opreşte-te. Asta doare.” Ea a încercat să îşi elibereze mâinile, dar el le-a ţinut strâns. „Dă-mi drumul sau voi ţipa.”

„Nu, nu o vei face. Nu uita, părinţii mei au copiii tăi.” Pieptul i s-a umflat, iar emoţia i-a străfulgerat în ochi în timp ce ameninţarea se profila între ei. „De acum înainte, vei face exact ce-ţi spun eu.”

Ea a încremenit, ameţită de neîncredere şi groază când el a împins -o înapoi. Ceafa ei a ricoşat în perete. Durerea i-a ricoşat prin craniu. Umerii ei s-au lovit de tablă, scoţându-i respiraţia din plămâni. El a lipit-o de perete cu corpul său, încă moale pe stomacul ei.

„Beth. Trezeşte-te. Sunt Jack.” Vocea profundă i-a tăiat durerea şi teroarea în timp ce ea se lupta să revină la

suprafaţă.

„Haide, Beth. E un coşmar.”

A gâfâit după aer într-un piept încă constrâns de greutatea unui corp mai mare. Plămânii zvâcnind, Beth a deschis ochii.

Jack stătea pe un otoman în faţa ei, cu pumnii strânşi pe coapse de parcă nu ştia ce să facă cu ei.

Zăcea nemişcată. Inima îi bătea în cutia toracică de parcă ar fi încercat să se elibereze. Transpiraţia îi acoperea pielea şi îi pătrundea prin tricoul de bumbac gri. Şi-a ridicat ochii.

Jack se holba, iar compasiunea din ochii lui o făcu să se uite în altă parte. Ploaia bătea în fereastra neagră a sufrageriei.

Respirând adânc, s-a aşezat şi şi-a sprijinit picioarele de podea. Un fior a trecut peste pielea ei umedă şi a tremurat. Jack s-a deplasat lângă ea pe canapea şi i-a atins braţul. Instinctiv, ea a tresărit la atingerea lui. Teama şi şocul din vis erau încă atât de proaspete, încât se simţea ca şi cum lupta cu Richard tocmai se întâmplase. Jack şi-a lăsat mâna să cadă.

„Îmi pare rău, Jack.”

„E în regulă.” A scos o pătură de pe spătarul canapelei şi a aşternut-o pe umerii ei. Apoi, înainte ca ea să poată reacţiona, i-a pus un braţ în jurul umerilor şi cu celălalt i-a trecut sub genunchi, atrăgând-o în poala lui. Trupul ei s-a înţepenit. Jack i-a băgat capul sub bărbia lui. Pe măsură ce muşchii ei se relaxau, ea s-a sprijinit de pieptul lui şi a ascultat bătăile inimii lui. El era cald şi solid. Treptat, tremuratul ei a încetat.

Când şi-a revenit suficient cât să vorbească, şi-a tras capul înapoi. „Îmi pare rău.”

„Shh.” Coborându-şi capul, el şi-a lipit uşor buzele de ale ei. Erau calde şi uscate. Căldura s-a răspândit prin corpul ei.

Sărutul a fost tandru şi blând, iar ea a fost surprinsă de cât de rece s-a simţit când gura lui a părăsit-o. Jack şi-a ridicat capul, căutându-i o reacţie pe faţă.

Nu a simţit nici o teamă, nici un recul prin corpul ei. De fapt, i-au trebuit câteva secunde să-şi dea seama că mâinile lui îi urcau şi coborau încet pe spate.

În loc să tresară sau să se îndepărteze, ea s-a arcuit ca o pisică sub atingerea lui. Umflătura tare de sub coapsa ei nu lăsa nicio îndoială că Jack era atras de ea. Se simţea în siguranţă stând în poala lui, chiar şi cu excitarea lui evidentă pe spatele picioarelor ei, sau, ironic, din cauza ei. Corpul ei se încolăci împotriva căldurii cărnii lui.

Mâna lui Jack a alunecat în jurul taliei ei pentru a-i mângâia spatele prin bumbacul uzat al tricoului. Ea a închis ochii. Întreaga ei lume era redusă la pielea de pe spatele ei. Terminaţiile nervoase erau în alertă, furnicând în timp ce degetele lui o mângâiau. Fiecare centimetru pătrat de piele tânjea după atingerea lui. Buzele lui i-au atins urechea în drumul lor pe partea laterală a gâtului ei.

„Beth.” El i-a respirat numele şi i-a luat din nou gura. Mai pretenţioasă de data asta, limba lui i-a forţat buzele să se despartă şi a intrat în gura ei. Fierbinte şi posesivă, a revendicat-o, lingând-o adânc în gură. Ea a primit-o cu bucurie. În timp ce gura ei se deschidea în faţa invaziei, coapsele ei se dezlănţuiau, dorind să se deschidă pentru restul lui. Corpul ei a răspuns la urgenţa lui, arcuindu-se spre el, încurajându-l să ia mai mult. Dorinţa o drogase, curgea peste ea, zumzăia prin venele ei ca un curent electric. Căldura a înflorit sub suprafaţa pielii ei. Creierul ei a amorţit. Nu mai putea gândi. Putea doar să *simtă.*

Limba lui a alunecat din gura ei pentru a se mişca flămândă peste maxilarul şi gâtul ei. Dinţii i-au zgâriat clavicula. Mâna puternică care alunecase în jos pentru a-i

strânge şoldul tremura foarte uşor, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-şi pierde controlul. Mâna lui a alunecat în jurul ei şi, când a atins-o între picioare prin ţesătura pantalonilor scurţi, plăcerea a pornit din centrul ei direct spre baza craniului.

Jack şi-a ridicat capul când trupul ei s-a aplecat, apăsând mai tare pe palma lui. Un sunet strangulat i-a emanat din gât. Ochii lui căprui, învăluiţi de dorinţă, s-au întunecat.

Lipsa lui de reţinere a stimulat-o. Avea nevoie să îl atingă, să îl facă la fel de neajutorat. Mâinile ei i-au căutat şi i-au găsit pieptul, au alunecat pe sub cămaşa lui şi s-au întins pe muşchii fermi ai pieptului lui. Sângele pulsa în venele ei în acelaşi timp cu bătăile inimii lui Jack. Un geamăt i-a scăpat din gură când i-a explorat trupul tare, iar muşchii lui Jack s-au încordat sub mâna ei. Şoldurile lui s-au ridicat sub picioarele ei.

I-a suflat în ureche. „Vreau să-ţi simt pielea, Beth. Pot să-ţi ating pielea?” Răspunsul ei a fost un geamăt, iar mâna lui a alunecat sub tivul tricoului ei. El a gemut, pieptul zvâcnind între gâfâieli. „Doamne. Eşti moale. Atât de moale.”

Îşi trase vârfurile degetelor peste cutia toracică pentru a-i mângâia stomacul. Palma lui a apăsat pe burta ei. Degetele lui lungi se întindeau pe trupul ei mic, de la şold la şold. A început să o mângâie în sus, peste coaste şi spre sânii ei dureroşi.

Se opri brusc, îngheţând când degetele lui întâlniră cicatricea groasă de pe partea ei.

Starea de spirit a crăpat ca gheaţa subţire, aruncând-o înapoi în realitatea rece ca gheaţa. Chipul lui Richard şi soarta lui James au trecut prin mintea lui Beth.

„Jack. N-o face.” Ea i-a îndepărtat mâna şi şi-a smuls picioarele din poala lui, căzând pe podea cu o bufnitură pe coccis. O durere albă i-a urcat pe şira spinării.

Doamne, la ce se gândea? Nu se gândise. Simţise. Pentru prima dată în ultimii ani, îşi lăsase frâiele strânse de control să scape.

Dar nu putea permite nimănui să se apropie. Richard îi va găsi din nou. Cu resursele sale nelimitate, era doar o chestiune de timp. Şi când se va întâmpla asta, singura ei opţiune va fi să găsească o nouă ascunzătoare. Cu cât Jack ştia mai puţin despre ea, cu atât mai bine – pentru toată lumea.

Ea a aruncat o privire în lateral. Lângă ea, faţa lui Jack se înroşise şi pieptul i se umfla de parcă tocmai ar fi alergat o milă întreagă. Totul din cauza dorinţei lui pentru ea. Puterea feminină ameninţa să-i reînnoiască pofta, dar el nu merita să fie tratat aşa cum îl tratase ea. Ceea ce era între ei nu putea fi niciodată. Ea nu putea accepta ceea ce îi oferea el. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit.

A încercat să spună că îi pare rău, dar gâtul i-a înecat cuvintele. Era cuprinsă de un nou sentiment de pierdere, un şoc având în vedere că ea crezuse că nu mai avea sentimente de riscat. Crezuse că Richard o epuizase, dar se pare că abilitatea ei de a experimenta durerea era infinită.

Incapabilă să vorbească, ea a dat pur şi simplu din cap. Pe cine păcălea? „Îmi pare rău” nu putea fi niciodată suficient pentru a explica ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

Dezamăgirea şi frustrarea i-au întunecat faţa lui Jack. Maxilarul i s-a încleştat. „Beth, poţi avea încredere în mine.”

Cum naiba putea să-i explice lui Jack că încrederea în el nu era problema? Nu putea. Şi-a îngropat faţa în mâini. El nu ar fi vrut să o pună în pericol. Ar fi crezut că face ce e mai bine, dar orice acţiune din partea lui ar fi adus dezastrul. Richard trebuia doar să afle de o investigaţie şi ar fi avut oameni care să o urmărească ca rechinii pe o pistă de chum.

Jack i-a frecat între omoplaţi. „Vreau să te ajut. Lasă-mă.”

„Nu pot.” Simţea prea mult pentru el ca să îl lase să se implice. Dacă ar fi avut unde să meargă, ar fi plecat înainte ca el să fie rănit, înainte ca bunătatea lui şi emoţiile ei să pună stăpânire pe ea. Dar ea era blocată în limbo. Şi-ar fi pus copiii în pericol dacă ar fi părăsit moşia. Dar dacă i -ar fi spus totul, cât timp, ca fost poliţist, ar mai fi rezistat el să ia măsuri?

În ciuda tuturor acestor lucruri, îşi simţea hotărârea erodându -se. Nu mai putea rămâne în cameră cu el, altfel ar fi cedat în faţa dorinţelor inimii şi corpului ei.

Fără niciun cuvânt de explicaţie, ea s-a ridicat în picioare şi a ieşit din cameră. Jack nu a urmat-o, iar ea nu şi-a permis nici măcar o privire înapoi în timp ce urca scările.

A verificat copiii înainte de a face un duş rapid, a îmbrăcat un tricou supradimensionat şi s-a urcat în pat. Nu se aştepta să adoarmă, dar merita să încerce. Întinsă în întuneric, şi-a contemplat opţiunile.

Să rămână sau să plece? Să-i spună lui Jack sau să-l ţină în întuneric? Pieptul o durea de amploarea întrebărilor ei. Indiferent de câte ori încerca să evalueze situaţia, răspunsurile îi scăpau.

Frustrarea a crescut în pieptul lui Jack când Beth a fugit din cameră. Fusese pe punctul de a-l lăsa înăuntru; apoi el o sfâşiase ca un adolescent prea excitat. Rahat. De ce nu se putea opri la a o ţine în braţe? Ce naiba era în neregulă cu el? Instinctele lui îi strigau că era în mare pericol. Şi că ar trebui să facă ceva util în legătură cu asta, nu să încerce să o bage în patul lui.

Cât de mult greşise de data asta? În ritmul ăsta, va reuşi *vreodată să o facă să i se* confeseze?

Şi ce era cu cicatricea aia? Felul în care reacţionase la atingerea lui îi spunea că povestea din spatele ei nu avea să fie plăcută.

Prin uşa deschisă, ceasul bunicului din hol a bătut de trei ori. El suspină. Cel puţin dormise câteva ore înainte să-l trezească pulsaţiile din genunchi. O auzise pe Beth cum se zbătea în drum spre bucătărie după o aspirină. Inima i se strânsese când şi-o imagină prinsă în coşmarul ei misterios, dar evident terifiant.

Jack a respirat adânc în plămâni. Inima îi bătea staccato în coaste. Nu avea cum să se poată relaxa suficient ca să adoarmă la loc în seara asta. Nu după acel interludiu tulburător. Avea nervii la pământ, penisul îi era tare ca piatra şi, da, sentimentele îi erau rănite.

Detectivul veteran era bosumflat pentru că o femeie speriată nu a vrut să i se destăinuie după ce el încercase să o dezbrace.

Era un idiot. Acesta era motivul pentru care nu se deschisese niciodată unei relaţii serioase. Emoţiile complicau totul. Sentimentele lui pentru Beth îl făceau să pună la îndoială tot ce făcea ea până când îi venea să se dea cu capul de perete.

Fusese traumatizată. Cineva o urmărea. Bineînţeles că nu avea încredere în el. Faptul că nu avea încredere în nimeni nu o făcea mai uşor de acceptat.

Pentru o clipă s-a gândit să se ducă după ea pentru a-şi cere scuze că s-a purtat ca un animal. Ar fi putut jura, atunci când o săruta şi o atingea, că ea era la fel de încântată ca şi el. Putea el să-i fi interpretat atât de greşit reacţiile?

Mâna ei fusese pe pieptul lui, *sub* cămaşă. Pielea îi tremura când îşi amintea de mângâierea degetelor ei pe carnea lui goală, de presiunea muntelui ei împotriva palmei lui. Cu siguranţă nu simţise că ea îl îndepărta. Erecţia lui se zvâcni împotriva fermoarului.

Nu era în stare să vorbească cu ea în seara asta. Ar fi lăsat-o în pace. Îşi va cere scuze dimineaţă. Făcuse destul rău

pentru o seară.

Jack şi-a flexat genunchiul. Articulaţia a crăpat, dar durerea s-a redus la o durere surdă.

Partea bună era că psihicul marcat al lui Beth îl făcuse să nu se mai gândească la durere până când aspirina îşi făcuse efectul. A şchiopătat pe hol şi a intrat în birou, îndreptându-se direct spre măsuţă. A turnat două degete de scotch într-un pahar, apoi s-a aşezat, a băgat mâna sub birou şi a apăsat pe întrerupătorul de alimentare al turnului computerului.

Ecranul a revenit la viaţă şi a apărut o casetă cu un mesaj. Windows nu fusese închis corect. Avea două opţiuni: restaurarea sesiunii curente sau începerea uneia noi. Hmm. Beth folosise acest computer chiar înainte de a se retrage în sufragerie pentru a citi acel volum îngrozitor despre legislaţia fiscală.

Jack a apăsat pe butonul de restaurare. Ar fi profitat de orice ocazie pentru a vedea ce pune la cale Beth. Era o invadare a intimităţii? Poate că da. Dar la naiba, era computerul lui.

În timp ce computerul vâjâia, el a sorbit din băutură, lăsând aroma fină de stejar să i se aşeze pe limbă înainte de a înghiţi. Whisky-ul i-a alunecat pe gât şi i-a încălzit burta. Privirea i s-a îndreptat spre humidorul de pe colţul biroului imens. A ridicat capacul, lăsând să iasă aroma tutunului. Aşteaptă. Rahat. Avea copii care locuiau cu el. Nu putea fuma în casă. Cu un suspin resemnat, a coborât capacul.

Viaţa palpitantă a unui burlac milionar. Nu.

Turnul a vibrat timp de câteva secunde înainte ca fereastra browserului să apară pe ecran, dezvăluind o pagină de arhivă pentru *Richmond Gazeta.* Jack a citit articolul despre incendiul care a distrus o tavernă locală, cadavrul găsit în dărâmături şi dispariţia ulterioară a proprietarului, James Dieter. Articolul era datat la doar câteva zile după

sosirea lui Beth.

Ben îi spusese că înainte de a veni să locuiască la moşie, locuiseră cu „unchiul James”. Trebuia să fie acelaşi om. Dar ce se întâmplase cu el? Şi cine îl omorâse pe Anthony Cardone? Jack nu credea nici o clipă teoria stupidă a jurnalistului, conform căreia incendiul ar fi fost o încercare de a acoperi un jaf care a mers prost.

James Dieter avea în jur de şaptezeci de ani. Jack se uită fix la fotografia de cap de lângă rubrică, făcută în vara precedentă, când Dieter câştigase divizia de seniori a unui triatlon local. Ochii albaştri care se zăreau de sub tunsoarea albă a lui Dieter erau ascutiti. Îmbătrânirea nu i-a înmuiat liniile dure ale fetei

sale slabe şi bronzate. Totuşi, era putin probabil ca un cetătean în vârstă să fi înjunghiat un tâlhar profesionist în spate. L-a salvat cineva şi l-a ajutat să scape? Dacă da, atunci şi Dieter era pe fugă.

O altă posibilitate era să fi fost mai mulţi „hoţi” şi ca asociaţii lui Cardone să se fi întors împotriva lui. Din nou, Dieter ar fi putut scăpa, dar nu era probabil. Dacă tipii ăştia o urmăreau pe Beth, probabil că l-au luat pe Dieter în caz că bătrânul ştia unde se ascunde Beth. Trecuseră câteva săptămâni de la incendiu. Dieter era probabil mort. Ştia el unde se află Beth? Şi le spusese răpitorilor săi?

Pieptul lui Jack s-a strâns când şi-a imaginat-o pe Beth citind despre unchiul ei, singură şi supărată. Beth era destul de inteligentă să ajungă la aceleaşi concluzii ca şi el. De aici şi coşmarul.

Ei bine, el rămăsese hotărât să îi ajute, în ciuda lipsei ei de cooperare. Doar îi făcea munca mai dificilă. Dacă cineva se chinuise să-l răpească pe James Dieter şi să-i incendieze barul pentru a ajunge la Beth, atunci ea era şi mai în pericol

decât îşi dăduse el seama. Iar posibilitatea ca Dieter să fi divulgat locaţia ei nu făcea decât să crească riscul la DEFCON doi.

Jack se uită la fereastra încă neagră. De îndată ce se lumina de ziuă, îl suna pe Sean în legătură cu noul sistem de securitate. Sean făcuse o comandă pentru toate piesele necesare şi rezervase câteva zile din săptămâna următoare pentru ca firma lui să facă instalarea. Brusc, o săptămână i s-a părut foarte mult timp.

Sean trebuia să aibă şi informaţiile despre trecutul lui Beth pentru el. Cu toate informaţiile pe care Jack le strânsese, vărul său nu se gândise că
descoperirea adevăratei identităţi a lui Beth ar fi foarte dificilă. Câţi foşti
jucători[1] de baseball din ligile[5] inferioare deveniţi pompieri[5] ar fi putut muri în accidente[5] auto în 2003?

Wes ar fi putut găsi informaţia mai repede, dar Jack nu voia să implice departamentul. Prea mulţi ochi, iar hârtiile lăsau urme.

Jack a aruncat o privire în colţul ecranului computerului. Mai erau două ore până în zori.

A închis Windows-ul şi a oprit computerul. Apoi a ales unul dintre trabucurile dominicane preferate ale unchiului său – nu, stai, ale lui – şi i-a tăiat capătul cu un cutter. A băgat bricheta în buzunar, şi-a luat scotch-ul şi a ieşit din birou. Un minut mai târziu, s-a strecurat prin uşa franceză.

Scoţând husa picurată de pe un scaun de terasă, s-a aşezat în perna adâncă şi şi-a sprijinit piciorul dureros pe masă.

Şi-a aşezat băutura pe masa de metal bronzat şi şi-a aprins trabucul. Întunericul era animat de ciripitul greierilor, iar bălăngănitul moale al pârâului era purtat de briză pe peluza din spate. Niciun claxon nu-i întrerupea gândurile.

Nici o sirenă nu plutea în aerul nopţii. Şi-a sorbit băutura şi a tras din ţigară. Aromele i se amestecau pe limbă şi îi urcau în sinusuri.

Şi-a sprijinit capul pe spătarul scaunului şi a privit cerul. Prinşi de briza uşoară, norii cenuşii făceau loc luminii lunii. În ciuda frustrării sale, tensiunea i se topise din muşchi. Jack scruta peluza întinsă, pietrele complicate ale terasei şi mobilierul vechi, dar confortabil. Totul era departe de balconul micuţ de lângă apartamentul său sărăcăcios, care adăpostise un singur scaun alb de plastic, un hibachi vechi şi ruginit şi o plantă moartă.

O bufniţă hohotea din pădurea de dincolo de curte şi de dependinţe. A închis ochii şi şi-a imaginat curtea aşa cum arăta în verile tinereţii sale. Şiruri de flori căptuşeau straturile în faţa unor arbuşti bine tunşi. Gazonul era de un verde irlandez intens. Lângă garaj, unchiul său întreţinuse o groapă cu potcoave măsurată cu precizie. Canoe, caiace şi unelte de pescuit umpleau hangarul pentru bărci. În zori îi găseau adesea pe Jack şi Quinn vâslind prin ceaţa de pe lacul sticlos. Sean, cu cinci ani mai tânăr, îi însoţea când devenise destul de mare.

În ciuda faptului că Danny nu s-a căsătorit şi nu a avut niciodată copii, a păstrat moşia pregătită pentru nepoţii săi. Jack îşi petrecuse fiecare vară din copilărie cu unchiul său.

Decizia l-a inundat odată cu amintirile. Ar fi adus totul înapoi. Fiecare fir de iarbă, fiecare floare colorată va fi readusă la gloria de odinioară. Nepoatele şi nepoţii lui meritau să aibă aceleaşi amintiri.

5 v5 În întuneric, a ridicat 5 paharul în semn de toast tăcut pentru unchiul său, care era mult mai isteţ decât ar fi crezut Jack vreodată.

Pentru tine, unchiule Danny. Mulţumesc.

Capitolul 23

În ultimele săptămâni ale verii, întunericul cădea mai devreme în fiecare zi, ca şi cum sezonul însuşi ar fi fost obosit şi grăbit să se termine. Lumina blândă de seară care dura până la ora nouă în iunie dispărea înainte de ora opt pe măsură ce se apropia luna septembrie. Până la ora zece, noaptea căzuse cu adevărat. Mary Ann şi-a condus bătrâna Corolla prin ultimul semafor din oraş şi a virat pe drumul de ţară spre casă. Picioarele ei protestau faţă de jumătatea de tură suplimentară pe care directorul o obligase să o facă după ce o concediase pe cealaltă chelneriţă de serviciu pentru că scăpase o tavă încărcată. Carl nu fusese poreclit „Ticălosul” din întâmplare. El îşi câştigase porecla. Totuşi, Carl nu o deranja de obicei pe Mary Ann, deoarece soţul ei îl intimida pe şeful ei cu fiecare ocazie.

Gândurile la Robert şi la casă o înviorau. Abia aştepta să facă o baie fierbinte. Soţul ei îi va turna un pahar de vin şi îi va freca picioarele.

Poate că se vor apuca să facă acel copil în seara asta, dacă ea nu adormea mai întâi.

La zece minute de casă, cea mai recentă piesă a lui Pink a pălit în „If Today Was Your Last Day” a lui Nickelback. Mary Ann a dat drumul la radio şi cânta când volanul a început să i se tragă în mâini. A coborât geamul câţiva centimetri pentru a auzi un zgomot familiar*, whump, whump, whump.*

La naiba. Nu avea nevoie de asta chiar acum.

A tras pe marginea drumului întunecat şi a coborât din vechea ei Toyota, învârtindu-se în jurul părţii din faţă a maşinii pentru a examina anvelopa din dreapta faţă. Cedând unei furii copilăreşti trecătoare, a dat o lovitură puternică în cauciucul turtit. Şi-a scos mobilul din buzunar şi şi-a ţinut

respiraţia când a aprins ecranul. Recepţia era slabă pe această porţiune de drum.

La naiba. Fără semnal. Atât de mult pentru reţeaua ei.

Aerul umed al nopţii îi răcea pielea, făcându-i pielea de găină. Zgomote de insecte răsunau din pădurea din jur. O bufniţă a ţipat, iar Mary Ann a sărit. Nu era nimic periculos pentru oameni acolo, în pădure, dar totuşi... Mai bine termina şi ajungea acasă. Dacă nu apărea în următoarele treizeci de minute, Robert ar fi venit să o caute. Protectivitatea lui era legendară.

A făcut un cerc până în spatele vehiculului şi a deschis portbagajul. După ce a ridicat covorul cauciucat din drum, a pus mâna pe levier.

Un motor de maşină se apropia. Ea s-a îndreptat şi s-a întors spre sunet. Farurile s-au apropiat în viteză de-a lungul drumului de ţară, au tras pe margine şi s-au oprit în spatele maşinii ei. Mary Ann a ridicat mâna şi s-a încruntat împotriva strălucirii. O figură a ieşit din maşină, neidentificabilă în siluetă în lumina puternică. Umbra mergea spre ea. A expirat uşurată când a văzut chipul familiar.

„Bună, Mary Ann. Pot să-ţi dau o mână de ajutor?”

$$$

Philadelphia era un oraş frumos. Desigur, ca orice alt centru urban, avea problemele sale, dar acest sediu al democraţiei americane era plin de istorie. Vizitatorii se puteau plimba prin camerele în care părinţii fondatori au dezbătut şi au scris Declaraţia de Independenţă şi Constituţia. De la clădirile coloniale

îmbătrânite din cărămidă roşie din Oraşul Vechi până la carele de curse de la Boathouse Row, moştenirea oraşului Philadelphia strălucea ca un far patriotic.

James s-ar fi bucurat de câteva zile pentru a vedea atracţiile istorice.

Philadelphia i-a reamintit de ce plecase la război cu atâţia ani în urmă şi care fusese miza. El a fost trimis în Vietnam pentru a păstra democraţia.

Toţi acei protestatari anti-război puteau să-l pupe în fundul lui păros şi bătrân. Poate că au trecut patruzeci de ani, dar felul în care fusese tratat când se întorsese încă îl ustura. O adunătură de comunişti.

Dar ceea ce îi stătea cu adevărat în gât erau oamenii ca Baker, care îşi foloseau poziţia în guvern pentru propriul lor câştig şi se căcau pe oameni în acest proces. James considera astfel de acte de egoism drept o trădare personală. A vărsat sânge pentru ţara asta. Văzuse nenumăraţi oameni murind protejându-i idealurile. Nimeni nu ar trebui să scape cu coruperea ei.

Aşadar, vizitarea obiectivelor turistice va trebui să mai aştepte. James avea o misiune. Această vizită avea să fie numai afaceri.

După lăsarea întunericului, el s-a îndreptat spre regiunea bogată Main Line, la nord-vest de oraş. Casa congresmanului Baker se afla în partea cu bani vechi a oraşului, unde toate casele se vindeau cu milioanele. James a străbătut strada străjuită de copaci într-un ritm liniştit, căutând un loc discret pentru a-şi parca sedanul închiriat. A trecut pe lângă adresa congresmanului fără să oprească.

Matură şi impunătoare, casa mare de piatră era retrasă din drum. Lumini de amenajare de bun gust luminau arbuştii şi florile de pe faţadă, care era parţial ascunsă vederii de câţiva stejari masivi.

James a lăsat maşina într-un parc mic de pe drum, apoi s-a întors pe jos.

Îşi adusese un baston şi adăugase o aplecare a umerilor şi o zbatere a pasului. Făcea tot posibilul să pară fragil, deşi strada era destul de întunecată încât înfăţişarea lui să nu conteze prea mult. Nimeni nu se uita cu adevărat la oamenii bătrâni.

Zece minute mai târziu, şi-a pus mănuşile, s-a ghemuit în spatele unui tufiş şi a forţat încuietoarea patetică a uşii din spate a lui Baker. În spatele lui, un petic de pădure îi asigura o intimitate excelentă. Pentru o casă scumpă, sistemul de securitate era o glumă. James a ocolit alarma şi a intrat în bucătăria de calitate comercială în mai puţin de nouăzeci de secunde.

Nu e rău pentru un bătrân.

Conform agendei lui Baker, congresmanul urma să fie la Washington până mâine după-amiază. Apoi îşi lua un weekend prelungit acasă. Pe baza supravegherii efectuate de James, acesta ştia că menajera sosea în jurul prânzului şi stătea până la ora opt, indiferent dacă Baker se afla sau nu în locuinţă. Grădinarul apărea la ora şase dimineaţa. Aşadar, locul era liber toată noaptea.

Aici, în partea din spate a casei, James a riscat o privire rapidă cu lanterna pentru a-şi face o idee despre teren. Acri de granit, marmură şi oţel inoxidabil făceau ca încăperea să pară la fel de primitoare ca un mausoleu. Nu era nevoie să cureţi bucătăria. Baker probabil că nu petrecea prea mult timp acolo.

James se plimbă prin sufrageria plină de antichităţi, care arăta mai mult ca un muzeu decât ca o casă. Punea pariu că nimeni nu-şi aşezase vreodată picioarele pe măsuţa de cafea lucioasă în stil federal sau nu se lăsase pe canapeaua din piele rigidă şi nu bea o bere. Câteva fotografii ale lui Beth

erau aşezate pe pianul cu coadă. Frumoasă ca întotdeauna, dar nu părea foarte fericită în niciuna dintre ele. Fericirea de proaspăt căsătorită trebuie să fi dispărut înainte de toastul cu şampanie. Erau doar două poze cu copiii.

A continuat să caute în restul casei. Era mai probabil ca Baker să ascundă ceva interesant în camerele private. Un seif de perete din dormitorul principal a scos la iveală câteva bijuterii, fără îndoială adevărate, pe care James s-a gândit să le bage în buzunar doar de dragul lor. Dar un furt l-ar fi avertizat pe Baker că cineva fusese în casa lui, ceea ce ar fi contrazis scopul manevrelor din seara asta. În birou se afla un alt seif. Degetele lui înmănuşate îşi făcuseră magia. Nimic interesant înăuntru, doar o grămadă de documente legale şi câteva mii de dolari în numerar. Nu îndeajuns pentru a stârni vreo suspiciune reală. Pentru un tip cu o asemenea avere, câteva mii erau mărunţiş. Nu putea lua nici banii. Cu un oftat resemnat, James lăsă teancurile de bancnote în seif.

Dar subsolul s-a dovedit a fi o adevărată comoară. James a ratat ascunzătoarea lui Baker la prima trecere. Dar o a doua examinare, mai lentă, a scos la iveală un spaţiu bine ascuns sub scări, care conţinea o colecţie de DVDuri nemarcate. Interesant. A strecurat două în buzunar pentru a le vedea în viitor şi a mai cercetat încă o dată restul încăperii înainte de a încheia seara.

S-a întors la maşină, aplecându-şi umerii şi păşind cu un mers exersat. Nimeni nu i-a acordat atenţie.

Mai târziu, în camera sa elegantă de la Hotelul Bellevue, şi-a deschis laptopul şi a introdus unul dintre discuri. Pe genericul de început scria *„Romeo şi Julian”.*

Tocmai îşi confirmase teoria despre secretul lui Baker; acum, dacă ar putea să o dovedească.

Cu un clic pe X, el a închis playerul media.

Beth trebuie să fi descoperit că soţul ei preferă alţi

bărbaţi. Trebuie să fi fost o surpriză dată naibii. Se gândi la comportamentul ei agitat. Sau poate că nu. Bărbaţii puternici cu secrete erau periculoşi. În orice caz, James avea nevoie de dovezi reale. Câteva DVD-uri porno gay în subsolul congresmanului nu dovedeau nimic. La naiba, Baker ar fi pretins că aparţin grădinarului. Şi dacă imigrantul mexican ar fi vrut să-şi păstreze cartea verde, ar fi ieşit din dulapul imaginar dansând în şifon galben dacă angajatorul i-ar fi cerut asta.

Nu, el avea nevoie de dovezi reale ale preferinţelor sexuale ale congresmanului. Îl vroia pe Baker la limită. Dacă bănuielile lui James erau corecte, privirea pe care o văzuse între Baker şi ajutorul său nu fusese una de tipul şef-angajat. Acum, dacă congresmanul îşi lua un weekend lung liber, care erau şansele ca jucăria lui să-l însoţească? Destul de al naibii de bune.

Să te confrunţi cu congresmanul era o treabă periculoasă, dar lui James nu-i păsa. El era bătrân. Beth avea toată viaţa înainte, iar el ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că o va trăi. Dacă era timpul lui, aşa să fie. După cum se spunea, oricum prefera să se stingă cu un bang decât cu un whimper. Dacă se va întâmpla asta, va trebui să se asigure că îl va lua pe congresman cu el.

Trebuia să se întâlnească cu Beth cât mai curând. Viziunile deveneau din ce în ce mai clare pe zi ce trecea, dar încă simţea că mai are ceva timp. Spera că suficient timp pentru a obţine ceea ce avea nevoie. Îşi va petrece weekendul chiar aici, cu un teleobiectiv îndreptat spre fereastra congresmanului.

Branigan Road se întindea în ambele direcţii, goală şi neagră, tăind prin pădurea deasă. A aşteptat până când Mary Ann s-a întors cu spatele la el pentru a-i arăta ce cauciuc a făcut pană. De parcă el nu ar fi ştiut. Era încă îmbrăcată în uniforma ei de chelneriţă. Adidaşii nu erau tocmai excitanţi, dar fusta albă care se termina chiar deasupra genunchilor îi oferea o privelişte frumoasă a picioarelor ei netede şi bronzate. Iar imaginile servile pe care i le inspira uniforma compensau mai mult decât pantofii. Într-o clipă, era la fel de tare ca şi bara de metal pe care o scosese din buzunar.

Cu un freamăt de emoţie, el a coborât bara pe capul ei, prinzându-i corpul în timp ce ea se arunca în faţă. Ea s-a prăbuşit în braţele lui. El s-a aplecat sub ea şi i-a tras trunchiul peste umăr. Era mai mică decât fusese Amelia, iar el nu a avut nicio problemă să-i echilibreze greutatea. Câteva secunde mai târziu, ea era ghemuită pe prelata din portbagajul lui, ca şi cum ar fi tras un pui de somn. În afară de sângele care-i picura pe tâmplă, părea destul de liniştită.

Aceasta era partea periculoasă a răpirii – ceea ce, în mod natural, o făcea şi cea mai interesantă. Dacă cineva trecea pe acolo în acest moment, jocul ar fi luat sfârşit. Trupul neînsufleţit al lui Mary Ann în portbagajul său ar fi greu de explicat. Desigur, era pregătit să ucidă pe oricine s-ar fi împiedicat de el în acest moment vulnerabil, dar apoi ar fi trebuit să treacă mai departe. Seara lui ar fi fost complet distrusă.

Mary Ann a gemut. El şi-a lins buzele în aşteptare.

Răbdare. Erau detalii care trebuiau rezolvate înainte ca el să se poată răsfăţa.

S-a uitat în sus şi în jos pe drumul întunecat. Nu vedea nicio maşină. A scos o seringă hipodermică din trusa sa şi a măsurat suficient Ace pentru a o ţine inconştientă pentru o vreme, cel puţin până când o aducea

acasă şi îşi pregătea zona de lucru. A păstrat doza uşoară. Nu voia să o omoare din greşeală. Voia să o omoare intenţionat. Ca o ultimă măsură de siguranţă, i-a pus bandă adezivă în jurul încheieturilor şi gleznelor. Nu era nimic mai rău decât să deschidă portbagajul şi să vadă o femeie nervoasă aruncându-se asupra lui. A fost acolo, a făcut asta.

Aplecându-se, a luat sângele de pe faţa ei cu o spatulă mică, apoi l -a pus într-o pungă Ziploc cu câteva fire de păr lung şi negru smulse direct din capul lui Mary Ann. A închis portbagajul. Greierii ciripeau din pădurea înconjurătoare în timp ce el ocolea spre faţa maşinii şi se strecura pe scaunul şoferului. Norocul lui nu ar fi putut fi mai bun. Când înfipsese cuiul în anvelopa ei, pariase că anvelopa nu va face pană în parcare. Pe de altă parte, ar fi putut rezista până când ea ajungea acasă la Robert. Nu avea cum să rişte ca monstrul ăla să-l vadă aproape de soţia lui. Robert ar fi putut şi l-ar fi rupt în bucăţi mici.

Dar soarta l-a binecuvântat, iar cauciucul a ajuns până la marginea oraşului. De fapt, această porţiune de drum era perfectă. Absolut perfectă.

A pipăit punguţa din buzunarul de la piept. Mai avea o mică problemă de rezolvat înainte de a se putea bucura cu adevărat de timpul petrecut cu Mary Ann. Încă un detaliu pentru a se asigura că nimeni nu-l va suspecta. Apoi, ea era numai a lui.

A pornit motorul şi a ieşit pe şosea, fredonând tema de la *Gilligan's Island.*

Capitolul 24

Beth şi-a împins căruciorul în banda de casare de la Wal-Mart şi a început să scoată articole din căruciorul albastru de plastic. Un costum de baie pentru fiecare copil, şosete, două perechi de blugi din promoţie şi o carte pentru Ben au ajuns pe banda transportoare, împreună cu un pachet mic de păpuşi Polly Pocket pentru Katie, exact ca cele cu care se jucau nepoatele ei şi ale lui J ack la Quinn. Un răsfăţ cu siguranţă, dar Beth tocmai încasase primul ei salariu.

Trei dolari în plus nu aveau de gând să spargă banca. Zâmbetul pe care achiziţia l-a adus pe chipul fiicei sale a meritat fiecare bănuţ.

Katie a refuzat să îi permită casierei să îi pună pachetul într-o pungă şi a strâns cutia la piept în timp ce traversau parcarea aburindă. Deasupra lor, soarele amiezii străbătea un cer ceţos.

Şi-au depozitat bagajele în spatele scaunului şoferului din pick-up-ul cu cabină extinsă al proprietăţii, pe care Jack insistase să îl conducă când aflase că aerul condiţionat din break-ul ei nu funcţiona. Ea protestase, dar când s-au urcat în cabina sufocantă, a fost recunoscătoare.

Îl evitase pe Jack toată dimineaţa, împreună cu discuţia pe care el ar fi vrut să o aibă despre noaptea trecută. Ar fi trebuit să regrete ce se petrecuse între ei, dar nu putea. El îi arătase că pasiunea era încă posibilă. De fapt, fusese aproape o realitate. Dar nu aveau niciun viitor împreună. Jack era un om bun, iar să-l rănească nu era corect. Ce s-a întâmplat noaptea trecută nu se mai putea întâmpla.

Ea şi Ben au coborât geamurile pentru a lăsa să se scurgă o parte din căldură în timp ce ea a întors cheia. Camionul

avea doar câţiva ani şi a pornit din prima încercare. Urmau să fie răsfăţaţi.

Ea a pufnit. Nu trecuse atât de mult timp de când conducea un Mercedes. Şi uite cum se terminase asta pentru ea.

Deocamdată ar putea folosi camioneta lui Jack, dar ce s-ar face dacă maşina ei ar muri? O maşină nouă i-ar mânca tot fondul de urgenţă şi nu avea cum să îl refacă. Avea ceva bani în bancă de dinainte de căsătorie, dar nu avea cum să îşi acceseze economiile. Richard i-ar fi monitorizat conturile bancare şi ar fi găsit-o într-o clipită.

„Ţi-ai pus centura de siguranţă?” Beth s-a uitat în oglinda retrovizoare la fiica ei.

„Da, mami.” În scaunul ei înălţător din centrul celui de-al doilea rând, Katie îşi ţinea cutia nedesfăcută strâns, ca şi cum ar fi fost plină cu pietre preţioase în loc de păpuşi de trei inci. „Mi-e foame.”

Beth a verificat ceasul de bord şi a întâlnit privirea fiicei sale în oglindă. „Vom ajunge acasă în scurt timp. Vrei brânză la grătar pentru prânzul de azi?”

Katie a zâmbit şi a dat din cap.

Ben s-a aplecat şi a schimbat postul de radio în timp ce Beth a ieşit din parcare pe drumul principal, apoi a intrat pe autostradă.

Metrostation a bubuit din difuzoare, iar capul lui Ben a început să se mişte ca un câine de bord. Beth s-a aplecat şi a coborât volumul puţin sub nivelul asurzitor. Ben i-a aruncat un zâmbet, iar ea i-a zâmbit înapoi. Ordinaritatea schimbului de replici părea în acelaşi timp străină şi aproape fericită normalitate.

Câţiva kilometri mai târziu, ea a ieşit pe drumul îngust şi muntos care ducea spre Westbury. Aerul rece a început să iasă din gurile de ventilaţie, iar ea a suspinat uşurată când i-a

scăldat faţa umezită de sudoare.

Ea a încetinit când camionul s-a apropiat de o curbă strânsă a drumului.

Stânca înclinată pe verticală se întindea pe partea stângă a drumului şi se prăbuşea pe partea dreaptă. S-a uitat în oglinda retrovizoare şi a oftat când a zărit un sedan negru strălucitor care se apropia de ei. Beth a apăsat pe acceleraţie, dar maşina a continuat să câştige teren până când a ajuns la câţiva metri în spatele lor. Nu putea merge mai repede, nu cu curba din faţă.

Brusc, camioneta a tresărit înainte. Sedanul se izbise de bara de protecţie din spate a camionului.

„Mamă!”

Beth nu a avut timp să răspundă la strigătul lui Ben. A strâns volanul şi sa concentrat pe menţinerea camionului centrat pe drumul îngust. Metalul a trosnit, iar camionul a pornit din nou înainte când sedanul l-a lovit din spate a doua oară. Volanul a tresărit în mâinile ei, iar camionul s-a îndreptat spre parapet şi spre panta de 15 metri de pe partea cealaltă.

Beth a tras puternic de volan spre stânga, trecând pe banda din sens opus.

Cauciucurile au scârţâit. Katie a ţipat. Cu o zgârietură metalică puternică, camionul s-a izbit lateral de peretele de piatră. Beth s-a luptat să menţină autovehiculul drept, în timp ce sedanul trecea pe lângă ea într-o ceaţă neagră. Înainte ca Beth să-şi recapete răsuflarea, a auzit un claxon. Ea a virat înapoi pe banda corespunzătoare, evitând cu greu o coliziune frontală.

Volanul se clătina sub mâinile ei. Motorul camionului scârţâia. După ce au trecut de curbă, drumul s-a lărgit şi Beth a tras pe dreapta.

Pieptul i s-a contractat, iar greaţa i-a urcat în gât. A

expirat respiraţia pe care o reţinuse inconştient. Mâinile tremurându-i, pieptul zvâcnind, şi-a privit ambii copii. Ben avea încheieturile degetelor albe şi faţa palidă. Pe bancheta din spate, fiica ei plângea. Inima lui Beth bătea cu putere pentru ea. A respirat adânc, liniştită.

„E în regulă, iubito.” Imediat ce era sigură că picioarele o vor ţine în picioare, îi scotea pe copii din maşină.

Vocea lui Katie a tremurat. „Ce s-a întâmplat, mami?”

Beth şi-a curăţat gâtul şi a încercat să-şi controleze vocea. Ieşea destul de lin, dar un pic mai ridicat decât în mod normal. „A fost doar un accident. Suntem cu toţii bine. Nimeni nu a fost rănit şi asta e tot ce contează.” Cu excepţia faptului că camionul lui Jack era distrus. S-a uitat prin parbriz. Capota era îndoită pe o parte, iar aburul şuiera de dedesubt. Avariile de pe partea laterală trebuiau să fie mai grave decât cele pe care le putea vedea de pe scaunul şoferului, şi nici nu voia să se gândească la partea din spate a camionului. A oprit maşina.

„Accident?” Sprâncenele lui Ben erau împletite, dar nu a mai spus nimic în faţa surorii sale.

Înainte ca Beth să poată răspunde, o Toyota albă a oprit în spatele lor. O femeie în vârstă a coborât şi s-a apropiat de fereastra lui Beth. „E toată lumea în regulă, dragă?” La semnul din cap al lui Beth, femeia a continuat: „Am văzut totul. Probabil vreun beţiv. Am sunat la poliţie pe mobil.” I-a întins lui Beth o mână cu vene albastre pentru a o strânge. „Eu sunt Ellen Wheelan. Hai să vă scoatem pe toţi de acolo.”

A durat cincisprezece minute până când a apărut o maşină de poliţie. Beth a lăsat copiii în maşina lui Ellen, unde femeia mai în vârstă insistase să se refugieze de căldura sufocantă. În ciuda umidităţii, Beth tremura.

Întâlnind-o în faţa camionetei lui Jack, locotenentul

Winters s-a prezentat şi i-a cerut documentele.

Şi-a şters palmele pe blugi înainte de a-i preda, sperând că aspectul ei nervos va fi atribuit accidentului. Arma legată de glezna ei părea să fi crescut în greutate şi mărime de la sosirea poliţistului. Din fericire, poliţistul părea distrat şi nu i-a aruncat decât o privire superficială asupra permisului în timp ce nota numerele.

„Îmi pare rău că a durat atât de mult, doamnă.” A aruncat o privire la plăcuţa de înmatriculare a camionului şi a ridicat o sprânceană. „De unde îl cunoaşteţi pe domnul O'Malley?”

„Eu sunt îngrijitorul moşiei.”

A luat declaraţia ei şi a doamnei Wheelan, a completat mai multe formulare şi a făcut fotografii ale locului şi ale camionului. Un fluierat scăzut îi ieşea din buzele strânse în timp ce scana pagubele produse camionului lui Jack. „I-ar putea lua ore lui Earl să ajungă aici cu platforma, doamnă, şi nu mă simt confortabil să vă las pe toţi aici. Dacă nu vă deranjează, vă las la domnul O'Malley.”

$$$

Pe Branigan Road, Jack îşi trase Explorer-ul pe iarbă, în spatele unui şir de vehicule oficiale şi a unei dube de ştiri locale. Banda galbenă de la locul crimei delimita o zonă mare în jurul unei Corolla albastre cu patru uşi parcată pe pietriş. O unitate CSI a poliţiei de stat se afla la vreo douăzeci de metri în spatele Toyota. Tehnicienii bâzâiau în jurul vehiculului.

Un grup mare de oameni se strânsese la marginea pădurii. Voluntari de căutare. Lui Jack i s-a strâns stomacul. L-a zărit pe şeful poliţiei Mike O'Connell în fruntea mulţimii,

vorbind şi gesticulând. Jack a scanat feţele, recunoscând pe unii dintre voluntari.

Bastonul său s-a înfipt în pământ în timp ce se îndrepta spre şeful poliţiei şi stătea la câţiva metri în spatele acestuia.

Mike a împărţit voluntarii în patru grupe, a alocat zone pe o hartă aeriană şi a împărţit walkie-talkie-uri. El a ţinut discursul obişnuit *„dacă găsesti ceva, nu te atinge de el”.* Pe margine, Todd Foster a ţinut în frâu o pereche de câini de vânătoare. Soţul lui Mary Ann, Robert Spencer, a ţinut ceva roz pal şi pufos. Un pulover?

Jack şi-a înghiţit nodul din gât şi şi-a dorit imediat să fi avut ocazia să-i ceară scuze lui Beth în această dimineaţă. Dar nu o putea învinui că îl evită.

Robert i-a dat obiectul lui Todd cu mâinile tremurânde. La semnalul unui tehnician de la locul faptei, Todd a condus câinii la Toyota şi le-a dat să miroasă puloverul. Unele lătrături iniţiale şi entuziasmul din jurul autovehiculului s-au diminuat, animalele nereuşind să detecteze un miros. Todd a lărgit cercul, în spirală spre exterior. Pe iarba dintre şosea şi copaci, Robert vibra de furie şi disperare, cu mâinile goale încleştate în pumni de mărimea unei mingi de bowling, cu ochii cu riduri roşii sumbri şi frenetici. Jack i-a admirat pielea palidă şi aspectul neîngrijit. Instinctul îi spunea că Robert nu avea nimic de-a face cu dispariţia soţiei sale, deşi Mike avea să-l investigheze. Partenerul de viaţă era întotdeauna în capul listei în cazul unei dispariţii – sau al unei crime.

Cu excepţia cazului în care poliţia avea deja un alt suspect în minte.

Mike a dispersat grupurile în pădure, apoi s-a apropiat de Jack. „Mulţumesc că ai venit, Jack. Chiar mi-ar prinde bine expertiza ta aici.”

Jack s-a uitat în jur la mica armată de uniforme locale şi judeţene. „Oricând. Ce aveţi până acum?”

„Robert m-a sunat aseară la unsprezece şi jumătate. Mary Ann trebuia să ajungă acasă pe la zece şi jumătate sau cam aşa ceva. Lucrase o jumătate de tură în plus la restaurant pentru că managerul, Carl Johnson, a concediat-o pe cealaltă chelneriţă. Mary Ann a ieşit la ora zece fără cinci. Când nu a apărut acasă până la ora unsprezece, Robert s-a dus s-o caute. A mers pe traseul pe care ea mergea acasă de la serviciu şi i-a găsit maşina aici.” Mike a dat din cap spre Toyota. „Cauciucul drept din faţă e dezumflat. Nici urmă de Mary Ann.”

Şeful a făcut o pauză. „Cu excepţia câtorva picături de sânge, a poşetei şi a telefonului mobil pe jos, lângă maşină.”

Jack s-a uitat la pădure, unde Todd îşi plimba câinii de-a lungul liniei de copaci. Câinii lui placizi, neinteresaţi. Stomacul lui Jack s-a încovoiat în pumn; acidul i-a urcat în gât. Şi-a coborât vocea. „Mary Ann nu a plecat pe jos de aici.”

Privirea lui Mike era şi ea aţintită asupra câinilor. „Ştiu.”

„Căutarea este probabil inutilă.”

„Şi eu ştiu asta.” Mike şi-a trecut o mână prin păr. „Dar trebuie să facă ceva.”

Judecând după abundenţa de personal deja pus la dispoziţie pentru o femeie dispărută de doar paisprezece ore, Mike ajunsese în mod evident la aceeaşi concluzie ca Jack. Exista o singură posibilitate care să atragă atât de multă atenţie atât de repede. Poliţia presupunea că Mary Ann fusese răpită de ucigaşul din Riverside. Totuşi, nimeni nu era pregătit să spună aceste cuvinte până când nu existau mai multe dovezi, mai ales că o echipă de ştiri pândea prin preajmă. Presa iubea un criminal în serie.

Şeful a tras adânc aer în piept şi l-a eliberat în grabă. „Nu crezi că sunt nebun să scot totul la iveală atât de devreme?”

„Nu.” Jack a clătinat din cap. „Evenimentul este suficient de aproape pentru a o justifica. Profilul victimei se potriveşte.”

„Când lucram în oraş, nu am fi completat nici măcar un formular timp de două zile.”

„Acesta nu este oraşul. Dacă nu i-au crescut aripi, fie cineva a ridicat-o, fie cineva a luat-o. Cu sângele, aş paria pe forţă.”

„Doamne, speram să nu fii de acord cu mine.” Mike şi-a trecut o mână prin păr, frustrat.

„Îmi pare rău. Ce-ţi spune instinctul?”

Mike a pufnit. „Nu e fericit. Care sunt şansele ca ucigaşul de pe Riverside să fi condus pe această porţiune de drum complet pustie atât de târziu în noapte, exact la aceeaşi oră ca Mary Ann?”

„Şi-a croit drum spre nord.”

„Da, dar am vorbit cu profilerul FBI. Ucigaşul a operat întotdeauna în zone urbane depresive sau de-a lungul autostrăzilor, locuri în care este probabil să întâlnească femei singure. El nu urmăreşte, el face ambuscade. Nu a răpit niciodată pe cineva de pe o şosea la fel de izolată ca aceasta. Scena se potriveşte, cu excepţia locaţiei. Potrivit profilerului, acesta nu este terenul său tipic de vânătoare.”

Jack nu a răspuns; doar a suspinat. „Ceea ce înseamnă că este ori un imitator, ori o crimă fără legătură, ori...”

„Ucigaşul este unul dintre noi”, şi-a încheiat Mike fraza. „A trecut pe lângă Mary Ann şi nu a putut rata ocazia.”

„Federalii sunt pe drum?”

„Yeah. Te-aş putea convinge cumva să participi la asta? De zece ani n-am mai lucrat la ceva mai important decât o problemă domestică sau o supradoză.” Mike a înghiţit şi s-a holbat la Toyota, care era târâtă pe o platformă. „Nu pot s-o dau în bară.”

Niciunul dintre ei nu avea de gând să o spună, dar dacă aveau dreptate, şansele de a o vedea pe Mary Ann în viaţă erau minime, indiferent ce ar fi făcut. Dacă fusese răpită de ucigaşul din Riverside, acesta nu-şi reţinea victimele mai mult de o zi sau două. O avea deja de – Jack îşi verifică ceasul – aproape cincisprezece ore.

Pete Winters, adjunctul lui Mike, a apărut cu maşina sa de patrulare. „Jack, pot să vorbesc cu tine un minut?" Locotenentul a coborât din maşină şi şi-a desprins centura. Pete nu era chiar gras, doar scund şi pătrat, cu o faţă de buldog pe măsură. „Tocmai ţi-am lăsat îngrijitoarea şi copiii ei la tine acasă. Cineva ia scos de pe şosea şi ţi-a avariat camionul."

Jack a devenit atent. „Sunt în regulă?"

Pete a dat din cap. „Doar puţin şocată. Totuşi, abia a ratat o lovitură frontală. A fost foarte norocoasă." Ochii ofiţerului au scanat figurile unui grup de căutare care cerceta marginea pădurii. „Îl voi trimite pe Earl acolo mai târziu să îţi ia maşina."

„Nu-ţi face griji în privinţa asta. Camionul nu e important acum." Jack a strâns mâna lui butucănoasă. „Mulţumesc, Pete. Apreciez că i-ai dus acasă." Jack s-a întors spre şef. „Mike, trebuie să-i verific."

Mike îi făcu semn să plece. „Du-te. Asigură-te că sunt bine. Vorbim mai târziu."

Jack se îndrepta deja spre camionul său. „Sună-mă când ai o oră precisă pentru întâlnire."

„Aşa voi face."

Stomacul lui Jack se învârtea când a apăsat pedala de acceleraţie. Plămânii lui păreau că nu se pot umfla până la capăt. Pete spusese că sunt bine, dar până nu-i vedea cu ochii lui...

A virat pe drumul privat un pic prea repede. SUV-ul s-a

răsturnat. Îndreptând vehiculul, Jack a lăsat acceleraţia şi a respirat adânc, tremurând.

Calmează-te. Îi vei speria de moarte.

Două minute mai târziu, a parcat la capătul aleii circulare şi a urcat pe alee. A încercat butonul, dar uşa era încuiată. Inteligent, dar neobişnuit. Auzise Beth deja despre dispariţia lui Mary Ann?

Jack a ocolit partea din spate a casei şi a intrat în bucătărie.

Ben era la masa din bucătărie. Katie stătea pe podea lângă Henry, cu un braţ întins pe spatele câinelui. Ochii fetiţei erau umflaţi, dar acum nu părea supărată. În faţa aragazului, Beth învârtea un sandviş într-o tigaie. Bucătăria mirosea a brânză la grătar.

„Ce s-a întâmplat? Este toată lumea bine?”

Katie a sărit în picioare şi s-a agăţat de piciorul lui Jack. I-a murmurat în coapsă: „Mama ţi-a distrus camionul.”

Jack s-a aplecat în jos şi a luat-o în braţe. Ea şi-a înfăşurat toate cele patru membre în jurul lui şi, pentru câteva secunde, el doar a rezistat. Închizând ochii, a inhalat parfumul floral al No More Tangles din părul ei.

S-a lăsat pe spate şi a scanat-o în căutarea oricărui semn că ar fi fost implicată într-un accident de maşină. Nimic. Uşurarea i-a inundat corpul, făcându-l să ameţească. „Nu-i nimic. Camionul nu e important. Atâta timp cât nimeni nu a fost rănit.” A aşezat-o din nou în picioare şi i-a sprijinit un umăr de perete.

Katie s-a holbat la el. „Am ajuns să mergem într-o maşină de poliţie.”

„A fost interesant?”

„Nu chiar. Puţea înăuntru. Mama ne-a pus să ne spălăm foarte bine pe mâini când am ajuns acasă.”

Gura lui Jack a tresărit. Copilul aproape că îl făcuse să

uite ororile zilei pentru câteva secunde. Ar fi putut fi uciși. Toți trei. Profunzimea sentimentelor sale pentru această mică familie l-a lovit ca un pumn în plexul solar. A apăsat cu pumnul pe senzația de arsură care îi ieșea din abdomen.

Beth a strecurat două sandvișuri pe farfurii. Nu spusese niciun cuvânt și evitase contactul vizual. Era încă supărată pentru noaptea trecută?

Jack a prins privirea lui Ben și a dat din cap spre ușă. „De ce nu vă duceți voi doi prânzul în sufragerie să vă uitați la desene animate?”

Katie îșI smulse farfuria înainte ca mama ei să se opună lui Jack și să invoce regula fără televizor după-amiaza. Se întoarse să îl cheme pe Henry, dar câinele o urmărea deja pe ea și sandvișul ei.

Ben, însă, nu s-a clintit de la masă. Avea un maxilar încăpățânat care îl imita pe cel al mamei sale.

Beth i-a așezat farfuria pe masă, apoi s-a întors la aragaz să șteargă blatul. Imediat ce ușa s-a închis în urma fiicei sale, Beth a vorbit fără să se uite la Jack. „Îmi pare rău pentru camion. Poți să-mi scoți din salariu costul reparațiilor.” A luat o ceașcă de cafea de pe tejghea și a înfășurat ambele mâini în jurul cănii ca și cum ar fi încercat să le încălzească.

„Nu-mi pasă de camion, Beth. Ai fi putut fi rănită.” Și prin *rănit se* referea la omorât. Jack și-a ridicat sprâncenele spre Ben, cerându-i părerea în tăcere.

Ben a fost mai mult decât bucuros să îi facă pe plac. „Tipul a făcut-o intenționat. Ne-a lovit de mai multe ori și nu s-a oprit să vadă dacă suntem bine sau altceva.”

„Nu avem cum să știm asta cu siguranță.” Beth a scos un scaun și s-a așezat, dezumflându-se în timp ce își freca fața cu o mână. Vocea ei părea obosită și nu părea că își crede propriul argument.

„Aţi obţinut o descriere a maşinii?” îi întrebă Jack pe amândoi, scoţând un scaun şi aşezându-se vizavi de Beth. Las-o să încerce să evite contactul vizual când el stătea la un metru distanţă.

Ea a scuturat din cap. „Nu suficient pentru a fi de folos. Era un sedan negru. Nu ştiu ce marcă sau model, şi nu am prins nici măcar o cifră din numărul de înmatriculare. Geamurile erau fumurii.”

„Ben, ai putea să te duci să vezi ce face Katie?” a întrebat Jack. Ben i-a aruncat o privire rănită, dar s-a dus.

„Mai întâi de toate, sunteţi siguri că niciunul dintre voi nu trebuie să meargă la Urgenţe?” Jack ştia că Beth nu ar ezita să-i ducă pe copii la doctor, dar că şi-ar ignora propriile răni.

„Suntem bine. Nici măcar o zgârietură.” I-a întâlnit privirea direct. Nu avea vânătăi vizibile. Ochii ei păreau limpezi, cu excepţia unei oboseli înfrânte care părea să o fi îmbătrânit cu zece ani de la micul dejun.

„Bine atunci, a doua problemă. Mary Ann Spencer a dispărut noaptea trecută, în drum spre casă, după ce şi-a făcut tura la restaurant.”

Ochii lui Beth s-au deschis larg şi a tras puternic aer în piept. Mâna lui Jack îi venea să se întindă peste masă şi să o apuce pe a ei, dar, după noaptea trecută, ştia că nu trebuie. Putea, totuşi, să îndrepte asta.

„Îmi pare rău pentru noaptea trecută, Beth. N-ar fi trebuit să te sărut. Nu se va mai întâmpla.”

Ea nu a răspuns, dar tristeţea îi strălucea în ochi. Jack se întreba dacă era din cauza sărutului sau pentru că nu avea de gând să o mai sărute. Evident, ea nu avea de gând să-i spună ce simţea.

„Mâine o să-ţi fac rost de un telefon mobil. Până când vom şti ce s-a

întâmplat aici şi camionul va fi reparat, dacă trebuie să părăseşti moşia, te rog lasă-mă să te duc eu. Nu vreau să rămâi blocată în căruţa aia.”

„A dispărut pur şi simplu? Fără indicii?” Ea nu s-a certat cu el, dar nici nu a fost de acord cu cererea lui. Ar trebui să insiste?

„Nimic.” Jack a avut brusc o viziune cu sângele lui Mary Ann pe stradă, iar paranoia lui a crescut. Cineva încercase să o ucidă pe Beth astăzi. „Am fost la locul faptei. Au început să caute. Au chemat câinii şi restul, dar nu arată bine.”

„Cine ar face aşa ceva?”

Jack a lăsat întrebarea ei fără răspuns.

„Nu trebuie să stai aici cu noi, Jack, dacă preferi să ajuţi cu căutările. Noi suntem bine.”

„Nu mai sunt foarte util în această calitate.” Jack se uită în jos la picior. „Dar i-am promis şefului poliţiei că voi fi disponibil pentru a mă întâlni mai târziu cu FBI-ul.”

„Eşti sigur?” Beth se uită în jos în cafeaua ei. De ce era atât de nerăbdătoare să scape de el? Ce plănuia?

Jack a dat din cap. „Nu cred că o vor găsi astăzi.” Nu avea cum să o lase singură, nu când cel de care se ascundea ar fi putut să o găsească. „Beth, promite-mi…”

„Am auzit-o pe Katie.” Beth a sărit în picioare şi s-a repezit spre uşă.

Jack a lăsat-o să plece, dar nu a fost păcălit. Ea nu-i promisese că va rămâne cu el.

$$$

O bătaie a semnalat sosirea lui Sean. Jack a deschis uşa franceză. Vărul său a păşit în bucătărie, cu servieta în mână.

Doamna Harris şi-a ridicat privirea de la încărcarea maşinii de spălat vase. „Ai nevoie de ceva de mâncare, Sean? A mai rămas nişte friptură de vită de la cină.”

Vărul său a scuturat din cap. „Nu, mulţumesc, doamnă. Am mâncat deja.”

Jack şi-a pus mâna pe umărul lui Sean şi l-a îndrumat spre uşa batantă. „Vom fi în birou şi vom trece în revistă noul sistem de securitate.”

„Nu se fumează acolo, băieţi.” Doamna Harris le-a aruncat privirea ei de *„nu te pune cu mine”.* „Sunt copii în casă.”

Jack şi-a reprimat un zâmbet. „Da, doamnă.”

„Şi cruţaţi-vă ficatul. Mai uşor cu scotch-ul.”

Chiar dacă Jack nu fumase în birou, camera încă mirosea a trabucuri de calitate superioară. Patru decenii de indulgenţă nu aveau să dispară peste noapte.

Ar fi putut curăţa locul în întregime, presupunea el, dar lui Jack mirosul i se părea familiar şi reconfortant.

„Îmi pare rău, aş fi fost aici mai devreme, dar am trecut pe la secţie să-l văd pe Mike.” Şi pe această notă, Sean s-a oprit la comodă pentru a turna două degete de scotch într-un pahar. A înclinat sticla spre Jack.

„Doar una scurtă”, a răspuns Jack. „Am fost acolo când l-a eliberat pe soţul ei, Robert. A mai aflat ceva?” Fratele lui Robert Spencer fusese cu el toată noaptea. Jack asistase şi el la întâlnirea cu FBI-ul, dar nu aflase nimic mai mult despre ucigaşul din Riverside decât îi spusese deja Wes. Mike conducea o anchetă la scară largă în cazul în care Mary Ann nu fusese răpită de criminalul în serie, dar nimeni nu avea prea multe speranţe că mai era în viaţă.

„I-a adus pe Carl Johnson şi Will Martin pentru interogatoriu.” Sean i-a întins lui Jack un pahar de cristal cu o

doză generoasă „scurtă” de single malt.

Sprâncenele lui Jack s-au ridicat. „Serios? Bazat pe ce?”

„Dacă Carl nu i-ar fi cerut să lucreze până târziu, Mary Ann ar fi fost acasă la şase.” Sean şi-a ridicat paharul.

Jack şi-a înclinat paharul şi a înghiţit puţin. Lichidul i-a alunecat pe gât într-o grabă caldă şi binevenită. „Da, dar el nu era încă la restaurant când ea a ieşit din tură?”

Sean a scuturat din cap. „Managerul de noapte a venit la zece. Carl a plecat imediat după Mary Ann. S-a dus singur acasă. Fără alibi.”

„Dacă e nevinovat, e nasol să fii el”, a spus Jack.

„Oricum e un ticălos.” Sean a ridicat din umeri. „Mike ştie că legătura e fragilă, dar trebuie să îşi acopere spatele. Şi se va agăţa de orice pai disponibil pentru a o găsi pe Mary Ann.”

„Cum rămâne cu Will?” Jack îşi sorbi băutura. Scotch-ul cobora mult prea uşor în zilele astea.

„Se pare că cineva i-a spus lui Robert despre incidentul de la restaurant de săptămâna trecută. Îţi aminteşti? Mary Ann a ameninţat că-i spune lui Robert că Martin o bate la cap.”

Jack a dat din cap. „Îmi amintesc. Pare subţire, totuşi.”

„Nu şi pentru Robert.”

„Bine zis. Cum a luat-o Will?”

Sean a scuturat din cap. „Nu ştiu. Mike şi tipul de la FBI l-au luat înapoi. Nu am rămas să văd cum se termină totul. M-am gândit că va dura ceva timp.”

„Ce părere ai despre faptul că Will şi Carl sunt pe lista scurtă?” a întrebat
Jack.

Sean a ridicat din umeri. „Will are o istorie, dar nu este suficient de inteligent sau subtil pentru a fi adevăratul ucigaş din Riverside. Nu-l cunosc pe Carl atât de bine. Aş spune că el se potriveşte mai bine profilului. E liniştit, trăieşte singur şi

se hrăneşte din suferinţa altora. Dar dacă şi-ar lua propriul angajat, ar fi cel mai prost criminal în serie din istorie.”

Din păcate, Jack a fost de acord cu el. „Oricare dintre ei l-ar putea imita pe Ucigaş, totuşi.”

„Adevărat. Sau ar putea fi un alt bărbat alb între douăzeci şi patruzeci de ani care locuieşte singur sau care se potriveşte profilului general al criminalului în serie.” Sean şi-a terminat băutura.

„Chiar nu-mi place să cred că cineva de pe aici a luat-o pe Mary Ann.”

„Ştiu, dar profilerul FBI pariază pe un localnic. Branigan Road este prea îndepărtat pentru un criminal la întâmplare.”

„Cine mai este pe lista scurtă a lui Mike?” a întrebat Jack.

„În afară de fiecare bărbat alb din comună?” Sean a bufnit. „Datorită accesului lor facil la Ace, pe care ştiu că ucigaşul l-a folosit de la autopsiile victimelor anterioare, el i-a adăugat pe Doc White, veterinarul de animale mari; Dr. Ritter, veterinarul de animale mici; şi o mână de crescători şi dresori de cai, inclusiv vecinul tău, Jeff Stevens.”

„Nu-l cunosc pe Dr. Ritter, dar Doc White pare cam bătrân.”

„Puternic ca un bou, totuşi”, a subliniat Sean.

Jack şi-a imaginat vecinul. Jeff nu putea să aibă mai mult de un metru şaptezeci şi era cam slab. „Crezi că Jeff ar fi destul de puternic?”

„Se ocupă toată ziua de animale de o mie de kilograme.”

„Bine zis”, a recunoscut Jack.

Vărul său şi-a deschis servieta şi a scos două dosare. L-a aruncat pe primul pe biroul lui Jack. „Acestea sunt actualizările pe care le recomand la sistemul de securitate. Senzori de mişcare, camere video, interfon, tot ce am discutat şi chiar mai mult. O să punem o linie telefonică şi o să amplasăm o cameră sau două şi la hambar. Oamenii mei

vor fi aici mâine la prima oră pentru a începe instalarea.”

Jack şi-a lăsat paharul jos. Bănuia deja ce se afla în al doilea dosar.

„Şi iată tot ce ai vrut să ştii despre noul tău îngrijitor, pe care, apropo, soarta l-a călcat în picioare.”

Jack se holba la dosar. Adevărata identitate a lui Beth era chiar în faţa lui. Atunci de ce ezita să deschidă dosarul? Pentru că, deşi ea îl minţise şi îi prezentase un act de identitate fals, tot i se părea o încălcare a intimităţii ei. Ceea ce era o prostie. Avea tot dreptul să ştie pe cine a angajat. Şi, mai important, cum ar fi putut să o ajute dacă nu ştia nimic despre situaţia ei?

„După ce vei citi asta, vei înţelege de ce am adăugat câteva funcţii suplimentare la sistemul de alarmă. E în rahat până la gât.”

Capitolul 25

Mâna lui Jack plutea deasupra dosarului.

„Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să îl deschizi?”

Jack a întins mâna şi a răsfoit coperta, ignorând izbucnirea vărului său. Ştia că raportul lui Sean va fi cuprinzător, dar tot nu era pregătit pentru fotografia lui Beth care îl privea de pe prima pagină a raportului privind o persoană dispărută. Privirea lui Jack s-a mutat de la fotografie la textul de mai jos. Numele ei era – la naiba – Elizabeth Baker.

Creierul lui Jack a îngheţat pentru câteva secunde în timp ce încerca să-şi amintească ce auzise la ştiri despre dispariţia

ei. Congresmanul nu locuise în jurisdicţia sa, dar Jack ştia despre caz. Îşi aminti brusc că soţia dispărută a congresmanului Baker era nebună – cel puţin aşa li se spusese. Cu ceva timp înainte de dispariţie, ea încercase să cumpere un bilet dus pe Ambien Express.

Jack a luat raportul pentru a citi detaliile. Elizabeth Andersen Baker a dispărut din casa ei din Main Line Philadelphia toamna trecută. Congresmanul Richard Baker se dusese cu o seară înainte să-şi viziteze tatăl la Washington pentru un sfat cu privire la o problemă legislativă şi rămăsese peste noapte.

Când s-a întors acasă în dimineaţa următoare, noua sa familie dispăruse. Maşina doamnei Baker dispăruse. Poliţia a fost chemată o jumătate de oră mai târziu.

De obicei, poliţia prefera să aştepte patruzeci şi opt de ore înainte de a completa un raport de persoane dispărute pentru un adult, dar din moment ce Elizabeth Baker fusese spitalizată recent cu depresie severă după tentativa ei de sinucidere, se credea că este un pericol pentru ea şi pentru copii. Ea nu îşi luase medicamentele cu ea. Poliţia a început să o caute pe doamna Baker imediat după depunerea raportului. Jack bănuia că faptul că era soţia unui membru al Congresului avea legătură şi cu serviciile de „mănuşă albă” pe care Baker le primise din partea forţelor de ordine.

Elizabeth avusese un avans de cel puţin douăsprezece ore. În luna care a urmat dispariţiei ei, au existat sute de apariţii nefondate ale doamnei Baker, dar poliţia nu confirmase niciuna.

Doamna Baker nu avea familie. În timpul vacanţei de vară din primul ei an de facultate, fratele ei în vârstă de zece ani a fost ucis de un prieten într-un accident cu o armă de mână. Tatăl ei era un colecţionar de arme şi neglijase să- şi încuie

seiful pentru arme. Tatăl ei folosise apoi un al doilea pistol pentru aşi decora biroul cu un model Rorschach al propriei materii cerebrale a doua zi. Elizabeth îl găsise. Mama ei a murit de cancer în anul următor.

După ce a răsfoit foile matricole plictisitoare de la facultate şi documentele legale referitoare la prima căsătorie a lui Beth şi la naşterea copiilor ei, Jack a răsfoit raportul accidentului în care a murit Brian Andersen. Informaţiile se potriveau cu ceea ce îi spusese Beth. S-a uitat în sus la Sean. „Presupun că ai citit toate astea?”

„Am răsfoit-o, da.” Sean s-a dus la măsuţă şi a desfăcut sticla de whisky.

„Tu ce crezi?” Jack s-a întins după paharul de scotch pe care îl uitase.

Sean a turnat un shot scurt. „Cred că există două posibilităţi aici. Beth e deprimată şi deliriează, sau Baker minte.”

„Da.”

Vărul său a tăiat prin prostii până la miezul situaţiei cu o precizie chirurgicală. „Pe de o parte, viaţa ei a fost plină de suficiente tragedii pentru a justifica depresia. Dar trebuie să te întrebi de ce a decis brusc să renunţe atât de mulţi ani mai târziu. A fost contabilă şi mamă singură timp de vreo cinci ani înainte să-l întâlnească pe Baker.”

Jack a încheiat gândul lui Sean. „Şi de ce s-ar fi agravat depresia ei dacă viaţa ei se îmbunătăţise?”

„Exact.” Sean şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de comodă.

„În plus, Beth este fanatică în a nu lua medicamente. Nici măcar nu a vrut să ia ceva pentru contuzia ei. N-am văzut-o niciodată să bea un pahar de vin.” Jack şi-a scărpinat bărbia. „Ceea ce înseamnă că congresmanul Baker minte cu dinţii lui perfecţi.”

Sean a bufnit. „Probabil a ales-o din cauza tuturor tragediilor din viaţa ei. Plus că nu are rude apropiate. Era drăguţă şi vulnerabilă. Baker s-a gândit că ar fi uşor de manipulat.”

Furia îi strânse pieptul lui Jack.

Vărul său şi-a încrucişat braţele pe piept şi a gesticulat cu paharul. „Trebuie să te întrebi, de ce un bărbat cu o soţie deprimată, posibil sinucigaşă, ar lăsa-o singură peste noapte? Mai rău, a lăsat doi copii în grija ei exclusivă. Doi copii pe care pretinde că îi iubeşte ca şi cum ar fi ai lui.”

„Bine zis”, a fost de acord Jack. „Nu e ca şi cum nu şi-ar putea permite să angajeze ajutoare.”

„Când poliţia l-a întrebat asta, el a spus că, în calitate de politician, nu-i place să renunţe la puţina intimitate pe care o avea familia.” Ochii rotiţi ai lui Sean au transmis opinia sa cu privire la declaraţia congresmanului.

„Cred că asta are sens într-o familie normală.” Jack a scuturat din cap. „Dar nu şi în cazul ăsta. Nimeni cu bun simţ nu ar lăsa o femeie instabilă mintal singură cu doi copii. Ori minte, ori e vinovat de neglijenţă criminală.”

„Doar dacă nu este instabilă mintal”, a adăugat Sean. „Mie mi se pare destul de sănătoasă. Există vreo şansă ca paranoia ei să fie doar în mintea ei?”

„Categoric nu. Ameninţările imaginare nu conduc sedanuri negre.” Jack la pus pe Sean la curent cu accidentul lui Beth.

Pumnul lui Sean a bătut cu putere pe birou. „Accident pe dracu'. Baker e pe urmele ei.”

„Congresmanul are ceva de ascuns.” Jack i-a întâlnit privirea lui Sean. „Ceva despre care nu vrea să vorbească soţia lui.”

$$$

Mai târziu, după ce Sean a plecat, Jack a scos articolele despre familia Baker pe care vărul său le inclusese în dosar, fiind convins că povestea congresmanului era o mare porcărie cu mult înainte ca acesta să discute cu Jack despre asta.

Jack a ridicat o fotografie din dosar. Era într-o revistă glossy full-color cu congresmanul la un eveniment caritabil din timpul logodnei lor.

Mâna lui Baker se odihnea intim pe partea mică a spatelui ei. Arăta diferit cu părul ei şaten deschis, care era mai scurt, evidenţiat şi tuns într-un stil modern, îngrijit. În fotografie era cu zece sau cincisprezece kilograme mai grea, ceea ce îi schimbase întreaga formă a feţei. Nu era de mirare că Jack nu o recunoscuse. Cea mai mare diferenţă, însă, era în expresia ei. Ochii ei nu mai aveau privirea bântuită pe care Jack era obişnuit să o vadă. Părea fericită, sănătoasă şi frumoasă.

Jack s-a uitat la o altă fotografie, făcută la scurt timp după nunta lor. Zâmbetul fericit era acum forţat şi strâns. Stătea puţin mai departe de noul ei soţ decât în poza de logodnă, chiar în afara razei lui de acţiune. Era mai slabă, iar ochii ei nu mai erau la fel de strălucitori.

Următoarea fotografie a fost făcută câteva luni mai târziu. Schimbarea aspectului ei era uimitoare. Greutatea ei scăzuse dramatic. Părea obosită şi bolnavă. Sub ochi i se formaseră cercuri întunecate. Era o femeie diferită, ca şi cum ar fi fost lovită de cancer sau de vreo altă boală gravă. Depresia fusese diagnosticul oficial, dar Jack se întreba câte abuzuri fizice şi psihice suferise Beth în timpul acelor luni lungi de căsnicie.

Jack a scos apoi informaţiile despre congresmanul

Richard Baker. Studii în Ivy League, căpitan al echipei de dezbateri, avocat devenit politician, Baker fusese ales în Congres la scurt timp după ce se căsătorise cu Elizabeth. O nouă soţie atrăgătoare şi doi copii gata tăcuţi erau evident atuuri pentru un politician. Familia Baker era o familie cu bani vechi, cu o casă gigantică în Hamptons, cai de curse şi un iaht. Exista o fotografie a lui Richard şi a tatălui său în cercul câştigătorilor cu unul dintre caii lor, după Derby-ul Brandywine.

Jack a răsfoit fotografiile congresmanului. Richard Baker arăta atletic şi era blond, cu un bronz de club de ţară. Părul îi semăna perfect cu al lui Ken, hainele îi erau clasice, iar zâmbetul îi era sincer.

Pe Baker nu părea să-l deranjeze să apară în ziar şi era întotdeauna dispus să acorde un interviu, chiar şi atunci când pretindea că este îngrijorat de dispariţia soţiei sale.

Jack văzuse destule victime şi membri ai familiilor lor pentru a recunoaşte semnele pe care durerea şi îngrijorarea intense le lasă asupra unei persoane. Unii oameni reacţionau cu furie, în timp ce alţii îşi ascundeau suferinţa în ei, dar disperarea era întotdeauna vizibilă în ochii lor. Perioadele lungi în care nu mâncau sau nu dormeau lăsau o persoană uzată şi bătută. Îşi neglijau igiena personală, îşi muşcau unghiile până la capăt. În mod inevitabil, durerea autentică îşi lua tributul şi se manifesta ca o boală fizică.

Cu toate acestea, congresmanul nu părea supărat în niciuna dintre fotografii.

Expresia lui părea gravă şi îngrijorată, poate, dar hainele şi părul îi erau încă perfecte ca ale unui manechin. Nu slăbise îngrijorat de dispariţia familiei sale, iar Jack nu vedea nicio umbră sub ochii lui. Probabil că tipul ăsta nu ratase o manichiură, darămite o oră de somn de frumuseţe.

Dacă Baker îl angajase pe tâlharul din sedanul negru,

Beth şi copiii erau într-un pericol şi mai mare decât îşi dăduse seama. Familia Baker avea bani şi relaţii, multe în sistemul juridic şi, probabil, unele şi în afara legii. El ştia destul de bine că banii şi puterea puteau manipula legea la fel de uşor ca şi plastilina proaspătă Play Doh. În acest caz, banii şi puterea nu renunţaseră după o tentativă de crimă eşuată.

Ridicându-se, Jack a închis dosarul şi l-a depozitat în seiful de perete. Nu voia ca Beth să ştie încă că deţinea această informaţie. Încă mai spera ca ea să aibă suficientă încredere în el pentru a-i spune totul, dar cel puţin acum avea nişte informaţii care i-ar fi permis să o protejeze.

Acum trebuia doar să afle de ce. De ce îşi voia Baker soţia moartă?

Stingând lumina din birou, Jack s-a întors în hol cu intenţia de a arunca cele două pahare murdare în bucătărie înainte de a se îndrepta spre camera lui. Sunetul slab al unui fermoar îi atrase atenţia asupra scărilor.

Cu o mână pe balustradă şi cu cealaltă pe baston, a urcat treptele şchiopătând. Urmărind sunetele paşilor uşori, a virat la stânga în capătul scărilor. O lumină strălucea din jurul uşii lui Beth, care era uşor întredeschisă.

Jack s-a uitat prin deschizătură şi a oftat.

O valiză mare cu roţi era deschisă pe pat, iar înăuntru erau stivuite haine bine împăturite.

Beth împacheta.

Capitolul 26

Beth a împăturit o pereche de blugi şi i-a pus în valiză. Deşi evenimentele de dimineaţă îi îngheţaseră sângele în vene, nu se putea abţine să nu le întoarcă iar şi iar în minte. Un singur lucru era limpede: *accidentul* ei din după-amiaza aceea fusese cu totul altceva.

Oamenii lui Richard îi găsiseră. Trebuiau să plece. La noapte.

Copiii urmau să fie devastaţi. Deşi locuiau aici de puţin timp, iubeau munţii. Şi ei erau ataşaţi de Jack. Gâtul i se strângea la gândul că-l va părăsi. Întărindu-şi hotărârea, şi-a deschis dulapul şi a început să scoată cele câteva obiecte care atârnau înăuntru. Nu-şi putea permite să se gândească la Jack. Avea copii de protejat.

Îi lăsa pe copii să mai doarmă câteva ore, lăsându-i pe cei care se uitau la ei să creadă că s-au instalat pentru noapte. Apoi ar fi plecat cu câteva ore înainte de răsărit. Era cea mai bună şansă a lor de a scăpa. Singura lor şansă, de fapt.
Dacă aşteptau mai mult, bărbatul ăla din sedanul negru ar fi fost acolo, undeva, aşteptându-i.

Mâinile au început să îi tremure atât de tare încât nu a mai putut să îşi împăturească hainele. A îndesat restul grămezii în valiză într-o minge mare.

„Beth?”

Pierdută în gândurile ei panicate, ea s-a învârtit.

Jack stătea în pragul uşii. „Ce faci?”

Inima i s-a strâns la amestecul de şoc şi teamă din ochii lui căprui şi profunzi. Dacă ar fi ştiut adevărul, nu ar fi vrut-o oricum. Îl minţise de la bun început. Cuvintele au început să iasă din gura ei. „Îmi fac bagajele. Nu vezi? Ne-a găsit. Trebuie să plecăm. Acum. Nu pot să cred că te-am băgat în

mizeria asta. Te va ucide şi pe tine.” Conştientă de copiii care dormeau în camerele alăturate, şi-a redus vocea la o şoaptă panicată. S-a întors şi a închis valiza, incapabilă să privească tumultul de emoţii de pe faţa lui. Mâinile îi tremurau atât de tare încât nu putea să închidă geanta. „Nu mai e sigur aici, nu după ziua de azi.”

L-a simţit pe Jack traversând camera şi oprindu-se în spatele ei, cu corpul la câţiva centimetri de al ei. Mâinile lui au planat deasupra umerilor ei. A vrut să se sprijine de el şi să-i absoarbă puterea. Dar nu putea. Ar fi fost încă o decepţie.

„Nu poţi pleca. Dacă ai dreptate, te va urmări. Vei fi complet neprotejată. Gândeşte-te la copii. Ei sunt mult mai în siguranţă aici. Lasă-mă să te ajut. Te rog.”

„Jack, nu vrei să te mai implici în asta, cu noi. E prea periculos. Te-am minţit. Te-am minţit tot timpul.” Presiunea din pieptul ei ameninţa să o rupă în două.

I-a vorbit încet la ureche. „Te rog să nu pleci. Sean şi oamenii lui vor fi aici dimineaţă pentru a transforma acest loc în Fort Knox. Să ajungă la tine aici nu va fi uşor. Lasă-mă să te ajut. Nu poţi continua să fugi. Nu vreau să pleci, Beth.”

Deşi nu o atingea, căldura corpului lui îi încălzea spatele. Respiraţia lui îi mângâia gâtul. Era atât de concentrată pe corpul lui puternic şi solid, încât abia a observat că el părea să ştie mai multe decât îi spusese ea.

Totuşi, el avea dreptate. Fuga nu era răspunsul final, dar ştiind că ucigaşul plătit al lui Richard ar putea fi atât de aproape, a umplut-o de o teroare năucitoare. A tremurat, a respirat adânc şi s-a întors cu faţa la Jack.

Faţa îi devenise palidă şi gura, strânsă. Ochii lui erau plini de mult mai mult decât îngrijorare. Perspectiva de a-şi risca inima încă o dată era aproape la fel de înspăimântătoare ca Richard. Fusese deja spulberată de două ori înainte. Nu ar

fi supravieţuit unei alte pierderi.

„Poţi avea încredere în mine.” Jack a citit cu exactitate indecizia de pe chipul ei. „Te rog. Te rog, nu pleca.”

„Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine.” Ea i-a căutat în ochi orice urmă de furie sau dezamăgire. „Totul a fost o minciună. Tot ce ţi-am spus.”

„Nu poţi să-mi spui nimic care să mă împiedice să te ajut.” Jack i-a luat mâinile în ale lui. „Am ştiut că minţi de la bun început. Nu aş fi fost un poliţist prea bun dacă nu mi-aş fi dat seama de *asta.* Asta nu schimbă ceea ce simt.”

Ochii lui nu aveau nicio urmă de îndoială. Acum era totul sau nimic. Nu va mai fi cale de întoarcere de la această decizie. Dar dacă avea de gând să o accepte, să o ajute, să-şi rişte propria viaţă pentru ea, atunci trebuia să ştie adevărul. Întregul adevăr. Fiecare detaliu murdar.

„Numele meu este Elizabeth Baker şi sunt căsătorită cu Richard Baker, congresmanul Richard Baker, şi nu ştiu ce să fac. Ai dreptate. Nu pot fugi la nesfârşit.” Pentru prima dată, ochii ei au căutat contactul direct cu ai lui. „Am nevoie de ajutor.”

Spre uimirea ei, în ochii lui nu era nici şoc, nici condamnare, ci doar uşurare. I-a strâns uşor mâinile. „Am nevoie să-mi spui totul.”

Beth a dat din cap, uşurarea făcând-o să ameţească.

Jack s-a uitat înapoi pe hol. „Hai să mergem jos unde putem vorbi.”

Jack a ales biroul pentru că putea închide uşile. Neavând nevoie de spaţiu sau mobilă între ei, a ignorat biroul.

Beth s-a plimbat de-a lungul camerei mici.

Jack s-a mutat la comodă, i-a turnat un strop de scotch şi apoi a condus-o la fotoliul lipit de perete. I-a pus paharul în mână. „În primul rând, ştiam deja cine eşti. Sean şi-a dat seama.”

Surpriza şi suspiciunea îi străluceau în ochi. „De când ştii?”

„Cam o jumătate de oră.”

Uşurarea i-a trecut pe faţă. „Oh.” Degetele ei au strâns paharul, dar ea nu a băut.

S-a gândit la dosarul gros din seif şi a înlăturat sentimentul de vinovăţie. Făcuse ceea ce crezuse că e mai bine. Acum nu mai putea da înapoi. „Am citit povestea oficială din spatele dispariţiei tale. Acum trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat.”

Ochii ei s-au îndreptat spre fereastră, ca şi cum ar fi vrut să sară prin geam. A suspinat. Corpul i s-a dezumflat, iar privirea i-a căzut pe podea.

„În ultima noapte, noaptea în care am plecat, Richard era în biroul său. Îi sosise un pachet, cu livrare specială. Am presupus că era important şi că l-ar fi vrut imediat. Am încercat să nu-l supăr.” Ea făcu o pauză şi luă o înghiţitură minusculă de scotch în timp ce Jack digeră acea mică declaraţie revelatoare. Traducere: făcuse tot posibilul să evite să fie bătută măr. Furia s-a umflat în pieptul lui Jack şi i-a bubuit în urechi. A înăbuşit-o şi s-a străduit să asculte.

„Am bătut la uşă. Zăvorul nu se blocase şi uşa s-a deschis. Richard se uita 5 5 5 la un film pe ecranul său plat. Era atât de absorbit încât nu m-a auzit intrând. Am rămas acolo. Nu-mi venea să cred ce vedeam la televizor. Erau doi bărbaţi. Doi bărbaţi goi. Erau, um...” Beth şi-a scuturat capul şi a luat o înghiţitură sănătoasă de scotch. A fluturat o mână în aer. „Ştii tu...”

Sfinte cannoli. „Nu a fost ales Baker pe o platformă a valorilor familiei? Nu a promis că va milita pentru interzicerea la nivel federal a căsătoriilor între persoane de acelaşi sex?” a întrebat Jack.

Beth a dat din cap. „A fost centrul întregii sale campanii

şi cheia pentru majoritatea contribuţiilor pe care le-a primit, dar mai e ceva.” A tras aer în piept şi şi-a golit paharul fără să tuşească sau să scuipe. „Filmul nu era de calitate profesională, mai degrabă un film de casă. La început nu am putut vedea faţa bărbatului, dar apoi s-a întors şi l-am văzut pe... Richard. Era pe DVD cu un bărbat mult mai tânăr pe care nu l-am recunoscut.”

Mirosea ca o capcană pentru şantaj. Jack se îndoia că congresmanul şi-ar fi înregistrat propria transgresiune.

„Cred că am făcut un zgomot, pentru că capul lui Richard s-a întors brusc şi m-a văzut în uşă. După cum s-a uitat la mine, am ştiut că avea de gând să mă omoare. Nu avea cum să mă lase în viaţă după ce am văzut... asta. Chiar şi pe moment, îmi amintesc că m-am gândit că asta explica multe din comportamentul lui, cum ar fi de ce nu putea... um... performa... cu mine.”

Acea informaţie era cea mai bună veste pe care Jack o primise în ultimele săptămâni.

Neputând să mai stea locului, Beth s-a ridicat în picioare şi şi-a reluat plimbarea. „Am fugit pe hol. El m-a urmărit. Avea un deschizător de scrisori în mână. A reuşit să mă taie o dată pe o parte.”

Jack tresări când îşi aminti de cicatricea groasă care şerpuia de-a lungul coastelor ei. Doi centimetri mai jos şi nu ar mai fi avut această conversaţie.

Ar fi fost moartă. Jack a asimilat treptat aceste noi informaţii. Soţul ei o atacase cu un cuţit. Nu îşi pierduse cumpătul şi nu o bătuse de furie. Acţiunea lui nu fusese o pedeapsă fizică pentru o fărădelege, ci o intenţie de a o ucide.

Baker nu s-ar fi oprit de la nimic pentru a o reduce la tăcere pe Beth pentru totdeauna. Cu resurse imense în spatele său, ar putea să o urmărească cât de mult ar fi

nevoie.

Apoi Jack, poliţistul decorat, credincios în justiţie, susţinător al sistemului juridic, a avut o viziune. A vrut să-l omoare pe Baker. Nu doar să-l omoare, ci să-l pedepsească. Jack îşi vedea cuţitul în mână, feliindu-l şi tăindu-l pe congresman ca un bucătar japonez hibachi. O tăietură pentru fiecare dată când ridica pumnul spre Beth. Omul cavernelor din interiorul lui Jack voia răzbunare.

Ochii lui Jack s-au întors la ea în timp ce aceasta îşi continua povestea. El a şters imaginea din cap şi s-a concentrat la ceea ce spunea ea. Detaliile erau importante.

„Am ajuns până la bucătărie. Am luat lanterna mare de metal pe care o ţineam pe perete pentru urgenţe. Când s-a năpustit asupra mea, l-am lovit în cap, şi nu doar o dată. L-am lovit de câteva ori, ca să mă asigur că era cu adevărat inconştient. Apoi l-am legat cu bandă adezivă ca să nu mă poată urmări. M-am gândit că, dacă am noroc, nimeni nu-l va găsi până la sosirea personalului dimineaţa. I-am golit portofelul, mi-am luat toate bijuteriile, câteva schimburi de haine pentru mine şi copii. Am plecat de acolo în 15 minute. Nu avea rost să sun la poliţie. Ar fi crezut orice le-ar fi spus Richard. Aşa au făcut întotdeauna.” A rostit toate astea dintr-o suflare şi a ridicat paharul gol. „Pot să mai iau puţin?”

A turnat o jumătate de whisky în paharul ei. La greutatea ei corporală, un whisky single malt putea să dea un pumn serios, mai ales pentru cineva care nu băuse niciodată. Ea a luat paharul cu ambele mâini şi l-a băut ca un marinar.

Jack a ridicat paharul gol din mâna ei şi l-a aşezat pe birou.

Fără să stea pe gânduri, a tras-o la pieptul lui şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei. Ea s-a sprijinit de el şi a inspirat cu greu. Au trecut câteva minute până când tremuratul ei a încetat.

„Chiar ai încercat să te sinucizi?”

„Nu!” Beth s-a îndepărtat de pieptul lui, furia sclipindu-i în ochi. „La scurt timp după ce ne-am căsătorit, i-am spus că plec. A spus că dacă o fac, nu-mi voi mai vedea niciodată copiii. Trebuie să-mi fi pus ceva în mâncare sau în ceai. Nu-mi amintesc nimic în afară de faptul că m-am trezit în spital. Am fost legată de un pat în secţia de psihiatrie. Când i-am spus doctorului că nu luasem nimic, a spus că delirez şi a mărit doza de medicamente. Odată ce o tentativă de sinucidere era înregistrată, luarea copiilor mei ar fi fost floare la ureche pentru Richard şi tatăl său.”

Ea a vorbit în pieptul lui. „Când am plecat, ne-am dus direct la casa unchiului meu din Virginia.” Un suspin adânc i-a străbătut trupul. „El a avut grijă de tot. A scăpat de maşina mea. Ne-a făcut rost de noi identităţi. Ne-a ferit de ochii lumii. Pentru o vreme am crezut că voi fi căutat pentru atac sau tentativă de omor sau ceva de genul ăsta, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.”

„Baker a fost probabil prea preocupat de imaginea lui pentru a face public faptul că soţia lui mică l-a întrecut.” Jack s-a lăsat pe spate şi şi-a prins mâna sub bărbia lui Beth. Mişcându-se încet, a atras-o spre faţa lui până când buzele lui s-au atins uşor de ale ei. Apoi i-a sărutat tâmpla. „Nu-l voi lăsa să-ţi facă rău din nou.” Cuvintele au ieşit ca o şoaptă pe părul ei.

„Ştiu.” Mâinile ei au alunecat în jurul gâtului lui, iar el s-a întors la gura ei. Când buzele ei s-au deschis sub ale lui, acel fir subţire şi strâns de control s-a rupt. I-a strivit trupul moale împotriva lui. O viziune a lui Baker mânuind- o i-a trecut prin minte şi a eliberat-o brusc. „Îmi pare rău.”

Ochii i s-au deschis brusc; pieptul i s-a umflat. A clipit confuză. „Despre ce?”

„Nu vreau să-ţi fac rău. Nu după Baker...” Jack înghiţi în

sec, scanându-i ochii în căutarea vreunui semn de teamă sau dezgust, vreun indiciu că nu voia ca el să o atingă. A văzut doar dorinţă.

„Nu mi-a fost niciodată frică de tine, Jack. Mi-a fost teamă doar că vei încerca să afli cine sunt şi că Richard va afla.” Ea s-a apropiat şi şi-a lipit corpul de al lui. Sub sânii ei moi, bătăile inimii ei îi zvâcneau în piept. „Am nevoie de tine.”

Erau cuvintele pe care dorea să le audă. Şi-a îngropat faţa în curbura gâtului ei. Ea era caldă şi moale şi mirosea a căpşuni.

„Există o singură problemă. Sunt încă căsătorită.”

„Nu pentru mult timp”, a spus Jack.

Gurile lor s-au întâlnit. Buzele ei moi au cedat instantaneu sub ale lui, iar el şi-a plimbat limba între ele.

Capitolul 27

Beth s-a aplecat spre el şi a închis ochii când el i-a luat gura. Aftershaveul lui lemnos persista pe pielea lui şi se amesteca cu parfumul moscat al excitaţiei lui. Corpul lui musculos era minunat de tare împotriva ei. Picioarele îi slăbeau în timp ce dorinţa i se încolăcea în burtă.

Îi simţea pasiunea izbucnind în timp ce îi devora gura. Mâinile lui îi cutreierau corpul cu poftă, apucându-i fundul şi trăgând-o mai aproape de lungimea tare care îi apăsa burta. Şi-a tras capul înapoi şi a strâns-o din nou la pieptul lui, respiraţia lui fierbinte pe gâtul ei făcând-o să tremure, dar nu îi era frig. Şi-a alunecat palmele de-a lungul corpului ei până când s-au oprit pe claviculele ei, degetul mare frecându-i golul sensibil de la baza gâtului.

„Spune-mi dacă vrei să mă opresc.” Mâna lui aspră tremura de dorinţă în timp ce se întindea pentru a-i mângâia obrazul.

„Te rog, nu te opri.” Corpul ei dorea să se apropie de al lui. Cât de aproape se putea.

Jack părea mai nervos decât era ea. I-a atins uşor maxilarul, iar ea şi-a sprijinit capul în palma lui. „Încrederea ta în mine este umilitoare, Beth.”

Ea şi-a tras capul înapoi şi i-a întâlnit privirea. „E în regulă, Jack. Nu mie frică de tine. Nu credeam că voi dori vreodată un alt bărbat, dar iată-te.”

„Da, aici sunt.” El s-a aplecat în jos şi a sărutat-o din nou. Mâinile lui au alunecat pe părţile ei laterale şi i-au prins şoldurile, modelându-i corpul pentru a se potrivi din nou cu al lui. L-a simţit tare ca piatra pe stomacul ei.

El şi-a plimbat buzele pe partea laterală a gâtului ei. Pielea i-a furnicat, iar căldura i s-a adunat în burtă pe măsură ce corpul ei se trezea. După luni întregi de amorţeală, era brusc conştientă de fiecare centimetru pătrat de piele de pe corpul ei, care tânjea după atingerea lui. Sentimente îndelung adormite izbucniră în timp ce ea prindea viaţă sub mâinile lui. Pielea ei trăia şi respira pentru mişcarea degetelor lui, pentru şoapta respiraţiei lui fierbinţi pe pielea ei umedă.

Şi-a plimbat gura de-a lungul maxilarului ei şi i-a ciupit uşor lobul urechii, provocându-i tremurături pe şira spinării.

El şi-a ridicat capul. „Nu aici.” Jack a luat-o de mână şi a condus-o din birou, pe hol, până la dormitorul lui, închizând şi încuind uşa în urma lor.

Camera era dominată de un pat king-size. Sau cel puţin aşa părea.

Jack s-a aşezat pe marginea patului, trăgând-o aproape, astfel încât ea să stea între picioarele lui. El şi-a ridicat

bărbia şi a privit-o, cu fata înroşită şi ochii acoperiri de dorinţă, aşteptând ca ea să facă pasul următor. Beth s-a întins în jos şi i-a tras cămaşa peste cap, astfel încât să-i poată atinge pieptul lat şi gol. Şi-a întins degetele în jurul muşchilor duri ai umerilor lui şi a simţit căldura crescând din corpul lui. El a gâfâit când vârful degetului ei a trecut peste un sfârc. Ochii i se dilatau când mâinile ei îi mângâiau planurile dure ale pieptului şi stomacului.

Urmându-i exemplul, el şi-a strecurat mâinile sub cămaşa ei şi a parcurs încet pielea fină de pe spatele ei. Corpul ei s-a aplecat spre el în semn de răspuns. Nerăbdătoare să simtă carnea lui tare pe pielea ei, Beth şi-a descheiat cămaşa. Gura lui Jack i-a urmărit degetele în timp ce acestea coborau pe centrul pieptului ei. I-a dat cămaşa jos de pe umeri, mişcându-şi buzele pe claviculă, de-a lungul gâtului ei. Pulsul ei pulsa puternic pe buzele lui în timp ce gura lui aluneca pe pieptul ei.

Un geamăt coborât i-a scăpat de pe buze când limba lui a zăbovit chiar deasupra dantelei sutienului, apoi a alunecat înăuntru pentru a-i atinge sfârcul. Fiorul de plăcere a coborât direct până la degetele de la picioare.

„Dă-o jos”, a respirat el pe pielea ei umedă. „Te rog.”

Şi-a desfăcut sutienul şi a lăsat bretelele să-i alunece pe braţe. Jack a încremenit câteva secunde, cu privirea aţintită asupra sânilor ei, înainte de a-şi coborî capul şi de a linge un sfârc cu vârful limbii până când acesta s-a strâns într-un vârf tensionat şi sensibil. Şi-a ridicat gura şi a suflat peste vârful umed.

Şoldurile lui Beth s-au rostogolit, iar umezeala s-a adunat între picioarele ei.

Jack s-a întors şi i-a acordat aceeaşi atenţie celuilalt sân, mormăind în carnea ei: „Mai multă piele. Acum.”

„Aşteaptă.” Beth s-a îndepărtat, şi-a ridicat piciorul

pantalonului, şi-a desfăcut Sig-ul de la gleznă şi l-a aşezat pe noptieră. „Nu ţi-am spus nici despre asta.”

Ciudat. Jack nu părea surprins să vadă o armă. „Nu-i nimic. Mă simt mai bine ştiind că o ai. Acum vino înapoi aici.” A tras-o înapoi la marginea patului, şi-a prins degetele mari în talia blugilor şi a alunecat ţesătura încet pe şolduri.
Când ea a ieşit din pantaloni îmbrăcată doar în acel tanga negru, Jack a expirat brusc. Beth a roşit în timp ce el se uita la joncţiunea dintre coapsele ei.

„Mi-ai tăiat respiraţia.” A întins mâna înainte şi şi-a strecurat arătătorul în elasticul tanga de la şoldul ei. A tras-o mai aproape. „Nu a mai trebuit să mă gândesc la autocontrol de treizeci de ani. Doamne ajută-mă.”

Degetul lui a alunecat mai jos, urmând banda tanga până când a ajuns la carnea ei cea mai moale. A dat mătasea la o parte şi a atins-o cu mişcări uşoare, care i-au atras şoldurile înainte cu un impuls instinctiv.

„Nu e corect. Eşti încă îmbrăcat.”

„Asta se rezolvă uşor.” I-a arătat un zâmbet răutăcios.

Ea a întins mâna pentru a-i desface fermoarul. El şi-a ridicat corpul în timp ce ea îi împingea pantalonii în jos şi îi scotea cu mult mai puţină fineţe decât ar fi arătat el. În cele din urmă, erecţia lui s-a eliberat, disperată după atingerea ei. Ea şi-a încolăcit mâna în jurul lungimii fierbinţi a sexului lui. Şoldurile lui se legănau. Era în acelaşi timp tare ca oţelul şi moale ca satinul.

„Dacă continui să mă atingi aşa, totul se va termina înainte să înceapă.” Gemând adânc în gât, el i-a liniştit mâna cu a lui. A alunecat încet un deget înăuntrul ei şi a scos ceea ce a sunat aproape ca un mârâit din adâncul pieptului său. Ea s-a încordat pentru o secundă, apoi s-a relaxat în timp ce el continua să o mângâie, suflându-i cuvinte de încurajare la ureche. Degetul lui mare i-a înconjurat micul mugure de

terminaţii nervoase.

Beth s-a mişcat împotriva lui pentru a creşte presiunea. Nu era suficient.

Nici pe departe suficient.

Jack a îngheţat brusc. Frustrarea i-a traversat faţa. „Beth. Nu pot să cred că spun asta, dar ar trebui să ne oprim. Nu am nici o protecţie."

Şoldurile ei s-au oprit din mişcare, dar ea i-a întâmpinat privirea întrebătoare cu un zâmbet trist. „Nu-i nimic. Nu mai pot avea copii."

El a ezitat doar o secundă, iar Beth a fost surprinsă să vadă o expresie care ar fi putut fi doar dezamăgire trecând pe faţa lui. Apoi acele degete agile s-au întors la treabă şi au făcut-o să uite de ce fusese tristă. El a făcut-o să-şi uite propriul nume.

Genunchii i-au cedat în timp ce senzaţii demult uitate o inundau.

„Am nevoie de mai mult", a oftat ea, uitându-se direct în ochii lui. Apoi sa mutat peste el şi l-a luat în ea, alunecând până când arborele lui a fost îngropat adânc în corpul ei.

Amândoi au expirat în acelaşi timp. Jack nu s-a mişcat, dar în interiorul ei, erecţia lui pulsa.

„Phew", a răsuflat el uşurat.

Beth a râs încet.

„Ştii, e un moment nepotrivit să râzi de un bărbat", a glumit el fără suflare în urechea ei. „Nu face prea multe pentru performanţa lui."

„O să ţin minte asta." S-a oprit o clipă, lăsându-şi corpul să se adapteze la prezenţa lui, la presiunea dulce a invaziei, savurând senzaţia de a-l avea în ea. Jack a rămas nemişcat, deşi tensiunea era vizibilă în maxilarul său încleştat şi în venele cordonate care îi ieşeau din gât. I-a lăsat controlul total, permiţându- i să stabilească ritmul când a început să se

mişte, la început încet, chinuitor de încet, trăgând acele prime valuri de plăcere, până când senzaţiile însele au preluat treptat comanda.

Gâfâind şi umed, corpul ei a preluat controlul.

„Beth.” El s-a aplecat în faţă şi a gâfâit în urechea ei. Şi-a strecurat mâna între trupurile lor, vârful degetului mare căutând, găsind, mângâind carnea ei umflată. Ea s-a aplecat pe spate, unghiile săpându-i în spate, împingându-l mai adânc. Întregul ei corp s-a încleştat. Plăcerea i-a pulsat adânc în burtă şi a explodat prin membrele ei. Jack a apucat-o de şolduri, pătrunzând complet în ea înainte ca trupul lui să tresară şi să devină moale.

Jack s-a prăbuşit pe spate şi a tras-o cu el pe pat.

Inima lui îi bătea în ureche în timp ce capul ei se sprijinea de pieptul lui în întuneric. Uşurarea şi satisfacţia i-au inundat trupul moale şi umed.

5 5 5 K 5

$$$

Mâinile lui s-au aşezat pe spatele ei, mângâind încet pielea netedă de la umeri până la curba feselor.

„Uau”, a şoptit ea, corpul ei fiind încă întins peste al lui.

„Da. Wow.” I-a sărutat capul. Cu siguranţă nu era grăbit să se ridice. „Eşti bine?” Se gândea că va fi gata să se mişte din nou într-o zi sau două.

„Da, sunt mai mult decât OK. Mă simt minunat.” Părea uşurată. „A trecut mult timp de când nu m-am mai simţit atât de bine.”

Şi totuşi, iat-o aici, goală în patul lui, relaxată, cu coapsele relaxate şi moi, lăsate liber pe şoldurile lui. Ea s-a rostogolit de pe pieptul lui, iar el a tras-o la el, savurând

senzaţia pielii ei mătăsoase pe corpul lui. A ţinut-o aproape câteva minute, permiţând respiraţiei lor să revină la normal.

„Nu am mai fost atât de agitat de când aveam şaptesprezece ani şi o aveam pe acea majoretă sexy cu care am avut fantezii pe bancheta din spate a Chevyului meu Nova. Mi-a luat toată vara să o aduc acolo. Întregul interludiu a durat mai puţin de un minut. Şi sunt generos cu intervalul de timp. Desigur, la şaptesprezece ani, eram gata să încep din nou un minut mai târziu.” I-a băgat capul sub bărbie.

„Acum că am scăpat de acea primă dată ciudată, o să-mi iau timp şi o să- ţi gust fiecare centimetru din corp.”

Când ea nu a răspuns, Jack şi-a întors capul şi a privit-o în jos.

Ochii îi erau închişi, respiraţia adâncă şi uniformă în somn. Nimic nu se compară cu un orgasm intens pentru a relaxa o persoană. Cel puţin el spera că fusese la fel de cutremurător pentru ea cum fusese pentru el. El se simţise de parcă inima îi explodase.

A privit-o cum se cufundă mai adânc în somn. Părea mai tânără, semnele de oboseală îi dispăruseră temporar de pe faţă într-un moment rar de pace. Nu o văzuse niciodată atât de calmă. Ochii lui au străbătut lungimea corpului ei gol, apreciind contrastul dintre membrele ei netede şi subţiri încâlcite cu cele mari şi păroase ale lui.

Inima lui Jack îi zvâcni în piept. Dacă ea nu ar fi avut atât de mare nevoie de somn, ar fi trezit-o pentru încă o tură. Deja o dorea din nou. Exista un Dumnezeu, iar Jack era în mod evident de partea lui bună în acest moment.

A suspinat şi s-a rostogolit pe o parte. Lumina lunii se filtra prin jaluzele şi îi lumina pielea. Jack a inspirat încet printre dinţi în timp ce se uita atent la pielea de pe stomacul ei. O amintire vie a suferinţei ei, cicatricea ieşea în evidenţă, ridicată şi roz în pielea albă şi moale. Jack îşi trecu uşor

degetul peste semn. Pieptul i se strânse când se gândi cât de aproape fusese ea de moarte în acea noapte.

Protejarea s-a aşezat peste el ca o ceaţă groasă, umezind toate celelalte emoţii. Apropiindu-se de ea, a tras pătura peste umerii ei şi a închis ochii, încercând să şteargă imaginile violente care îi treceau prin minte şi să se concentreze în schimb asupra plăcerii fizice pe care fusese în stare să i-o ofere. Dumnezeu ştia că ea experimentase deja destulă durere.

Lui Jack nu-i păsa cât de important era omul. L-ar fi ucis personal pe congresman şi l-ar fi îngropat într-o groapă adâncă înainte de a-l mai lăsa vreodată să se apropie de ea.

$$$

Beth s-a trezit devreme în dimineaţa următoare, puţin surprinsă de corpul cald lipit de ea în pat. A aruncat o privire pe fereastra din cealaltă parte a camerei.

Cerul era cenuşiu palid, iar primele dungi portocalii ale zorilor abia se înclinau peste orizont. Pentru că nu voia ca copiii să o vadă ieşind pe furiş din camera lui Jack, intenţionase să se trezească şi să se întoarcă în patul ei cu mult înainte de răsărit. În schimb, a dormit adânc, fără să viseze, toată noaptea. Uimită de cât de bine se simţea, s-a rostogolit cu faţa la Jack. El era deja treaz, întins pe o parte şi o privea. El şi-a strecurat mâna în jurul şoldului ei şi i-a cuprins fundul pentru a o trage înspre corpul său dur şi gol. A sărutat-o adânc.

„Bună dimineaţa.” Vocea lui era profundă şi răguşită. O excitare matinală îi apăsa stomacul în timp ce mâna lui îi mângâia corpul. A simţit o apăsare adâncă în burtă când gura

lui s-a plimbat pe gâtul ei, corpul ei anticipând deja plăcerea.

„Ar trebui să plec. Înainte să se trezească copiii.” Să vorbească coerent presupunea un oarecare efort. Gura lui îi distragea atenţia, alunecându-i de-a lungul claviculei spre locul sensibil pe care îl descoperise între gât şi umăr. Mâinile puternice alunecau pe pielea ei suplă, frământându-i muşchii de pe fiecare parte a coloanei vertebrale.

„E devreme. Nu se vor trezi decât peste o oră sau două, cel puţin.” Limba lui a coborât încet până la umărul ei. Pielea ei a înflorit de căldură, iar o dorinţă a crescut adânc în ea. Corpul ei îşi amintea cât de bine se simţea când el se mişca în ea noaptea trecută. Şoldurile ei s-au îndreptat spre el fără ca creierul ei să intervină.

„Oh, nu ştiu. Eu... cred...”

„Nu te mai gândi.” Buzele lui s-au apropiat de sfârcul ei, trăgând uşor. Corpul ei s-a arcuit ca un arc tras. Rânjind răutăcios, el şi-a îndeplinit promisiunea din noaptea precedentă. Buzele lui i-au străbătut coastele, i-au atins partea inferioară a sânului. Respiraţia lui fierbinte a călătorit pe pielea sensibilă a abdomenului ei. Ea s-a zvârcolit în timp ce buzele lui coborau mai jos. S-a întins după el, dar el s-a îndepărtat de ea.

„Doar relaxează-te. Bucură-te.” El a îndepărtat cu fermitate cearşaful, şi-a mutat gura de-a lungul cutiei toracice. „Mor să te gust.”

Alunecând şi mai jos, el a lins golul tandru de lângă şoldul ei. Luându-şi timp, lăsând anticiparea să crească, i-a gustat lungimea picioarelor, şi-a plimbat gura de-a lungul gambelor, a zăbovit pe locul din spatele genunchiului, a găsit pete de piele de care ea nici măcar nu fusese conştientă înainte ca el să le atingă. Corpul ei se zvârcolea, dorind mai mult, în timp ce buzele lui urcau pe interiorul coapselor ei tremurânde. Cu

un geamăt, el a mulţumit-o cu o mişcare lungă a limbii până în centrul ei. Şi-a ridicat capul şi a privit-o în ochi. Şi-a lins buzele, iar un geamăt înfometat a răsunat din adâncul lui.

Învârtindu-şi braţele sub coapsele ei, el i-a desfăcut picioarele şi şi-a coborât din nou gura spre ea. Inima ei a accelerat şi i-a bătut în urechi. Şoldurile ei tresăreau şi se legănau. Valuri de plăcere i-au străbătut corpul în timp ce el o mângâia cu buzele şi limba. Mâinile ei au strâns aşternuturile. Fiecare muşchi din corpul ei s-a contractat. Nu putea să respire. Apoi eliberarea a cuprins-o, curgându-i prin corp din interior spre exterior, făcând-o să dorească să îl aibă în ea.

A trecut peste ea – şi s-a oprit. Durerea i-a încreţit faţa. „Îmi pare rău. Poziţie proastă.”

El s-a rostogolit pe o parte, trăgându-i piciorul peste şold şi străpungând- o până la tălpi cu o singură lovitură puternică.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul lui şi i-a privit faţa contorsionată de lupta lui pentru control. El îşi împletea degetele cu ale ei în timp ce îşi găseau ritmul împreună. Corpurile lor, alunecoase de transpiraţie, alunecau unul împotriva celuilalt fără efort, pierduţi în plăcerea care creştea treptat. Buzele lui le-au acoperit pe ale ei într-un sărut adânc când ea a ajuns pe culme, înăbuşindu-i strigătele cu gura lui. El a explodat în ea cu o ultimă împingere adâncă şi s-a prăbuşit peste ea cu un geamăt fără suflare.

El şi-a lipit fruntea de a ei. Inima i s-a izbit de cutia toracică în timp ce corpul lui a dat o ultimă tresărire. Trupurile moi şi încâlcite, ea s-a uitat în ochii lui căprui şi profunzi, dorindu-şi să poată sta în pat toată ziua. Cu siguranţă ştia cum să îi scoată orice gând raţional din minte.

Ştia că copiii vor veni s-o caute în curând.

„Probabil ar trebui să mă furişez sus şi să fac un duş.” Un val de uşurare a 5 5 5 5 trecut prin ea. Înainte de noaptea trecută, crezuse că nu va mai face dragoste niciodată. Îi fusese teamă că nu-şi va da niciodată şansa.

Nu numai că a făcut-o, dar i-a şi plăcut. Mai mult decât ar fi crezut posibil.

Picioarele lor erau încă întrepătrunse. Ea nu era încă pregătită să rupă legătura fizică dintre ei. Şi-a dat seama cât de mult îi lipsise această legătură intimă, primordială, senzaţia trupului tare al bărbatului ei împotriva ei, bătăile sincronizate ale celor două inimi. Pentru prima dată de când îşi amintea, corpul ei era cald pe dinăuntru şi pe dinafară, muşchii îi erau relaxaţi şi relaxaţi. Se simţea de parcă toată tensiunea îi fusese eliminată din corp.

„Aş putea să te ajut.” I-a mângâiat gâtul, şi-a mutat buzele pe maxilarul ei. „S-ar putea să fi ratat câteva locuri.”

Ea a zâmbit. „Atunci nu aş ajunge jos înainte de prânz.” Vocea ei era reticentă, dar fermă.

„Probabil că nu.” Cu un suspin de regret, i-a dat drumul şi s-a rostogolit pe spate. Punându-şi braţul după cap, a privit-o cum se plimba goală prin cameră, adunându-şi hainele. I-a simţit privirea asupra ei şi s-a uitat peste umăr la el. Inima ei a tresărit la foamea care încă strălucea în ochii lui.

Şi-a tras pe ea blugii şi cămaşa, şi-a băgat sutienul în buzunar şi s-a aplecat să-l sărute uşor înainte de a deschide uşa în linişte şi a verifica holul. S-a strecurat afară şi a traversat holul în tăcere. Uşile celor doi copii erau încă închise când a urcat în vârful picioarelor, dar a auzit foşnetul lenjeriei de pat din camera lui Ben, indicând că se va trezi curând. Un val de vinovăţie a trecut peste ea,

dar l-a dat la o parte. Ceea ce se întâmplase între ea şi Jack fusese frumos şi a refuzat să se simtă ruşinată pentru că şi -a luat o noapte pentru ea. Beth a pornit duşul şi s-a privit în oglindă în timp ce aştepta ca apa să se încălzească.

Arăta mai tânără în dimineaţa asta şi se simţea incredibil. A dormit toată

noaptea. Ei bine, aproape toată noaptea. A zâmbit pentru sine. A păşit sub pulverizatorul fierbinte şi a lăsat apa fierbinte să curgă peste corpul ei, dorindu – şi pentru o clipă lungă să-i fi acceptat oferta lui Jack. Mâinile lui erau magice pe carnea ei şi nu se putea gândi la gura lui fără ca un val de căldură să îi înflorească în centru. Coapsele i se strângeau şi pielea îi furnica doar gândinduse la activităţile lui din această dimineaţă.

Şi-a dat cu cremă pe corp şi şi-a spălat părul. Poate va cumpăra un gel de duş parfumat. Simţea nevoia să miroasă frumos. Pentru prima dată în ultimii ani, se simţea senzuală. Problemele ei păreau atât de îndepărtate, mai puţin puternice dintr-o dată. El îi văzuse toate cicatricile, secretele trecutului ei violent fuseseră dezgolite, şi el încă o dorea.

Douăzeci de minute mai târziu, Beth a intrat în bucătărie. Copiii mâncau cereale la masă. I-a sărutat pe fiecare pe cap. O privire pe uşa franceză i-a arătat pe Sean şi pe oamenii lui descărcând echipament dintr-o camionetă. Ea a salutat-o pe doamna Harris şi a acceptat o ceaşcă de cafea.

Şi-a dus cafeaua în birou, a bătut la uşa închisă şi a deschis-o pentru a privi prin crăpătură. Ţinând telefonul fără fir lipit de ureche, Jack i-a făcut semn să intre. Ea a tras uşa în spatele ei. În timp ce se învârtea în jurul biroului, Jack a tras-o de partea lui, înfăşurându-i un braţ în jurul şoldurilor şi trăgând-o în poala lui. Dorinţa îi strălucea în ochi. De necrezut. Făcuse dragoste cu ea cu mai puţin de o oră

înainte.

„Hei, Wes. Sunt Jack. Dă-mi un apel înapoi. E important.” A apăsat butonul de închidere al telefonului şi l-a aşezat pe birou. „Wes este fostul meu partener. Am de gând să-l rog să vină aici. Aş vrea să îi spui totul. El ne poate ajuta.”

Panica îi stătea în gât. Să vorbească cu Jack era una. Să-şi verse curajul în faţa unui poliţist străin era cu totul altceva. „Nu ştiu dacă vreau să fac asta.” Jack i-a mângâiat braţul. „E în regulă. Am încredere deplină în Wes. Şi tu poţi.”

Îşi simţea pieptul strâns; plămânii îi erau constrânşi.

Jack s-a încruntat. „Hei, ia-o uşor. Dacă nu o poţi face, ne vom gândi la altceva.”

Ţinându-şi ochii pe chipul lui, ea a tras adânc aer în piept şi l-a eliberat încet. Jack n-ar fi forţat-o. Era decizia ei.

Ochii ei s-au fixat în ochii lui. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo declaraţie de dragoste, dar ea îşi cunoştea inima. Şi în cele din urmă a decis să aibă încredere în ea.

„O pot face.”

Capitolul 28

Jack a deschis uşa din faţă în momentul în care Wes s-a întins după sonerie.

Henry a anunţat sosirea fostului său partener imediat ce Crown Vic a intrat pe alee.

„Ce mai faci, Henry?” Wes a păşit peste prag. A bătut în partea lui Henry în timp ce câinele ii înconjura picioarele ca o pisică tabby gigantică. „Bună, Jack. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să urc aici.”

„Au trecut doar câteva zile.” Jack şi-a condus prietenul pe hol.

„Da, dar ai spus că asta e important.” Wes l-a urmat, încercând să nu calce pe picioarele săltăreţe ale lui Henry. „El nu s-a schimbat.”

Jack a intrat în birou şi a închis uşa în urma lor. „Uite, Wes. Apreciez că ai condus până aici. Nu am vrut să fac asta nicăieri în apropierea staţiei. În afară de tine, nu ştiu în cine pot avea încredere.” Prea emoţionat ca să stea jos, Jack şi-a sprijinit şoldul de birou. „Am nişte informaţii pentru tine, dar trebuie să promiţi să păstrezi confidenţialitatea sursei.”

„S-a făcut”, a răspuns Wes fără ezitare.

„Bine. Ce ştii despre Richard Baker?”

Wes părea gânditor. Şi-a frecat degetele pe bărbie. „Congresmanul Richard Baker?” Când Jack a dat din cap, a continuat: „Se zvoneşte că este pregătit pentru o funcţie mai înaltă. A fost la ştiri toamna trecută când soţia lui a dispărut. Avea o boală mintală. Nimeni nu a găsit-o niciodată. M-am uitat peste faptele clare ale dispariţiei ei acum câteva luni. Aveam o necunoscută la morgă care se potrivea descrierii ei generale. Baker a venit la morgă şi a văzut cadavrul. Nu era ea. De ce? Ce ştiţi despre el?”

Jack a făcut o pauză. „Ştiu unde este ea.”

Wes s-a îndreptat în scaun.

„Am vorbit cu ea.” Jack i-a dat versiunea lui Beth despre istoria ei maritală.

Wes s-a holbat la el. Gura îi atârna deschisă. „Rahat. Asta da poveste. Ar fi greu de dovedit, totuşi. Ea nu are o copie a DVD-ului?”

„Nu.”

„Păcat. Ar fi fost o pârghie bună.” Wes şi-a scărpinat bărbia. „Are vreo dovadă că Baker a înscenat tentativa de sinucidere?”

„Nu.”

Wes a căzut pe spate în scaun, ochii lui negri şi perspicace fixaţi pe Jack.

„Jack, chiar dacă aş crede fiecare cuvânt, nu pot investiga un congresman fără dovezi concrete. E cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Tipul are prieteni puternici. E noul băiat de aur al Partidului Republican. Unii oameni spun că va fi preşedinte într-o zi. Oamenii se vor supăra dacă încep să sap în viaţa lui privată. Voi ajunge înapoi într-o maşină de patrulare. Voi dirija traficul pentru următoarele 15 parade de Ziua Recunoştinţei. Ştii că nu-mi place să stau afară în frig, Jack. Tatăl lui joacă golf cu guvernatorul, pentru numele lui Dumnezeu.”

„E murdar, Wes.”

Wes a fluturat o mână în aer. „E un politician. Toţi sunt murdari.”

„Devii teribil de cinic.”

„Vine cu teritoriul.”

„Vreau să o cunoşti”, a spus Jack.

„Ea e aici?” a întrebat Wes cu incredulitate. „Elizabeth Baker este aici?” „Da, e aici. E noua mea îngrijitoare.” Jack s-a întors la fereastră, întorcându-se cu spatele la Wes. Ştia că faţa lui îi dezvăluia prea multe, mai ales lui Wes. A respirat adânc de câteva ori.

„Lasă-mă să ghicesc. Beth Ann Markham.” Când Jack a dat din cap, Wes s-a aşezat înapoi în scaunul de birou şi a bătut cu creionul pe birou.

„Cineva a încercat să o arunce de pe o stâncă. Cu accidentul lui Beth şi dispariţia unei femei din localitate, am ţinut pe toată lumea aproape de casă.” Jack s-a dus la fereastră şi a privit peluza.

„Am auzit despre chelneriţa voastră dispărută. Se potriveşte profilului victimei ucigaşului.”

„Da, aşa este. Federalii nu au făcut-o oficial, dar asta cred şi ei. Am avut sentimentul ăsta în adâncul stomacului stând acolo la locul faptei.”

Amândoi au tăcut un minut. Wes nu s-ar fi îndoit niciodată de intuiţia lui Jack. „Oricum, să revenim la Beth. Vreau să o cunoşti.” Jack şi-a condus prietenul şocat afară din cameră.

Beth şi copiii stăteau la masa din bucătărie şi jucau un joc vechi de Scrabble pe care îl găsiseră într-unul dintre dulapuri.

Wes s-a oprit şi a rămas cu gura căscată la Beth.

Beth s-a uitat la Wes cu o privire directă. Ben a părut să simtă tensiunea din cameră şi s-a apropiat de mama sa. Katie s-a dat înapoi. Mâinile ei mici au început să tremure. Inima lui Jack s-a strâns. S-a mişcat în jurul mesei şi a luat- o în braţe.

„Acesta este Wes. El este prietenul meu. El ne va ajuta.”

S-a aşezat, sprijinindu-se de pieptul lui Jack, doar că buza de jos încă îi tremura puţin.

Când Wes s-a aşezat pe unul dintre scaunele din bucătărie, Jack a ştiut că l-au cucerit. Wes era la fel de înnebunit după copiii speriaţi ca şi Jack.

Jack i-a dat un ghiont lui Ben şi a dat din cap spre Katie. Cu reticenţă, Ben şi-a luat sora de mână şi a condus-o afară din bucătărie.

„OK, Wes, ce vrei s-o întrebi?” Jack şi-a sprijinit coatele pe masă, s-a întins după mâna lui Beth şi a acoperit-o cu a lui.

Wes s-a holbat la mâinile lor împreunate pentru o secundă, apoi şi -a dat sufletul afară. „Mă bag.”

„Mulţumesc”, a spus Beth.

Wes s-a înroşit. „Nu te entuziasma prea tare. Acest lucru va dura ceva timp. Nu ştiu în cine pot avea încredere. Probabil în nimeni. Aceştia sunt oameni foarte puternici. O să te sun dacă aflu ceva.” Nu mai era nimic de spus. Wes se

scuză şi îşi luă politicos la revedere înainte de a ieşi pe uşă.

Jack l-a urmat până la maşină.

„Trebuie să-l prind pe tipul ăsta, Wes. Nu-l voi lăsa să-i facă rău din nou.” Jack şi-a strâns maxilarul în semn de frustrare. „Sunt destul de sigur că sunt îndrăgostit de ea.”

„Nu mai spune. Mi-am dat deja seama singur. O să adulmec puţin, să văd dacă e ceva murdar sub unghiile manichiurate ale congresmanului. Nu -ţi ţine respiraţia, totuşi. Dacă ar fi ceva cu adevărat suculent, probabil că vreun rival politic ar fi găsit-o până acum.” Făcând cu mâna, Wes a plecat.

Cu oarecare regret, Jack s-a întrebat dacă nu cumva pusese şi viaţa prietenului său în pericol. S-a scuturat de vinovăţie şi s-a întors în casă. Wes era poliţist.

Scoatea ciudaţii de pe stradă, asta făcea el.

Beth era încă în bucătărie, aşezată la masă, uitându-se la suprafaţa ei găurită. Umerii ei erau încovoiaţi de greutatea amintirilor ei, iar expresia ei era sumbră. Deşi Jack nu-i putea îndepărta povara, măcar o putea împărţi.

„Hei.” Jack s-a ghemuit în faţa ei, ridicându-i bărbia cu mâna şi uitânduse în ochii ei trişti. „Wes este un băiat bun. O să ne ajute.”

Ea a dat din cap, ca şi cum a vorbi ar fi necesitat prea mult efort în acest moment şi ea nu avea energia necesară.

„Mai am o favoare de cerut. Trebuie să vorbeşti şi cu şeful O'Connell.

După accidentul tău şi dispariţia lui Mary[5] Ann[5], Mike va verifica trecutul tuturor celor din oraş. E doar o chestiune de timp până când va afla că numele tău nu e Markham. E un poliţist deştept. Avem mai multe şanse să obţinem cooperarea lui dacă îl abordăm cu informaţia.”

„O să mă gândesc la asta.”

„Gândeşte-te repede. Eşti un nou venit în Westbury. Dacă erai bărbat, fără îndoială că te-ar fi interogat deja.”

$$$

Ochii lui Jack au clipit în griul palid al zorilor. Beth s-a agitat la pieptul lui. Era caldă şi moale şi goală. Ce trebuia să facă un bărbat?

A alunecat o palmă până la sânul ei, apoi i-a mângâiat uşor pielea cremoasă până la curba şoldului ei. Un geamăt somnoros, şi inima lui a pornit în galop. Când spatele ei s-a arcuit sub mâna lui, scula lui s-a mişcat spre ea ca o baghetă de ghicit după apă.

Ochii ei s-au deschis şi i-a zâmbit cu încredere deplină. Îl durea pieptul şi avea nevoie să se unească cu ea la fel de mult cum avea nevoie de aer pentru a respira. Mâna lui a alunecat în jurul şoldului ei şi între picioarele ei.

Se trezise moale şi umedă pentru el.

Dorinţa îi curgea prin burtă. Erecţia lui se sprijinea de coapsa ei, iar boaşele lui o încurajau.

A rostogolit-o pe spate, i-a despărţit picioarele şi a acoperit-o. Să se împerecheze, să o revendice, să o marcheze ca fiind a lui. A alunecat în căldura ei strânsă. Picioarele ei s-au mişcat şi s-au înfăşurat în jurul taliei lui, lăsându- l să se afunde mai adânc. Se culcase cu mai multe femei în viaţa lui, dar să fie în Beth era ca şi cum un curent electric i-ar fi trecut de la vârful penisului până la baza coloanei vertebrale.

El şi-a coborât capul şi i-a cerut gura dulce. Limba ei i-a răspuns lui într- un dans de împerechere care imita trupurile lor.

Tensiunea creştea, încleştându-i muşchii de la arcada

picioarelor până la globii oculari. Ea a început să se strângă; apoi mâinile lui au apucat-o de fund şi el a pompat mai tare, mai repede, alunecând-o pe pat sub el, în timp ce căldura ei îl strângea de la bază până la vârf. Chiar înainte să-i explodeze creştetul capului, el a ejaculat într-un vuiet de tren de marfa, o senzaţie care ia lipsit plămânii de aer şi capul de fluxul sanguin.

Aproape că a leşinat de intensitate şi s-a prăbuşit literalmente pe trupul lui Beth.

Sfinte Hristoase. Ce s-a întâmplat cu el?

Extenuat, golit de fiecare gram de tensiune, corpul lui a devenit moale. Respirând greu, s-a rostogolit de pe Beth şi a târât-o la pieptul lui. Stătea întins în lumina palidă a dimineţii, fără cuvinte, în timp ce plămânii îşi reveneau şi capul nu i se mai învârtea. Degetele lui Beth îi mângâiau bicepşii. O greutate s-a aşezat peste el.

$$$

Beth a mângâiat pieptul lui Jack în timp ce acesta se ridica şi cobora uniform. În timp ce el era epuizat după ce făcuseră dragoste – ceea ce nu era de mirare, având în vedere efortul olimpic pe care îl depusese pentru acest eveniment – ea se simţea încărcată, ca şi cum el i-ar fi transferat cumva toată energia lui. Nu avea cum să se poată întoarce la somn acum. Trebuia să se mişte. A alunecat de sub braţul lui şi a părăsit căldura patului lui. După ce s-a îmbrăcat repede, a ieşit din casa tăcută şi s-a îndreptat spre hambar. Avea să stea aproape de casă şi să scurteze drumul, dar dacă nu ieşea din casă, avea să înnebunească.

Douăzeci de minute mai târziu, Beth şi-a reglat scaunul în şaua scârţâitoare.

Ceaţa plutea peste pajişte, ca fumul, în zorii cenuşii. Umezeala înăbuşea sunetul copitelor lui Lucy în timp ce se îndrepta pe câmp spre poteca din pădure. Fiecare copită era însoţită de un sunet moale de supt când se ridica de pe pământul umed. Beth a ţinut iapa la pas, liniştită de legănarea uşoară a spatelui calului.

Plimbarea ei de dimineaţă era tot timpul de singurătate pe care îl avea în fiecare zi, deoarece ea şi copiii nu părăsiseră proprietatea de la accident. Trecuseră aproape două săptămâni de la vizita lui Wes şi nu auziseră nimic de la el.

Nici urmă de sedanul negru. Jack a teoretizat că oamenii lui Richard se reţineau din cauza prezenţei sporite a poliţiei şi a agenţilor federali în zonă, ca urmare a dispariţiei chelneriţei. Beth ştia că era doar o chestiune de timp până când oamenii lui Richard se vor întoarce să termine treaba.

Erau acolo, aşteptând o oportunitate.

Nici Mary Ann Spencer nu dăduse niciun semn. Beth se simţea ca şi cum lumea ei ar fi fost suspendată într-o stare de limbo. Toate aceste evenimente teribile planau deasupra ei, deasupra întregului oraş, ca o furtună care îşi aduna forţa.

Mirosul curat de pin îi umplea nasul pe măsură ce se apropiau de poteca din pădure. Poteca s-a transformat din iarbă moale într-un covor gros de ace de pin, iar bătăile copitelor lui Lucy s-au redus la un foşnet slab.

Singura emoţie pozitivă care îi trecea prin cap era dragostea ei pentru Jack, încă neproclamată verbal, dar în inima ei la fel. Nici el nu o spusese, dar pasiunea cu care făcuse dragoste în această dimineaţă îi spunea că el îi împărtăşea sentimentul.

Şi copiii îl iubeau. Au fost atât de uşuraţi să afle că nu mai

trebuie să îşi ascundă identitatea reală.

Sunetul apei care se scurge peste stâncă a liniştit nervii zdruncinaţi ai lui Beth.

S-a relaxat în şa cu o respiraţie adâncă, purificatoare.

Briza s-a deplasat. Capul lui Lucy s-a ridicat brusc. Nările i s-au aprins când au intrat în umbra pădurii. Mirosul a ceva putred a trecut pe lângă faţa lui Beth pentru o secundă, înainte ca vântul să se schimbe din nou şi să dispară. Iapa a urlat, strident şi persistent în liniştea dimineţii. Beth a adunat frâiele slăbite, intestinele i se înnodau de teamă.

Beth a mângâiat baza gâtului lui Lucy. Pielea calului s-a zbârlit, iar ea a muşcat nervos din muşcătură. Deşi sprintenă, Lucy nu era în mod normal sperioasă.

„Uşurel, fată. Ce s-a întâmplat?” Urechile mari se rotiră înapoi pentru a asculta vocea lui Beth. Pârâul a apărut când au făcut o curbă pe potecă. Lucy s-a oprit brusc, cu picioarele lungi depărtate, nările şi ochii larg deschişi.

Ceva era greşit. Ceva era acolo. Nodul din burta lui Beth s-a strâns în timp ce trăgea capul iepei, pregătindu-se să se întoarcă, când a văzut forma din apă. Respiraţia i-a ieşit din plămâni ca şi cum ar fi fost lovită. Deşi ascunsă de frunzişul des, Beth ştia exact ce era.

Corpul femeii zăcea cu faţa în jos, încurcat în rădăcinile copacilor şi parţial acoperit de resturi organice la marginea apei. Nu a fost nevoie să căutăm semne de viaţă. Pielea era cenuşie şi umflată. Părul închis la culoare plutea în apa noroioasă ca o aureolă maro, moale, în jurul capului femeii. Muştele bâzâiau în jurul cadavrului. În curentul uşor, o frunză uscată s-a desprins de pe umăr, dezvăluind un mic tatuaj cu un fluture.

Ameţită, Beth s-a agăţat de mânerul şeii. Copacii se învârteau.

Pădurea s-a închis în ea, brusc claustrofobică.

Vântul se mişca din nou. Beth simţea din nou mirosul, mai înţepător de data asta, mirosul putred al cărnii putrezite. Bila i s-a ridicat în fundul gâtului şi s-a înecat. A căutat în buzunar telefonul mobil pe care i-l dăduse Jack, rugându-se să nu-l scape. Pornind telefonul, a ţinut apăsat pe numărul doi cu degetele tremurânde, formând numărul de urgenţă al casei.

A auzit telefonul sunând, apoi vocea lui Jack, încă răguşită de somn, câteva secunde mai târziu. „Unde naiba eşti?”

„Sunt bine, aşa că nu te supăra.” A încercat să îşi liniştească vocea, dar oricum a prins-o şi a tremurat. „Sunt în pădure. Cred că am găsit-o pe Mary
Ann Spencer.”

„Beth, vreau să pleci de acolo. Întoarce-te la casă. Sunt pe drum.”

Beth a închis şi a întors capul lui Lucy pentru a îndrepta iapa spre casă. Lacrimile i-au ţâşnit fierbinţi din ochi, iar ea a clipit pentru a-şi limpezi vederea înceţoşată. Din fericire, Lucy a ştiut încotro să meargă şi s-a întors pe potecă într-un tropăit vioi. Beth s-a concentrat să îşi menţină echilibrul în timp ce capul îi înota cu imagini groaznice. Sunetul muştelor care bâzâiau îi răsuna în cap.

Iapa a pornit în galop când au ieşit din pădure. Beth a oprit-o imediat ce la văzut Explorer-ul traversând pajiştea spre ea. Alunecând de pe spatele calului, ea s-a sprijinit de animalul mare. A rămas acolo clătinându-se până când a simţit braţul puternic al lui Jack în jurul taliei ei, prinzând-o în timp ce aluneca spre pământ. Frâiele i-au căzut din mână. Trupul îi era rece din interior spre exterior. Respirând greu, a tras aer în piept pentru a lupta împotriva ameţelii tot mai mari.

„Eşti hiperventilată. Respiră adânc şi ţine-ţi respiraţia.”

Jack a deschis 5 1 1 55515 hayonul camionului şi a ajutat-o să intre în spate. I-a împins

capul până la genunchi. Nu părea să aibă niciun control asupra extremităţilor tremurânde.

„Expiră. Încă o dată. Respiră adânc, ţine-o.” După ce şi-a controlat respiraţia, el i-a dat frâiele lui Lucy. „Poţi să te ţii de ea? Dacă nu, o voi lăsa să plece. Se va îndrepta spre hambar, nu?”

„O iau eu”, a şoptit Beth şi şi-a şters antebraţul peste ochi. El i-a cuprins obrazul cu mâna, ştergându-i o lacrimă de pe partea laterală a feţei cu degetul mare. Durerea pe care a văzut-o în ochii lui a fost o reflectare a ei.

„Mă întorc imediat.” S-a întors, folosindu-şi bastonul pentru a şchiopăta spre copaci.

Îngheţând, Beth a strâns frâiele de piele în pumn. Tremuratul ei incontrolabil s-a transformat în frisoane şi a lăsat în loc greaţa. Şi-a tras genunchii la piept, într-o poziţie fetală verticală, şi şi-a sprijinit fruntea pe blugi. Bine că nu luase încă micul dejun. Lucy, în ton cu stările de spirit ale stăpânei ei, îşi lipi capul de picioarele lui Beth.

Jack a reapărut, cu faţa dură, cu gura formată într-o linie sinistră, aşezân- du-se lângă ea pe hayon. „L-am sunat pe Mike.”

Ea doar a dat din cap în semn de răspuns. După ce isteria ei iniţială s-a domolit, o tristeţe copleşitoare a cuprins-o pe Beth. Vederea acelei tinere moarte, aruncată goală în noroi, a umplut-o pe Beth cu mai multă disperare decât simţise chiar şi la apogeul chinului lui Richard. S-a gândit la Robert Spencer, a cărui întreagă lume urma să se prăbuşească peste el în această dimineaţă rece şi umedă. Ştia din experienţă că el ar fi vrut să-şi vadă soţia înainte să creadă că era Mary Ann.

Brian suferise mai ales leziuni interne în accidentul care l-a ucis, iar chipul lui părea normal, prea normal, când ea l-a văzut pe ecranul de la morgă. Îşi amintea de acel moment cu

o nouă durere. Cum ar fi putut Robert să vadă trupul umflat şi în putrefacţie al lui Mary Ann, să vadă ce îi făcuse un animal femeii pe care o iubea, şi să supravieţuiască?

Moartea era definitivă. Nu era timp pentru un ultim sărut sau o ultimă mângâiere, pentru scuze pentru un cuvânt dur sau o ceartă. Lumea imploda fără niciun avertisment. Beth ştia cum este să trăieşti pierderea soţului, a celui mai bun prieten, a iubitului, toate în acelaşi timp. Să fii singur, să te confrunţi cu cel mai grav eveniment din viaţa ta, fără persoana pe care te-ai aşteptat mereu să o ai alături pentru a te ajuta să treci peste momentele grele. Greutatea pură a golului era suficientă pentru a sufoca o persoană.

Moartea fratelui şi a părinţilor ei fusese aproape sfârşitul ei.

Slavă Domnului că l-a întâlnit pe Brian. El i-a dat o nouă speranţă. Când Brian a murit, Beth trebuia să aibă grijă de un copil şi de durerea lui Ben, care avea prioritate în faţa propriei ei disperări. Cel puţin în timpul zilei, era ocupată, cu mintea ocupată cu formularea de strategii de adaptare pentru Ben, cu corpul ei care făcea faţă cerinţelor unui bebeluş. Noaptea, însă, singurătatea aproape că o strivea.

Robert nu avea copii care să îi distragă atenţia, care să îl forţeze să se ridice şi să înfrunte fiecare zi. La trauma sa se adăugau cruzimea şi oroarea aplicate soţiei sale. Cum ar mai fi putut închide ochii vreodată fără să vadă rănile de pe trupul cu care făcuse dragoste, fără să simtă durerea şi teroarea pe care le suferea? Mass-media se va asigura că publicul va cunoaşte fiecare detaliu al morţii îngrozitoare a soţiei sale. Nu ar fi putut să scape de asta.

Braţul lui Jack i-a înconjurat umerii, rupându-i atât transa, cât şi stratul subţire de control amorţit pe care îl menţinuse. Sângele îi vâjâia în urechi. Zăngănitul dinţilor ei răsuna în capul ei. Creierul ei a înregistrat pentru scurt timp lumini

intermitente înainte ca toate imaginile şi sunetele să dispară în negru.

A deschis ochii şi s-a trezit întinsă pe spate în patul Explorer-ului, cu picioarele sprijinite de fereastră. O pătură de fleece era înfăşurată în jurul corpului ei. Auzea vocea lui Jack şi şi-a întors capul spre sunet. El s-a aşezat pe hayon lângă ea. Ea a simţit greutatea mâinii lui pe coapsa ei. Lucy era legată de un copac din apropiere.

„Ea este.” Şeful O'Connell stătea la câţiva metri distanţă. Îşi scosese

pălăria şi îşi trecea mâna prin părul scurt şi roşcat. „Ar fi bine să o duci la casă. Voi avea nevoie de o declaraţie de la *doamna Markham* mai târziu. Trebuie să aştept duba de la locul crimei, aşa că nu ştiu cât timp voi fi legat aici.” Poliţistul s-a întors şi s-a îndreptat spre maşina lui.

El ştie.

Beth a clipit de câteva ori pentru a-şi limpezi vederea. Imaginile îi veneau în minte cu o claritate dureroasă, şocul grotesc crescându-i în gât, sufocând-o. A simţit braţul lui Jack în jurul ei. El a ajutat-o să se urce pe scaunul pasagerului, apoi a condus înapoi spre casă.

„Uşurel. Nu vreau să leşini din nou.”

Leşin? Nu leşinase niciodată în viaţa ei, nici măcar atunci când îşi găsise tatăl. În schimb, rămăsese amorţită.

Până s-au întors la bucătărie, copiii erau treji. Mirosul de biscuiţi proaspăt copţi i-a întors stomacul lui Beth. Doamna Harris se uită la faţa ei şi îi dădu un pahar cu apă cu gheaţă în timp ce Jack îi dădea veştile proaste. Lui Beth nu-i plăcea ca copiii să audă despre asta, dar nu avea cum să ascundă activitatea poliţiei în casă astăzi.

„Este doamna care lipseşte?” a întrebat Ben timid. „Chelneriţa?”

„Persoana nu a fost încă identificată, Ben”, a explicat Jack. „Şeful O'Connell este acolo jos acum şi aşteaptă o mulţime de alţi poliţişti care îl vor ajuta să afle.”

Ochii lui Katie erau tulburaţi. S-a urcat în poala lui Jack, în loc de cea a mamei sale, şi i-a luat faţa între palme. „O să fie bine, Jack. Oamenii răi nu ne prind niciodată. Mami e prea deşteaptă pentru ei.”

Mike O'Connell a intrat în bucătărie în timp ce aceste cuvinte ieşeau din gura copilului. Beth ştia că ar fi trebuit să fie nervoasă, dar creierul şi corpul ei erau complet epuizate. Bărbatul cel mare a rămas nemişcat în hol pentru un minut.

Îi aruncă o privire lui Jack înainte să accepte o ceaşcă de cafea de la doamna Harris şi să ia loc la masă.

I-a mângâiat umărul lat când el s-a uitat înapoi la ea. „Există un ibric de cafea proaspătă pentru oricine are nevoie de ea.”

„Mulţumesc, doamnă.”

Doamna Harris se retrase din bucătărie. Jack a întâlnit privirea şefului şi s-a ridicat, ridicând-o pe Katie cu el. „Haide, Ben. O să mergem cu toţii jos să hrănim caii.” Au ieşit pe uşa din spate, lăsându-i singuri pe Mike şi Beth.

Mike îşi sorbi cafeaua, privind-o pe Beth peste margine. „Te simţi mai bine?”

„Da.”

„Bine, atunci. Cine eşti tu de fapt?”

Şeful poliţiei nu avea de gând să stea pe gânduri, ceea ce era bine. Nici Beth nu avea energie pentru dispute verbale. „Numele meu este Elizabeth Baker.”

Sprâncenele roşii ale şefului O'Connell s-au ridicat. „Ca şi congresmanul Baker?”

„Da.” Beth a întâlnit privirea şefului direct.

„Să începem cu declaraţia ta despre această dimineaţă şi să ne întoarcem la actul tău de dispariţie.”

Beth nu a omis nimic. Le spusese deja povestea ei lui Jack şi Wes. De fiecare dată, povestirea părea să devină mai uşoară.

Şeful a luat notiţe într-un carneţel. „Jack este un om bun şi este prietenul meu. N-ai de gând să fugi de el, nu-i aşa?”

„Dacă aveam de gând să fug, nu purtam discuţia asta.” Beth şi-a adunat puterea din adâncul sufletului, putere pe care nu ştia că o posedă, şi l-a privit pe Mike drept în ochi. Nu se mai simţea aceeaşi femeie care leşinase pe câmp. „Am devenit foarte bună la dispariţie.”

Marele poliţist a oftat şi şi-a frecat faţa cu o mână. „Pun pariu că ai făcut-o. Dacă nu aflu că toate acestea au legătură cu cazul meu, voi păstra tăcerea. Dar trebuie să înţelegi că nu pot ascunde informaţii de la FBI.”

Beth a dat din cap.

„Te rog să nu pleci nicăieri. Mă voi întoarce. „

Capitolul 29

„Nu pot să cred că a fost atât de uşor.” Beth se simţea de parcă tot aerul îi ieşise din plămâni. Stând lângă ea pe canapeaua mică din birou, Jack i-a pus o mână pe genunchi şi a strâns-o.

„Nu ştiu dacă *uşor* este cuvântul pe care l-aş folosi.” Avocatul obscen de scump al lui Jack, Carlyle Hughes, a luat

un fir de păr de câine de pe costumul său albastru marin cu dungi şi l-a aruncat pe covor. „Când m-am întâlnit cu el în această dimineaţă, congresmanul Baker a negat categoric acuzaţiile tale. Susţine că este devastat de cererea de divorţ, dar nu are nicio dorinţă să te oblige să rămâi căsătorită cu el. Bineînţeles, nu părea chiar atât de devastat, dar eram doar noi doi. Dacă ar fi existat o cameră de filmat în cameră, nu mă îndoiesc că congresmanul ar fi putut părea atât de distrus pe cât ar fi considerat necesar.”

Carlyle şi-a strâns degetele manichiurate. Un inel auriu de la Harvard Law School clipea, iar lumina strălucea pe părul de culoarea argintului lustruit.

Beth era uimită de siguranţa pe care banii o puteau cumpăra, la fel ca avocatul de mare putere care stătea vizavi de ea. Carlyle era prieten vechi cu Danny O'Malley. Dacă nu ar fi fost recomandarea personală, Beth s-ar fi gândit la el ca la un rechin bătrân, prădător şi rece.

Şi-a adunat un zâmbet. Dacă Beth voia să combată focul cu foc, avea nevoie de Carlyle Hughes. Din moment ce Wes şi Sean nu reuşiseră să scoată la iveală nimic murdar despre Richard, ea avea doar două opţiuni: să rămână ascunsă sau să-şi înfrunte soţul. Ea nu luase în serios oferta lui Sean de a „elimina” ameninţarea.[5]

„Totuşi. Nu mi se pare corect.” Erau veşti bune, aşa că de ce se simţea atât de vulnerabilă? „Nu mă aşteptam să renunţe atât de uşor.”

„Ei bine, el nu a fost doar de acord. Există condiţii”, a spus Carlyle.

Lângă ea, Jack s-a încordat. „Ce fel de condiţii?” S-a ridicat şi a traversat spre comodă. „Pot să te interesez cu un scotch, Carlyle?”

„Este un pic cam devreme, dar dacă este Macallan de 30

de ani pe care Danny îl are în stoc, atunci nu pot rezista.”

Jack a întors două pahare, apoi a ezitat. Sticla plutea. Gura i s-a strâns când a turnat două degete de lichid chihlimbar într-un singur pahar şi i l-a înmânat avocatului.

Carlyle a sorbit. „Excelent.” A aşezat paharul pe măsuţă şi şi-a deschis portofoliul. „Iată care e înţelegerea. Dacă congresmanul este de acord cu divorţul, îşi retrage afirmaţia privind instabilitatea mintală a doamnei Baker şi îşi retrage cererea de tutelă a copiilor ei, el aşteaptă o declaraţie semnată de renunţare la răspundere şi un acord de confidenţialitate. Fără apariţii la *Oprah.* Fără memorii despre viaţa ei conjugală. Nici un film Lifetime Network TV. Nici un semn de la nimeni. Niciodată. Iar doamna Baker trebuie să fie de acord să relateze presei o poveste plauzibilă care va îmbunătăţi imaginea politică a congresmanului.”

„Vrea să dea o turnură pozitivă acestui lucru? De necrezut.” Jack a început să se plimbe prin camera mică, dar Beth a observat că, în ciuda anxietăţii sale, nu se întorcea la măsuţă.

În fotoliul din piele, Carlyle îşi încrucişă picioarele. „Serios, Jack, dna. Baker-”

Beth l-a întrerupt. „Te rog, nu-mi spune aşa. Beth va fi de ajuns.”

„Cred că dna.... er...Beth ar trebui să ia în considerare oferta. Ea nu are nici o dovadă din perioada în cauză, în timp ce congresmanul are rapoarte medicale şi mărturii de la numeroşi medici de top din domeniu. Ea a petrecut o săptămână într-o secţie de psihiatrie după o supradoză documentată. Baker a chemat o ambulanţă şi a aranjat îngrijiri private în una dintre cele mai bune unităţi medicale de pe Coasta de Est. În aparenţă, se pare că a făcut tot ce era omeneşte posibil pentru soţia sa. Depunerea de acuzaţii împotriva congresmanului în aceste circumstanţe nu ar fi

înţeleaptă. El este pe deplin pregătit să solicite tutela copiilor dumneavoastră. Niciun judecător sau juriu nu va crede că congresmanul a orchestrat întregul eveniment.”

„Acesta este adevărul.” Lui Beth i s-a întors stomacul pe dos. Trebuia să aleagă între a-şi recăpăta viaţa şi a-şi restabili reputaţia, iar aceasta din urmă iar fi putut pune copiii în pericol. Nu era acceptabil. Nimic nu merita nici măcar posibilitatea ca Richard să obţină custodia copiilor ei.

O scurtă pâlpâire de dezolare a trecut pe faţa lui Carlyle. „Adevărul este relevant doar dacă îl poţi dovedi.”

Şi nu era acesta un fapt trist al vieţii?

Nevoită să accepte opţiunile limitate, mintea lui Beth s-a învârtit. „Dar cum rămâne cu toate acele evaluări fizice şi psihologice de săptămâna trecută? Nu-mi spune că am trecut prin toate astea degeaba.” Deşi Quinn îi aranjase o întâlnire cu un medic internist matronal, cu manierele unei bunici, să o lase pe Dr. Miller să o înţepe şi să o înţepe fusese ultimul lucru pe care voia să îl facă. Aşteaptă. Verifică asta. Să-l lase pe psihiatru să intre în propriul ei iad privat fusese mult mai rău.

Carlyle îi dădu un zâmbet ironic. „Aceste rapoarte sunt singurul motiv pentru care ai primit o ofertă atât de bună, crede-mă. În acest moment, cred că congresmanul vrea doar să controleze impactul asupra carierei sale. Joacă de mult timp rolul soţului devotat. Alegătorii săi s-ar întoarce împotriva lui într-o secundă dacă ar crede că au fost minţiţi. Baker se vede într-o zi la Casa Albă”.

Beth nu-şi putea imagina să fie liberă. Cum ar fi să nu se uite mereu peste umăr? Să-şi înscrie copiii la şcoală şi să se alăture PTA-ului? Chiar conta ce credeau ceilalţi? S-a uitat la Jack. Buzele lui s-au strâns într-o linie subţire în timp ce aştepta decizia ei. Ea ştia că el o va susţine indiferent ce va alege să facă. La naiba cu asta. Imaginea ei nu era atât de

importantă. Părerea lui Jack era singura care conta. „Dacă ne lasă în pace, o să semnez orice vrea el.”

„Această extremă nu va fi necesară. Baker poate controla arena juridică, dar avem încă expunerea mediatică de partea noastră. *Oprah, Jerry Springer, The View.* Oricare dintre aceşti producători şi-ar vinde sufletul diavolului pentru a-l demasca pe congresman. Dacă el nu este rezonabil, nu semnezi acordul de confidenţialitate.” Carlyle s-a ridicat, şi-a netezit pantalonii şi şi-a tras manşetele franţuzeşti. „Nu vă faceţi griji. Mă voi ocupa eu de tot.”

Beth nu avea încredere în vocea ei. A dat din cap.

Beth l-a urmat în timp ce Jack îl conducea pe avocat la uşă. „Mulţumesc, Carlyle.”

„Tu şi Beth nu aveţi de ce să vă faceţi griji.”

Doamne, era adevărat? Nu părea posibil să se fi terminat.

Jack a închis uşa. Trecându-i un braţ peste umăr, a condus-o la bucătărie. „Totul va fi bine.”

Aşa părea, dar stomacul lui Beth nu se liniştea. Presupunea că îi va lua ceva timp să se obişnuiască să *nu mai* fie o fugară.

A umplut ceainicul şi a pornit arzătorul cu gaz. „Ceai?”

Jack a suspinat. „Sigur.”

Inima i se umfla. Ştia că el ar fi preferat mai degrabă un scotch şi că ea era motivul pentru care el nu se lăsa înduplecat. Casa era liniştită. Doamna Harris juca bingo la Biserica Metodistă, iar copiii erau în pat.

În timp ce ea scotea din dulap două căni şi cutia cu ceai de muşeţel, Jack a păşit în spatele ei şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei ei.

Sprijinindu-se de pieptul lui tare, ea a absorbit căldura corpului lui. Bătăile inimii lui îi pulsau prin corp.

„Beth, ţi-am spus că…” Sunetul telefonului îl întrerupse.

Jack a pus mâna pe telefonul fără fir şi s-a uitat la afişajul

de identificare a apelantului. S-a încruntat. „E şeful poliţiei.” A apăsat butonul de convorbire cu degetul. „Bună, Mike.” Ochii lui Jack s-au deschis larg în timp ce a ascultat un minut. Ochii i s-au aprins cu interes. „Nu zici nimic?”

Câteva minute mai târziu, a repus receptorul pe suportul său. „Mike l-a arestat pe Will Martin pentru uciderea lui Mary Ann.”

„Serios?”

Jack a dat din cap. Amândoi au rămas tăcuţi în timp ce tristeţea morţii chelneriţei plutea între ei.

Ceainicul a şuierat, iar Beth a turnat apă într-una dintre căni. „Vrea un sfat.” Energia a vibrat dinspre Jack.

„Şeful poliţiei are nevoie de ajutorul tău.” Ea a zâmbit. „Ar fi bine să pleci.”

„Eşti sigură?” Picioarele lui erau deja îndreptate spre uşă când a întrebat.

„Da. Situaţia cu Richard este rezolvată. Ucigaşul din Riverside a fost arestat. Mă duc să-mi beau ceaiul, să mă uit la ceva fără noimă la televizor şi să încerc să-mi scot toate astea din cap pentru o vreme.” Nu credea că asta era posibil, dar simţise cum mândria lui Jack creştea la cererea şefului poliţiei. Trebuia să plece.

„Bine.” El s-a aplecat să o sărute. „Încuie uşa şi pune alarma după ce plec.”

Ea a dat din cap. În faţa uşii franţuzeşti, Jack s-a sprijinit de baston şi a

aşteptat până când ea a securizat casa. Deşi pericolul trecuse, aveau să fie cu toţii paranoici pentru mult timp.

Jack nu plecase de mai mult de o jumătate de oră când Beth s-a întors în bucătărie. Şi-a clătit cana şi a pus-o în maşina de spălat vase, aruncând o privire pe uşa franţuzească spre peluza luminată de dincolo.

„Oh, nu.”

Capitolul 30

Patru cai păşteau în curtea din spate, care era luminată ca un stadion de fotbal cu noile lumini de securitate. Probabil că au rupt poarta sau o scândură din gard. Nu era un lucru neobişnuit pentru animalele mari, dar ea era prea obosită să se ocupe de poznele lor în seara asta.

Păcat că nu mai era nimeni acasă.

A mâzgălit un bilet şi l-a lăsat pe tejghea, în caz că ar fi venit cineva să o caute. Luând lesa lui Henry, puţin folosită, a ascultat sunetul plăcuţelor lui de identificare, dar nu a auzit nimic. Henry se dusese la culcare cu Katie. Evident, ar fi fost nevoie de mai mult decât câţiva cai pe peluză pentru a-l deranja.

Cu un oftat, Beth a resetat alarma, a ieşit pe uşă şi a încuiat-o în urma ei înainte de a traversa iarba deasă. A trecut pe sub stejarul masiv din centrul curţii. Deasupra capului ei, crengile se legănau în briza rece şi umedă care promitea ploaie. Pe cerul gri metalizat, nori peticiţi pluteau în faţa unei luni aproape pline.

Folosindu-se de lesă, i-a dus pe cei trei castraţi înapoi la păşune, unul câte unul. Aşa cum se aştepta, zăvorul de la poartă era rupt. Şi-a înfăşurat cureaua în jurul stâlpilor pentru a o ţine închisă. Lucy şchiopăta, iar Beth a condus-o direct la grajd. A trecut prin cercul luminos al noii lumini de deasupra hambarului, a deschis uşile glisante grele şi a

condus iapa în clădire, aprinzând întrerupătorul de pe culoar în timp ce trecea.

Grajdul gol mirosea a fân şi praf. Ceva la stânga ei a foşnit în paie. Beth se opri la jumătatea drumului şi îşi făcu o notă mentală să viziteze adăpostul pentru câteva pisici mari cât mai curând posibil. Şobolanii puteau scăpa de sub control într-o clipită.

„Acum, Lucy. Ce ţi-ai făcut?” Stând pe culoarul luminos, ea şi-a concentrat atenţia asupra piciorului calului. Sângele curgea pe piciorul din bronz de la o tăietură deasupra genunchiului, care trebuie să se fi întâmplat când iapa a trecut prin poartă. Beth a pus-o pe Lucy pe traverse şi s-a dus în magazie după trusa de prim ajutor. A tastat numărul veterinarului în noul telefon de pe perete, în timp ce aduna articolele de prim ajutor necesare într-o găleată curată. A răspuns robotul doctorului White. Beth a lăsat un mesaj detaliat. Veterinarul urma să apară cât de repede putea. Între timp, ea a curăţat şi bandajat rana.

A ieşit înapoi pe culoar, cu găleata încărcată cu tampoane de tifon, săpun şi un bandaj pentru picioare. Un braţ a şerpuit din cabina alăturată, înfăşurând- o în jurul gâtului şi trăgând- o înapoi în întuneric. Găleata s-a izbit de podea.

Un ţipăt i-a răsunat în gât, dar presiunea exercitată de strânsoarea braţului i-a strangulat sunetul. S-a răsucit, dar un alt braţ i-a înconjurat umerii, arcuind- o în spate şi prinzându-i braţele la piept. Plămânii ei ţipau din cauza lipsei de oxigen, în timp ce se lovea fără efect de tibiile atacatorului ei.

Cu ambele mâini, a apucat braţul gros care îi înconjura gâtul şi a tras în jos. A reuşit să elibereze suficientă presiune pentru a aspira un plămân plin de aer. Şi-a aruncat capul înapoi. Un grohăit i-a răsunat în ureche când s-a lovit de bărbia lui, dar strânsoarea lui a rămas puternică.

El s-a mişcat. Braţul i-a căzut de pe umeri. Înainte ca ea să se poată elibera, ceva ascuţit i-a înţepat obrazul. Sânge fierbinte i s-a scurs de-a lungul feţei. Beth a încremenit.

„Încetează, căţea! Nu e ceea ce am plănuit, dar îţi voi tăia gâtul chiar aici.” Chiar şi în şoaptă, ea cunoştea acea voce rece. Richard şi-a lipit buzele de urechea ei. „De ce nu ai fugit pur şi simplu când oamenii mei ţi-au tăiat scara sau te-au scos de pe drum? Doamne, eşti o pacoste.”

Ura şi furia îi îngroşau discursul, dar strânsoarea lui se slăbea uşor în timp ce vorbea, permiţându-i să înghită cu lăcomie aerul umed. Ochii lui Beth se plimbau prin taraba întunecată, căutând vreo armă, ceva ce ar fi putut folosi pentru a scăpa de el, dar taraba era goală. Lucy se mişca neliniştită pe culoar, clătinându-şi capul, zornăind clemele metalice de la capetele frânghiilor care o legau de pereţi.

„Nu există un divorţ acceptabil pentru un politician, indiferent cum o spun oamenii mei de PR. Să fiu văduv, însă, îmi va face ratingul de popularitate să explodeze. Săracul de mine, dedicat soţiei mele bolnave mintal, devastat când cadavrul ei este găsit undeva. Practic, sunt deja un sfânt.” Respiraţia lui fierbinte îi ardea gâtul. „Ai promis să stai cu mine până când moartea ne va despărţi. Ghici care dintre noi va muri?”

Richard şi-a slăbit strânsoarea în jurul taliei ei, a învârtit-o şi a împins-o. Spatele şi capul i-au lovit peretele. Durerea i-a străbătut capul. Greaţa i s-a ridicat în gât, iar vederea i s-a înceţoşat.

Zgomotul a speriat calul. Beth l-a auzit fugind, rupând traversele. Bătăile copitelor au trecut pe lângă uşa grajdului, apoi au dispărut.

La un metru distanţă, Richard a fluturat cuţitul. Inima lui Beth îi bătea în coaste ca un animal sălbatic prins în capcană. S-a dat la o parte spre uşă. Dacă ar reuşi să pună puţină

distanţă între ei, şi-ar putea scoate pistolul din tocul de la gleznă. Atât de aproape, nu l-ar fi scos niciodată suficient de repede. În buzunar, spray-ul cu piper pe care Jack insista să îl poarte la ea îi apăsa şoldul. Era singura ei şansă.

Strălucirea rece a lamei reflecta strălucirea malefică din ochii lui albaştri. I-a înfipt cuţitul în faţă într-un arc provocator. Ea a blocat instinctiv împingerea cu braţul, abia simţind cum lama străpunge pielea. Sângele cald i-a curs pe antebraţ. I-a înţepat burta, iar ea a blocat din nou traiectoria cuţitului cu braţul. Sângele i-a picurat din vârful degetelor în paie.

Beth s-a stabilizat, echilibrându-se pe vârfurile picioarelor şi ignorând durerea, în timp ce el s-a avântat din nou în faţă. Ea s-a dat la o parte, a scos spray-ul cu piper din buzunar şi l-a pulverizat pe faţa lui. El era în mişcare, aşa că ea a ratat la început, dar partea din spate a lichidului a atins ţinta. El şi-a pus o mână peste ochi, orbit de lacrimile care îi curgeau pe faţă.

„Eşti moartă!” a răcnit el, ştergându-şi faţa pe mânecă.

Beth a ieşit repede din grajd, cu picioarele încetinite de aşternutul adânc de paie.

$$$

„Mulţumesc că ai venit, Jack.”

„Mă bucur să vă ajut.” Jack a strâns mâna şefului poliţiei şi a coborât în scaunul uzat pentru vizitatori. Îşi agăţase bastonul de spătarul de lemn, încercând să nu pară prea încântat de perspectiva de a discuta despre o crimă. Dar, la naiba, sângele practic îi bâzâia. „Ce aveţi?”

De cealaltă parte a biroului plin de zgârieturi, scaunul de

piele al şefului scârţâia în timp ce acesta îşi aşeza greutatea înapoi în el. „Două fire lungi de păr negru şi câteva picături de sânge în portbagajul lui Martin.”

„Glumeşti?!” Să spui că Jack era şocat era puţin spus. Sigur, Martin era un gunoi, dar un ucigaş? „Îţi baţi joc de mine?”

„Nu.” Mike a scuturat din cap. „Am primit un pont anonim că maşina lui Martin a fost văzută urmărind-o pe Mary Ann din parcarea restaurantului în noaptea în care a fost răpită.”

Scepticul din Jack s-a concentrat asupra cuvântului cheie. „Anonim?”

„Da. Ştiu. Convenabil.” Mike şi-a trecut o mână prin părul roşcat şi des. Uniforma lui era şifonată. Pungile de sub ochii lui înnegriţi atestau numărul de ore în care lucrase la cazul lui Mary Ann. „Apelul a venit de la telefonul public de la Stop 'N Shop.”

Lui Jack i s-a ridicat părul de pe gât. „Camere de securitate?”

„Nu la telefonul public. Şi nimeni nu a văzut nimic, desigur.” Mike şi-a ciupit podul nasului. „Împreună cu altercaţia pe care a avut-o cu Mary Ann la restaurant, a fost suficient pentru a obţine un mandat. Am găsit dovezile în portbagaj imediat. Laboratorul a grăbit testele ADN. Unitatea criminalistică a mers la casă. Vom vedea când vor sosi toate rezultatele.”

Jack se scarpină în bărbie. „Deci, în afară de natura suspectă a apelului, ce altceva te deranjează?”

„În primul rând, are un alibi. Potrivit tatălui său, în acea noapte descărcau o remorcă de tractor plină cu furaje.”

„Tatăl ar putea minţi.”

„Ştiu.” Mike s-a ridicat şi a trecut la fereastră. „E doar un sentiment, Jack. Nu cred că e destul de deştept să fie

ucigaşul din Riverside.”

Nici Jack nu credea că Martin avea materia cenuşie pentru a reuşi.

„Ce spune profilerul?”

„Sentimente amestecate aici. Chiar dacă nu a fost niciodată acuzat, Martin are o istorie de hărţuire sexuală. Are vârsta şi rasa potrivite, este un bătăuş care are o problemă cu femeile. Pe de altă parte, el este gros ca un bou, cu gura mare, şi are o groază de prieteni de băutură. Nu e chiar un geniu, un solitar, un criminal în serie. Dar profilarea nu este o ştiinţă exactă, după cum îmi tot aminteşte FBI-ul.”

„Are acces la acepromazină?”

„El spune că nu-l foloseşte. Calul său este un armăsar şi se pare că Ace provoacă un fel de paralizie a penisului la armăsari.”

„Huh.” Jack nu a avut un răspuns la asta.

„Nu este atât de greu să faci rost de Ace, aşa că asta nu l-ar exclude neapărat oricum.”

„Poate că doar l-a copiat pe ucigaş pentru a o prinde pe Mary Ann”, a sugerat Jack.

Mike se întoarse la birou şi se lăsă pe scaun. „Aceasta este o teorie pe care a sugerat-o profilerul, dar până când nu vor fi prelucrate toate probele din casa şi maşina lui, cine ştie?”

$$$

Lătratul isteric l-a trezit pe Ben. S-a ridicat din pat şi a păşit desculţ în hol să asculte. Jos, Henry era furios din cauza a ceva. A aruncat o privire în camera mamei lui. Era goală. După ce s-a uitat în camera lui Katie şi s-a asigurat că încă

dormea, Ben a coborât repede treptele.

„Mamă?” Şi-a aplecat capul în sufragerie, apoi în birou. Mama lui nu era în nici o cameră. Henry a început să scâncească. Ben a urmărit zgomotul până în bucătărie, unde câinele mare săpa frenetic în partea de jos a uşii franceze.

Mama lui nu era nici în bucătărie. Unde era ea?

Pe spatele gâtului câinelui s-au ridicat coarnele. „Ce este, Henry?”

La auzul vocii lui Ben, câinele a devenit mai agitat, uitându-se de la Ben la uşă. A început să mârâie şi să răcnească la uşa închisă.

Biletul de pe tejghea i-a atras atenţia. Mama era jos la hambar. Ben fu brusc sigur că se întâmpla ceva rău. Părul de pe gât i se ridică pentru a-l imita pe cel al câinelui.

A mai sunat-o o dată pe mama lui. Nu a răspuns. A luat telefonul şi a format numărul de mobil al lui Jack, dar Henry făcea atâta gălăgie, încât abia
auzea sunetul de la celălalt capăt al firului. Scanând rapid curtea, s-a uitat în jos la câinele insistent. După ce a oprit alarma aşa cum îi arătase Jack, Ben a deschis uşa. Henry a trecut în fugă prin deschizătură şi s-a îndreptat prin peluza din spate spre cărarea care ducea la hambar.

Ben a închis repede uşa şi a resetat alarma. Indiferent ce se întâmpla, nu o putea părăsi pe Katie. Îi promisese că va avea grijă de ea.

„Alo?” Vocea lui Jack s-a auzit pe linie, iar Ben şi-a îndreptat atenţia spre telefon.

$$$

Beth a făcut trei paşi ciudaţi pe culoarul hambarului

înainte ca mâna lui Richard să-i prindă glezna şi s-o tragă la pământ. Ea a aterizat cu faţa în pământ, lovind frenetic cu piciorul liber în strânsoarea lui puternică. El a apucat-o de cealaltă gleznă şi a târât-o înapoi pe podea spre el. A răsturnat-o, i-a călcat pe coapse, mutându-şi strânsoarea la încheieturile ei, acum alunecoase de sânge. Sângele ei.

I-a prins câte o mână de fiecare parte a capului şi şi-a mutat corpul înainte pe burta ei. Ea a şutat şi s-a zvârcolit zadarnic sub el.

Adrenalina îi pompa prin vene, blocând durerea rănilor de cuţit.

„Stai nemişcată. O să te oboseşti. Aş prefera să nu fac asta aici. Pleci cu mine.” El respira greu din cauza efortului de a o ţine la pământ, iar ea şi-a dat seama că nu se mai împotrivise până atunci.

Dacă el credea că ea merge cu el fără luptă, el era cel care delira.

I-a tras mâinile deasupra capului pentru a-i ţine ambele încheieturi împreună într-o mână şi şi-a coborât pumnul liber peste pometele ei. Durerea i-a explodat sub ochi. Camera a ieşit din centrul atenţiei; imaginile s-au înceţoşat şi au trecut prin faţa ei: Chipul cizelat al lui Richard, contorsionat de furie, pânzele de păianjen de pe tavanul hambarului, licărirea luminii pe lama de oţel a cuţitului pe care îl lăsase lângă piciorul lui. A pierdut noţiunea timpului. Tot ce auzea era sângele în urechi şi bătăile inimii.

Intenţia ei de a lupta ca un demon s-a scurs ca aerul dintr-un cauciuc tăiat.

Profitând de nemişcarea ei momentană, Richard a băgat mâna în buzunar şi a scos o seringă hipodermică. Ochii ei s-au concentrat instantaneu asupra acului. Cuprinsă de o frică reînnoită, gâfâindu-şi respiraţia, ea s-a zvârcolit în pământ sub el, încercând să evite mâna care aducea acul spre

piciorul ei. Aproape isterică la gândul că va fi drogată şi neajutorată alături de el, s-a zvârcolit şi şi-a răsucit corpul suficient cât să-şi ridice genunchiul şi să-l lovească în zona inghinală. Apropierea corpurilor lor a împiedicat-o să pună o forţă reală în mişcare, dar l-a încetinit pe el. El a grohăit şi maxilarul i s-a strâns de durere.

Şi-a băgat seringa între dinţi şi a lovit-o din nou. Durerea a izbucnit prin maxilarul ei într-un caleidoscop de culori. Negrul se strecura pe marginea vederii ei. Aştepta înţepătura acului, dar greutatea lui Richard a tresărit peste corpul ei.

„Ahh!” Mârâitul a înecat strigătul şocat al lui Richard. Greutatea lui a zdruncinat înapoi pe picioarele ei.

Beth a scuturat din cap şi a clipit puternic pentru a-şi limpezi vederea. O formă mare, cafeniu şi neagră, atârna de braţul lui Richard. Abia îl recunoscu pe Henry. Dinţii lui erau închişi pe bicepşii lui Richard, rupând ţesătura cămăşii negre, colţii ca nişte cuţite sfâşiind carnea ca un adevărat prădător. Sângele curgea pe braţul bronzat al lui Richard şi pe Rolexul de aur de pe încheietura mâinii. Câinele înfuriat scotea sunete sălbatice, guturale. Henry şi -a scuturat capul uriaş dintr-o parte în alta, smulgându-l pe Richard de pe corpul lui Beth.

Beth s-a dat înapoi. Agăţându-se de tivul pantalonilor, şi-a tras pantalonii în sus şi a scos Sig-ul din toc. Metalul era alunecos din cauza sângelui ei, iar ea s-a chinuit cu arma. Richard a ţipat când dinţii ascuţiţi ai câinelui i-au sfâşiat pielea şi muşchii braţului. Beth a apucat arma în ambele mâini. Richard a încercat să se ridice, împingându-se în picioare cu câinele încă ataşat de braţ. S-a întins în faţă. Mâna i s-a încleştat în jurul mânerului cuţitului care zăcea în pământ. A ridicat arma deasupra câinelui.

Ţintind centrul pieptului său, Beth a apăsat pe trăgaci.

Jack a sărit din maşina de patrulare când şeful a oprit în

faţa hambarului. Paşii lui Mike au bătut în noroi în spatele lui. Un amestec de ţipete şi mârâituri a emanat din hambar. O împuşcătură. Apoi tăcere.

Ignorând durerea care-i străbătea piciorul, Jack a luat-o la goană. Îşi scoase arma în timp ce ochii îi observau detaliile: uşi larg deschise, lumini interioare aprinse. Lucy stătea în partea cea mai îndepărtată a grajdului, cu frânghii lungi atârnându-i de cap. Sângele îi picura pe piciorul subţire din faţă.

Mike s-a îndreptat spre spate.

Cu inima zdrobită, Jack a păşit spre uşă cu spatele la lemn, cu arma ridicată în faţa pieptului. Apoi şi-a întors capul să se uite în jurul tocul uşii.

Un bărbat zăcea cu faţa în sus pe culoar. O pată mare de culoare roşu închis îi înflorea pe piept. Dincolo de cadavru, Beth stătea rezemată de perete într-o poziţie fetală verticală – un pistol ţinut cu ambele mâini îndreptat spre cadavrul din faţa ei. Sângele îi curgea pe partea laterală a feţei şi îi îmbiba tricoul şi blugii. Lângă ea, Henry stătea liniştit. Capul lui se odihnea pe genunchiul lui Beth.

La celălalt capăt al culoarului, capul lui Mike s-a zărit pe după uşă. Ochii lui au scanat scena, ţinuţi pe arma lui Beth.

Jack a prins privirea şefului şi a clătinat din cap.

„Beth? Sunt Jack. Intru”, a strigat el în timp ce se strecura uşor după colţ. De îndată ce l-a văzut, a coborât arma până când a îndreptat-o spre podea. Mort sau pe cale să moară, bărbatul de pe podea nu mai era o ameninţare. Abia aruncându-i o privire, Jack s-a repezit lângă Beth. A căzut în genunchiul lui bun şi şi-a strâns mâna în jurul ei, răsucind uşor arma din strânsoarea ei moale şi punând siguranţa.

Ea s-a întors spre el, cu ochii sticloşi de şoc, în timp ce el încerca să determine amploarea rănilor ei. Muchiile lungi din antebraţele ei erau pline de sânge şi murdărie. Faţa îi era

umflată şi plină de vânătăi. Sângele picura dintro buză despicată.

Mike a verificat restul grajdului cu arma scoasă înainte de a îngenunchea lângă corpul bărbatului şi de a apăsa două degete pe gâtul acestuia. „Sfinte Sisoe! E congresmanul Baker”.

„A murit?”

„Nu.”

„Păcat.”

Mike a ieşit alergând din hambar şi s-a întors un minut mai târziu cu trusa de prim ajutor din maşina sa de patrulare în mână şi câteva pături pe braţ. „Ambulanta este pe drum”. Dar Jack încetase să mai acorde atenţie. El ştia că Mike trebuia să aplice primul ajutor de bază, dar din punctul lui de vedere, nenorocitul nu putea muri suficient de repede.

Jack a luat nişte tifon rulat din trusa lui Mike şi i-a înfăşurat braţele lui Beth pentru a opri sângerarea.

Henry a miorlăit încet şi a lins mâna lui Beth.

„Bun câine.” Mâna lui Jack freca absentă capul câinelui.

„Nu glumeşti, e un câine bun. Respinsul vostru K-9 chiar l-a făcut bucăţi pe tipul ăsta.” Comentariul lui Mike i-a atras atenţia lui Jack. Acesta s-a uitat la congresman. Mike aplica presiune pe rana de glonţ din pieptul lui Baker, dar braţul bărbatului era sfâşiat până la os. Jack s-a uitat la Henry cu respect şi recunoştinţă reînnoite. Câinele mare bătea slab din coadă şi răsturnă mâna lui Beth cu botul. Sângele se împleticea în blana din jurul gurii câinelui şi pe pieptul său de culoare faună.

„Te-ai descurcat bine, Henry.”

$$$

Jack îl urmă pe Quinn în camera privată pe care o aranjase pentru Beth sub un nume fals. Odată ce detaliile împuşcăturii vor fi făcute publice, reporterii vor fi peste tot în spital ca vulturii pe un animal mort. Copiii au vrut să vină cu el, dar Jack i-a convins să rămână cu dna. Harris la moşie. Nu voia ca ei să o vadă pe Beth în starea asta.

Ştia că Beth era bine înainte ca Quinn să o ia, dar vederea ei încă îi făcea inima să tresară. Ambele braţe erau înfăşurate de bandaje de la încheietura mâinii până la cot. Pielea ei era aproape la fel de albă ca aşternuturile, o consecinţă a şocului şi a pierderii de sânge. O perfuzie picura în dosul unei mâini.

Jack s-a apropiat de pat şi a rămas nemişcat timp de un minut, urmărindu- i urcarea şi coborârea pieptului. Şi-a dat drumul la o respiraţie tremurândă.

„Este sedată. Va dormi probabil câteva ore oricum. Ştiu că nu-i plac medicamentele, dar în acest caz, cred că sunt necesare.” Quinn a luat o manşetă pentru tensiunea arterială de pe perete şi a înfăşurat-o în jurul braţului lui Jack. A pompat-o şi s-a încruntat. „Ori te calmezi, ori îţi aduc şi ţie un sedativ. O să mă întorc să vă verific pe amândoi mai târziu.”

Fără să-şi ia ochii de la Beth, Jack a dat din cap. Când s-a întors pentru ai pune o întrebare lui Quinn, vărul său dispăruse.

A alunecat în scaunul de vinil albastru de lângă pat şi i-a luat mâna moale în a lui. Apoi evenimentele nopţii i-au trecut rapid prin cap, într-o secvenţă agitată.

El şi-a înclinat capul înainte pe pat, sprijinindu-şi fruntea pe vârful coapsei ei. Lacrimile îi curgeau pe faţă, în timp ce stăpânirea lui se rupea în cele din urmă.

$$$

Beth şi-a crăpat pleoapele. Capul i se simţea la fel de greu ca o minge de bowling, iar gura îi era uscată ca o minge de bumbac. Mişcările experimentale îi provocau dureri puternice în braţe.

S-a uitat prin camera de spital, apoi şi-a fixat privirea pe Jack.

„Hei. E în regulă. Eşti în spital. Vei fi bine.” A întins mâna şi i-a mângâiat fruntea.

Încălzită şi liniştită de atingerea lui, ochii ei au străbătut rapid camera. A privit camera de spital, bandajele, perfuzia, chipul obosit al lui Jack. Durerea a început să o macine prin ceaţa provocată de droguri. Antebraţele îi păreau că au trecut printr-o maşină de tăiat carne.

„Nu încerca să te mişti. Lasă-mă să chem asistenta.” Jack s-a îndreptat rapid spre uşă, cu o mână frecându-şi ceafa în timp ce ieşea pe uşă. Când s-a întors, o asistentă l-a urmat lângă Beth. După o evaluare rapidă, a plecat, promiţând că îl va aduce pe Quinn şi medicamentele în scurt timp.

„Te doare?” a întrebat el, frecându-i uşor dosul mâinii. Ea a dat din cap şi a încercat să vorbească, dar gâtul îi era atât de uscat, încât a reuşit să scoată doar un scâncet. Jack s-a întins după paharul cu apă de lângă pat şi i-a dus paiul la buze. Apa rece i-a alunecat pe gât.

Ea şi-a curăţat gâtul. „Ce s-a întâmplat?”

Jack a scuturat din cap. „I-am promis lui Mike că nu vom vorbi despre asta până nu-ţi ia declaraţia. Aşteaptă afară. Crezi că eşti în stare?”

Ea a dat din cap. „Spune-mi doar dacă copiii sunt bine.”

„Copiii sunt bine. Sunt acasă cu doamna Harris. M-am

gândit că nu ar trebui să te vadă până nu eşti gata?”

„Mulţumesc.” Şi-a schimbat poziţia, făcând o grimasă când durerea i-a urcat din nou pe braţe, aproape făcând-o să-şi dorească să nu fie trează. Genul ăsta de durere ar putea-o face să se răzgândească în privinţa faptului că era prinsă într-o ceaţă drogată.

Medicamentele aveau cu siguranţă locul lor. Ca aici şi acum.

Uşa s-a deschis, iar şeful poliţiei şi-a băgat capul roşu pe uşă.

„Doamnă. Jack.” Şeful i-a dat un semn din cap. Zbârcit şi cu ochii obosiţi, Mike arăta de parcă nu dormise de o săptămână.

„Te simţi în stare să faci o declaraţie?”

„O să încerc.” Beth s-a întins după mâna lui Jack. El şi-a trecut degetele prin ale ei şi a strâns-o uşor.

Mike a scos un caiet şi s-a aşezat de cealaltă parte a lui Beth.

Beth crezuse că va fi chinuitor să revadă ceea ce se întâmplase în hambar, dar se simţea atât de epuizată, atât de complet secătuită, încât doar a relatat faptele groaznice, încet şi exhaustiv, fără nicio urmă de sentiment. Când a terminat, un muşchi de pe faţa lui Jack se zvâcni. Strânsoarea lui pe mâna ei se înăspri.

„Ai găsit acul?” Fusese ameţită de lovitura primită la maxilar şi pierduse urma când Henry îl atacase pe Baker.

O'Connell a dat din cap. „Am găsit seringa în pământ. Este la laborator pentru testare. Presa a aflat şi ea de asta. Zvonurile din presă spun că Baker ar putea fi ucigaşul din Riverside.”

„Dar Will Martin?” a întrebat Jack.

„Să fiu al naibii dacă ştiu.” Şeful şi-a închis carneţelul şi s-a ridicat. „Sunt

sigur că voi avea întrebări, dar deocamdată e suficient.”

„Stai puţin.” Beth a ridicat capul patului cu câteva grade. Pe măsură ce durerea se acutiza, la fel făcea şi creierul ei. „Ce s-a întâmplat cu Richard? Este aici?” Şi-a ţinut respiraţia, aşteptând răspunsul.

„Congresmanul Baker a fost stabilizat aici noaptea trecută şi transportat pe calea aerului la Spitalul Universitar Hartman.” Mike a suspinat. „Din câte am auzit, a fost la limită.”

S-a uitat la Jack, apoi înapoi la Beth. „E de ajuns pentru astăzi. Mă voi întoarce când voi mai avea întrebări pentru tine. Dacă vă mai amintiţi ceva, sunaţi-mă.” Poliţistul a dat din cap lui Jack şi Beth, apoi a ieşit din cameră.

Imediat ce uşa s-a închis în urma lui, asistenta s-a grăbit să intre cu nişte pastile. Niciunul dintre ei nu a vorbit până când ea nu a ieşit din cameră.

Beth a asimilat informaţia. Richard era încă în viaţă. Pentru moment. Dar încă mai putea muri – pentru că ea îl împuşcase în piept. Creierul ei îi spunea că fusese foarte norocoasă, dar încă trebuia să trăiască cu amintirile acelei nopţi şi cu toate repercusiunile. Dacă el nu supravieţuia, cum s-ar fi simţit ştiind că ea luase o viaţă? Chiar dacă Richard nu-i lăsase de ales, posibilitatea că ea l-ar fi ucis îi apăsa conştiinţa. Totuşi, mintea ei obosită nu putea înţelege cum ar fi putut Richard să fie ucigaşul din Riverside. Asta părea imposibil. Timpul va spune, presupunea ea. Cu siguranţă, el nu avusese nicio reţinere în a o ucide.

A tresărit la imaginile care i-au trecut prin minte. „Dacă Henry nu ar fi apărut, Richard m-ar fi prins. Câinele tău a încercat să-l rupă în bucăţi.”

„Nu voi mai spune niciodată un lucru rău despre Henry.” Jack a rânjit. „Nu va mânca decât friptură pentru tot restul

vieţii.”

„Unde este Henry astăzi? Şi ce s-a întâmplat cu Lucy? Am uitat complet de ea.”

„Henry este cu copiii. Şi veterinarul a venit câteva ore mai târziu şi a cusut calul. L-am sunat deja pe Jeff. A spus că se va ocupa de rana lui Lucy până când te vei simţi tu în stare.” Vocea lui Jack se stinse odată cu durerea, pe măsură ce medicamentul îşi făcea loc prin venele ei. „Braţele se simt mai bine?”

„Da, mă simt amorţită.” Vocea ei suna departe, iar pleoapele i se îngreunaseră.

„Amorţit este bine. Du-te la culcare.”

Capitolul 31

Pantofii Crocs negri scârţâiau pe linoleumul cu pete, de calitate comercială. Îmbrăcat în halat bleumarin, cu un act de identitate furat de la spital prins în buzunarul din faţă al cămăşii, a păşit prin ICU cu pas hotărât. Tehnicianul căruia îi luase insigna avea părul şaten şi un aspect obişnuit. La fel era şi el. Cu excepţia cazului în care cineva se uita foarte atent…

A ridicat legitimaţia spre poliţistul în uniformă care păzea uşa camerei private. Poliţistul abia i-a aruncat o privire.

La urma urmei, pacientul era prizonierul şi nu era ca şi cum ar fi plecat nicăieri – cu excepţia iadului, poate, dacă exista unul.

El a zâmbit. Având în vedere propriul său hobby, spera că nu.

Nimeni altcineva nu i-a acordat atenţie în timp ce se furişa în camera lui Baker. Hartman era un mare spital universitar cu un centru de traume de ultimă generaţie. Ca atare, locul era plin de personal medical şi studenţi la orice oră.

S-a uitat la ceasul industrial de pe perete. Sincronizare perfectă. Schimbul de tură de la ora şapte a asigurat că asistentele se aflau la examinarea pacienţilor, pregătindu-se să îşi predea pacienţii echipei de noapte.

Era un lucru bun că congresmanul nu era încă în micul spital comunitar din Westbury. Ar fi fost mult mai greu să se furişeze în unitatea mai mică, unde toată lumea se cunoştea.

Fusese acolo când tatăl său murise într-un cub impersonal, exact ca acesta. Criminalii în serie ar fi trebuit să provină din familii disfuncţionale şi părinţi abuzivi. El nu avea o astfel de scuză. Sigur, mama lui murise când el era mic, dar tatăl lui făcuse tot posibilul să umple golul. A existat o asigurare de viaţă. Nu fuseseră bogaţi, dar nici nu flămânziseră niciodată. Per total, în afară de faptul că a petrecut mult timp singur, copilăria lui a fost obişnuită. Din respect pentru tatăl său, nu se lăsase pradă hobby-ului său decât după moartea acestuia. Dar de îndată ce bătrânul a murit, nu a mai lăsat iarba să crească sub picioarele lui. Unii copii voiau să fie doctori sau pompieri. El a fost întotdeauna fascinat de Jack Spintecătorul.

Presupunea că faptul că a crescut fără un model feminin l-ar fi putut împiedica să dezvolte o afecţiune normală pentru femei, dar credea că era mai probabil să se fi născut pur şi simplu cu un defect în conştiinţă, o gaură, aşa cum un copil poate avea în inimă la naştere. Dar lăsa psihanaliza pe seama psihiatrilor. El avea o treabă de făcut.

A aşezat lada de plastic plină cu materiale medicale pe pat şi s-a uitat în jur. Toate aparatele sunau aşa cum trebuiau

să sune. Ventilatorul şuiera din suportul său din colţ.

Privirea i se îndreptă spre chipul bărbatului din pat, bărbatul care îndrăznise să-l imite – şi prost.

Lumina fluorescentă accentua paloarea congresmanului. Nenumărate tuburi, drenuri şi linii şerpuiau peste corpul său. S-ar putea să nici nu fie necesar. Tipul arăta de parcă ar fi putut să moară în orice moment. Trebuia să se asigure, totuşi. Congresmanul îi invadase teritoriul. Beth era prada lui. Numai pentru bucuria lui.

În plus, ticălosul ăla nu doar că îi împrumutase numele. L-a târât prin noroi cu acea tentativă de răpire de doi bani. De parcă *el ar fi* eşuat vreodată atât de abisal. Nu era chiar atât de greu să răpeşti o femeie, aşa cum dovedise el de nenumărate ori. Şi o va face din nou, de îndată ce va avea ocazia.

În plus, acum că Beth era adânc înrădăcinată la moşia O'Malley, ea nu pleca nicăieri. Cu Baker ieşit din peisaj, în curând definitiv, şi cu poliţia convinsă că îl avea pe ucigaşul din Riverside în custodie, ea ar fi devenit mai neglijentă. Plantarea acelei dovezi în portbagajul lui Will Martin fusese genială. Nu că ar fi fost măgulitor să se laude cu munca lui, dar un om trebuie să facă ceea ce trebuie să facă un om. Dar în acel caz, *el* alesese să-şi sacrifice o parte din reputaţie pentru a-şi putea face următoarea mişcare.

În plus, era doar temporar. Imaginea sa va fi readusă la gloria sa deplină după ce o va lua Beth.

Cheile succesului erau disciplina şi planificarea, pe care congresmanul Baker le defectase. Merita să moară doar pentru îndrăzneala lui. Apoi ticălosul s-a dus şi a rănit un cal. Un păcat de neiertat. Caii erau nobili şi puri. Animalele nu minţeau, nu înşelau şi nu comiteau alte păcate ca oamenii. Meritau un tratament mai bun decât oamenii.

Oameni precum congresmanul Baker.

Ridicând cearşaful, a scos seringa din buzunar şi a înfipt rapid acul în muşchiul mare al coapsei lui Baker. Administrarea intramusculară a medicamentului i-ar fi asigurat timp pentru a ieşi în grabă înainte ca organele congresmanului să o ia razna.

Avea poate zece minute.

Ceea ce ar fi fost mai mult decât suficient timp.

S-a plimbat pe hol şi a ieşit pe uşile duble, împreună cu toţi ceilalţi angajaţi care plecau la sfârşitul turelor. Afară, briza caldă purta gaze de eşapament şi miros de gunoi putred. Locuitorii din Philadelphia înjurau şi claxonau cu abandon. Atât de mult pentru Oraşul Dragostei Frăţeşti. A parcurs pe jos cele două străzi până la locul unde îşi parcase maşina.

A lovit fără ţintă o cutie goală de bere în timp ce îşi debloca maşina.

Dezamăgirea îl copleşea. Uciderea din seara asta îl lăsase foarte nesatisfăcut. Nu mai omorâse niciodată un bărbat. Nu era nici pe departe la fel de distractiv ca intimitatea cu o femeie goală. Nu fusese nici o luptă pentru viaţă, niciun miros de panică, niciun ochi larg deschis de teroare, nici o recunoaştere a faptului că *el* era cel care deţinea controlul. Iar plecarea înainte ca Baker să moară cu adevărat fusese de-a dreptul dezamăgitoare. De obicei, după un astfel de eveniment, se bucura de o strălucire puternică, ca şi cum bateriile i-ar fi fost reîncărcate. De data asta nu avusese norocul ăsta. Dar treaba fusese făcută, şi asta era tot ce conta.

S-a strecurat în maşină şi a condus-o spre intrarea pe autostrada Schuylkill. Nouăzeci de minute până acasă. A verificat ceasul de bord.

Ar fi ajuns acasă cu suficient timp pentru a urmări ştirile de la ora zece.

A zâmbit la maşina goală. Aştepta cu nerăbdare să vadă nişte ştiri de ultimă oră în saga congresmanului Baker şi a soţiei sale înstrăinate.

Capitolul 32

Jack a aşezat două căni de cafea pe masa de pe terasă şi s-a aşezat pe scaunul de vizavi de Beth. În ciuda căldurii soarelui de la sfârşitul dimineţii, ea era îngropată într-un hanorac uriaş de-al lui. O făcea să pară la fel de vulnerabilă ca un copil. Urmându-i privirea la orizont, el a scanat priveliştea. Deasupra munţilor, răsăritul picta cerul în roz şi el spera sincer că toată zicala „cerul roşu dimineaţa, avertismentul marinarilor” se aplica doar vremii.

Pentru că le-ar prinde bine o pauză.

Întinzând mâna peste masa metalică cu volute, el şi-a încolăcit degetele în jurul mâinii lui Beth. Chiar deasupra încheieturii mâinii, ţesătura ascundea bandajele groase care acopereau zeci de copci. Cu trei zile în urmă, aproape că o pierduse. Amintirea i s-a adunat în gât. O înghiţitură de cafea l-a ajutat să înghită nodul.

S-a întors spre el, expunându-şi partea stângă a feţei, vânătăile amintindu- i cât de aproape fusese de a fi ucisă.

„Te simţi bine?”

Zâmbetul ei era un pic strâmb din cauza umflăturii. „Da. Doar neliniştită. Nu mă pricep să stau degeaba.”

Jack s-a prefăcut surprins. „N-aş fi ghicit niciodată.”

„Şi mi-e dor să lucrez cu caii.”

El a spus: „Nu-ţi face griji. O să te întorci imediat la

curăţat rahat.”

„Sper că da.” Zâmbetul ei s-a lărgit.

I-a dus mâna la gură şi i-a sărutat încheieturile. „Nu am apucat să termin ce voiam să-ţi spun seara trecută, dar te iubesc.”

„Ştiu.” Ea a zâmbit. „Şi eu te iubesc.”

Un zâmbet i s-a întins pe faţă. „Nu am mai spus asta niciodată unei femei. Acum va trebui să te măriţi cu mine.”

Faţa ei a îngheţat. Zâmbetul se stinse. „Cred că ar fi mai bine să-mi rezolv mai întâi viaţa, nu crezi? S-ar putea să dureze o vreme.” Ea şi-a scos mâna de sub a lui pentru a-şi lua cafeaua. Evitându-şi privirea, a ridicat ceaşca la buze.

A fost un da sau un nu? Poate că da?

Ei bine, rahat. Nu-i trecuse prin cap că ea nu va accepta. A crezut că era un dat. El era cel cu probleme de angajament. Nu-i aşa?

„Vom trece peste asta. O să fie bine. Ai puţină încredere în Carlyle. Arată ca un domn bătrân şi drăguţ, dar, în realitate, e cât se poate de vicios.” Jack a înfruntat-o şi i-a recâştigat mâna, strângându-şi ambele în jurul ei. Soarele era cald pe spatele lui, dar degetele ei erau reci, faţa ei palidă şi desenată. „Ne iubim unul pe celălalt. Asta e tot ce contează. Rămân alături de tine în toată povestea asta.”

„Chiar dacă merg la închisoare?” Vocea i-a tremurat la ultimul cuvânt. Şi- a ţinut faţa întoarsă spre munţi.

El a clătinat din cap, frecându-i dosul mâinii cu degetul mare. „Nu vei merge la închisoare.”

Tot nu s-a uitat la el. „Nu ştim asta, Jack. Tatăl lui Richard are multă influenţă. Nu ai idee ce pot face oamenii ăştia.”

Nu conta. N-ar fi lăsat să se întâmple. „Dar…”

Beth îl întrerupse. „Stafford îl va convinge pe procuror să depună plângere împotriva mea pentru tentativă de omor. Am acceptat asta. Este doar cuvântul meu împotriva cuvântului

lui Richard, şi poţi paria că, de îndată ce va putea vorbi, primul lucru care îi va ieşi pe gură va fi o minciună bine pusă la punct. Richard poate învârti orice.”

Fulgii de ovăz ai lui Jack s-au condensat într-o minge în stomacul lui. Nu se gândise că o putea pierde în faţa unui sistem juridic înclinat spre un politician puternic. „Atunci vom vorbi cu Carlyle despre găsirea celui mai bun avocat al apărării.”

Beth a dat din cap şi, în cele din urmă, şi-a întors ochii mari şi verzi spre el. Privirea ei era plană şi dreaptă. „De copii îmi fac griji. Ei nu au rude de sânge. Richard şi familia lui ar obţine custodia lor dacă aş merge la închisoare.”

„Atunci vom vorbi cu Carlyle şi despre asta.” Lui Jack i se făcuse rău că Beth se gândea la închisoare la doar câteva zile după ce aproape îşi pierduse viaţa. Posibilitatea ca ea să fi avut dreptate cu privire la situaţie îi trezea în minte toate motivele pentru care se ascunsese de la bun început. Nu avusese de ales. Pe cont propriu, ar fi fost la mila lui Baker. Fără banii lui, fără avocatul pretenţios al unchiului Danny şi fără integritatea lui Mike O'Connell, probabil că ar fi fost deja arestată. Mike nu ar fi acceptat niciodată o mită şi nu ar fi cedat presiunilor politice, dar un fost senator i-ar fi trecut peste cap mai repede decât un 747.

Chiar dacă congresmanul dispăruse fizic din peisaj, riscul pentru Beth era încă acolo. La naiba, va fi vreodată cu adevărat în siguranţă? Se va termina vreodată?

Lângă el, Beth şi-a ridicat faţa spre razele soarelui şi a închis ochii, ca şi cum ar fi apreciat ceva ce s-ar putea să lipsească în curând.

Pierdut în gânduri, Jack a tresărit când uşa din spatele lui s-a deschis şi a ieşit şeful poliţiei. Jack se aştepta la o vizită de control, dar după expresia îngrijorată de pe faţa lui Mike, acesta nu părea un apel de rutină. Trebuie să se fi întâmplat

ceva. Şeful poliţiei nu s-a aşezat, al doilea indiciu al lui Jack că ceva nou se întâmplase.

Mike a mers până la marginea terasei şi a privit spre lac.

Dincolo de copaci, suprafaţa sa era o foaie de sticlă în dimineaţa liniştită. „Ai văzut ştirile de aseară?”

„Nu, îmi pare rău. Am ţinut televizorul închis.” Se părea că în fiecare oră, mass-media avea o „actualizare” a stării congresmanului Baker sau o nouă speculaţie privind înstrăinarea dintre Baker şi Beth. Sau, mai rău, cineva comenta despre pericolele pe care le implică existenţa unor persoane periculoase, bolnave psihic, în libertate. „Reportajul a fost brutal.”

Publicul l-a susţinut pe congresmanul Baker sută la sută.

Mike a suspinat, s-a întors şi a scos un scaun. Metalul a răzbit de piatra aspră. „Nu ştiu cum să-ţi spun asta, aşa că o voi spune pur şi simplu. Congresmanul Baker este mort”.

Liniştea care s-a aşternut peste ei a fost spartă doar de o pereche de vrăbii care ciripeau.

Jack şi-a mutat privirea de la faţa lui Mike la cea a lui Beth. O lacrimă s-a scurs din ochiul ei şi s-a rostogolit pe obrazul ei umflat. Pentru Baker? Sau pentru ceea ce însemna moartea lui pentru ea?

Scaunul scârţâi când Mike se lăsă pe spate şi îşi rostogoli capul pe umerii asemănători lui Atlas. „Autopsia va fi în această după-amiază. Era în stare critică, dar suficient de stabilă încât medicii au fost surprinşi când a cedat. O asistentă îi verificase semnele vitale cu douăzeci de minute înainte să intre în stop cardiac. Nimic nu indică faptul că ar fi plecat.”

Mike şi-a scos carneţelul negru. „Trebuie să vă întreb unde aţi fost amândoi noaptea trecută.”

Nodul din gâtul lui Jack s-a umflat, iar inima i-a sărit o bătaie. „Am fost aici toată noaptea.” Interogase mulţi oameni

în cariera sa, dar nu fusese niciodată de partea greşită a unui interviu. Viaţa lui făcuse o întoarcere completă.

„Vreun martor?” a întrebat Mike.

„Doar copiii şi doamna Harris.” Jack se holbă la şeful poliţiei. „Doar nu crezi că Beth este în stare să fi condus până la Philadelphia noaptea trecută?”

„Este o posibilitate. Trebuie să acopăr toate bazele, Jack.” Mike şi-a frecat o mână pe faţă. „Dar recunosc, având în vedere condiţia fizică a lui Beth, tu ai fi cel mai probabil candidat. Vânătăile alea ies în evidenţă. I-ar fi greu să se furişeze în camera lui.” Mike a făcut o pauză. „Congresmanul a murit în jurul orei şapte şi jumătate. Doamna Harris a fost aici în acel moment?”

„Da.” Jack a dat din cap. „Tocmai terminasem cina.”

„Îi voi lua declaraţia la plecare.” Mike a închis caietul şi l-a băgat în buzunarul de la piept. „Eu ţi-aş găsi cel mai bun avocat de apărare penală, Beth. Stafford Baker este pe o furie media împotriva ta.”

Ultimul strop de culoare rămas pe faţa palidă a lui Beth se stinse.

Şeful poliţiei a făcut o pauză în faţa uşii. „Dacă autopsia este curată şi cauza morţii sale este stabilită oficial ca fiind rana prin împuşcare, de data aceasta acuzaţia ar fi de crimă.”

„Dacă autopsia lui Baker este curată, Beth ar putea fi implicată în moartea lui. Dar dacă autopsia scoate ceva la iveală, atunci eu sunt suspect de uciderea lui.”

„Da.” Mike a dat din cap. „Oricum ar fi, eşti terminat.”

$$$

O panglică albastră defila pe partea de jos a ecranului

televizorului din camera de pluş a lui James de la Hotelul Bellevue din Philadelphia. Cuvintele *Congresmanul Richard Baker, mort la patruzeci şi trei de ani,* i-a atras atenţia. Şi-a lăsat cafeaua jos şi a dat volumul mai tare pentru a auzi mai bine ştirile de ultimă oră.

O jurnalistă drăguţă stătea în faţa intrării camerei de urgenţă a unui spital. În fundal, o ambulanţă se apropia de uşă, cu lumini stroboscopice roşii intermitente.

„Suntem în faţa Spitalului Universitar Hartman, unde congresmanul Richard Baker a fost declarat mort aseară în urma unei răni prin împuşcare în piept. Congresmanul a fost împuşcat acum trei zile chiar de soţia sa, Elizabeth Baker – aceeaşi soţie pe care o căuta de la dispariţia ei misterioasă din toamna anului trecut. Potrivit unor surse apropiate familiei Baker, Elizabeth a fost bolnavă psihiatrică chiar la acest spital, după ce a încercat să se sinucidă…”

Bla, bla, bla. James o ignoră. O relatare oficială din partea cuiva apropiat de familia Baker era un rahat total.

Ecranul a trecut la un interviu cu Stafford Baker. Fostul senator stătea pe un scaun pivotant în sala de presă. Un microfon era prins de jacheta sa de culoare marină. Pentru un om al cărui fiu tocmai murise, Stafford arăta imaculat într-un costum marin şi o cămaşă albă orbitoare, cu cravata roşie obligatorie. Deşi lustruit şi presat, stresul era evident în paloarea pielii sale, în strângerea repetată a unui pumn şi în carnea umflată din jurul ochilor.

Intervievatorul s-a întors către invitatul său. „Domnule Baker, susţineţi că congresmanul a fost atacat de soţia sa înstrăinată. Ea spune că el a atacat-o”.

Stafford Baker a scuturat din cap şi s-a încruntat. „Fiul meu îşi găsise recent soţia. Nu dorea nimic mai mult decât să o aducă acasă şi să primească ajutor. A trăit cu teamă pentru copii timp de aproape un an. Nu am nici o îndoială că acele

acuzaţii ridicole împotriva lui Richard vor fi retrase. El nu a făcut altceva decât să încerce să fie cel mai bun tată şi soţ posibil în aceste circumstanţe. Din păcate, nora mea are o lungă istorie de boli mintale. Este o problemă de familie. Tatăl ei s-a sinucis. Fără medicaţia adecvată, ea este o femeie periculoasă. Depresivă, paranoică şi delirantă. Diagnosticul ei a fost unul dintre motivele pentru care fiul meu a militat atât de mult pentru asigurarea obligatorie de sănătate pentru tratamentul bolilor mintale. El şi -a dat seama că, având în vedere costul internării soţiei sale, mulţi americani neasiguraţi sau subasiguraţi nu ar putea obţine ajutor profesional."

Reporterul s-a aplecat în faţă. „Atunci cum vă explicaţi rănile suferite de doamna Baker?"

„Elizabeth trebuie să se fi rănit. Nu ar fi prima dată." Ochii lui Stafford sau umplut. „Fiul meu a fost un om mare, destinat lucrurilor mari. El este victima aici." A tras aer în piept. „Nu-i port pica nurorii mele. Ea e bolnavă. Dar de dragul siguranţei publice, trebuie să fie închisă unde nu mai poate face rău nimănui. Este timpul ca această ţară să nu mai permită persoanelor potenţial periculoase, bolnave mintal, să umble pe străzi."

„Dle Baker, înainte ca fiul dvs. să fie ucis, v-aţi gândit să candidaţi din nou pentru Senat. Care sunt planurile dvs. acum?"

Baker îşi îndreptă umerii. „Nu pot lua nici o decizie acum. Familia mea are nevoie de timp pentru a jeli".

De necrezut. Ticălosul era încă în campanie. Doar că îşi mutase atenţia de la fiul său la el însuşi. Era un fiu de căţea deştept, îşi acoperise fundul în toate felurile de duminică. Beth nu putea câştiga. Dacă era de acord cu doctorii, era nebună. Refuzându-i fişele medicale oficiale o făcea să pară şi mai nebună. La naiba, dacă James n-ar fi cunoscut-o, *l-ar fi*

crezut pe Baker. Teoriile conspiraţiei erau întotdeauna greu de înghiţit.

Dar James o cunoştea pe Beth, iar acum îi cunoştea şi pe Baker. Atât tatăl, cât şi fiul decedat erau putrezi până în străfundurile sufletului lor. Beth avea nevoie de cineva care să joace dur pentru ea, cineva care să joace murdar.

O'Malley a fost prea mult timp o pălărie albă. Oameni ca Stafford Baker nu jucau după reguli.

James atingea cu degetul o unitate flash abia mai mare decât un baton de gumă de mestecat, rezultatele supravegherii sale extinse asupra lui Richard Baker. Deşi imaginile şi clipurile video pe care James le înregistrase cu micuţa cameră pe care o ascunsese în gura de aerisire nu constituiau dovezi ale vreunei activităţi ilegale, era destul de sigur că Stafford nu ar fi vrut ca aceste filme să fie încărcate pe YouTube prea curând.

Cu excepţia cazului în care ar fi vrut să schimbe numele Capital Hill în Brokeback Hill.

Acum singura întrebare era cum să-i transmită un mesaj lui Stafford. Dacă James îl putea convinge pe fostul senator să o lase în pace pe Beth, ar fi fost bine. James se uită fix la bărbatul cu aspect distins care absorbea atenţia presei pe ecran. Câteva fotografii color cu Richard călare pe ajutorul său ca pe un ponei de spectacol l-ar fi ţinut pe Stafford Baker departe de cazul lui Beth pentru totdeauna.

Ar fi în siguranţă.

James a făcut o pauză. Visul nu venise de câteva zile. Poate că ea era deja în siguranţă. Doar timpul putea spune. Bineînţeles, darul lui se concentra doar asupra violenţei. Se îndoia că ar fi fost avertizat dacă ea urma să fie arestată.

James a introdus un disc în laptop şi a apăsat pe backup. Până când va face duş, discul va fi gata. Apoi ar fi fost gata să-l contacteze pe Stafford. Putea folosi unul dintre conturile

sale anonime de webmail. Nu. Un e-mail putea fi interceptat de personal. Se uită la telefonul mobil de unică folosinţă pe care îl luase de la mall. Nedetectabil. Probabil cea mai bună cale de urmat.

S-a dezbrăcat de cămaşă în drum spre baie şi apoi şi-a scos pantalonii scurţi, aruncându-şi conţinutul buzunarelor pe dulap.

Pandantivul argintiu al lui Beth strălucea în lumină. Mâna lui s-a întins automat după el. În interesul siguranţei ei, de când se despărţiseră, nu o mai contactase deloc. Darul lui era singura modalitate prin care putea să o verifice.

Viziunea l-a lovit în plin înainte ca el să atingă discul argintiu. Întunericul şi frica i-au invadat instantaneu simţurile, blocându-i vederea. O cameră se deschidea în faţa lui, slab luminată de un bec gol din tavan.

Un placaj acoperea câteva ferestre mici dreptunghiulare de la înălţimea pereţilor din blocuri de ciment brut.

În vis nu se putea mişca. Îşi răsucea corpul pe o suprafaţă plană, ridicată. Durerea îi străbătea braţele şi îi trecea prin cap şi faţă. Nu era paralizat, dar membrele îi erau imobilizate. Lumina sclipea pe oţel. Lama unui cuţit s-a arcuit încet spre el, crestându-i pielea de pe piept. Sângele s-a scurs.

Orbit, James s-a împiedicat de buza duşului. Picioarele i-au alunecat sub el, iar el a căzut în faţă, lovindu-se cu capul de podeaua de marmură.

Ultimul său gând înainte de a intra în beznă a fost că a dat greş.

Urma să moară înainte de a o putea salva pe Beth. Durerea şi violenţa se îndreptau spre ea. Acum.

Capitolul 33

„Eşti sigură că nu vrei să vii?”

Beth şi-a aşezat cana de ceai pe masa din curte. „Chiar nu sunt în stare.

Îmi pare rău.” Vizita de dimineaţă a şefului poliţiei îi secase toate puterile. „Eşti sigură?”

„Oh, da.” Jack îi dăduse târcoale toată după-amiaza. Preocuparea lui era din dragoste, dar o jumătate de oră singură era ceea ce ea îşi dorea cu adevărat. Ea îi dădu un zâmbet liniştitor. „Nu am mai făcut duş de trei zile. Sunt irascibilă, murdară şi obosită. Categoric nu sunt potrivită pentru compania oamenilor.”

Jack s-a aplecat şi şi-a apăsat uşor buzele pe partea nemarcată a gurii ei. „Încă ai un gust bun.”

„Din fericire, încă mă mai pot spăla pe dinţi.” Richard îi învineţise doar maxilarul şi pometele. Umflătura rezultată şi colajul variat de purpurii erau urâte, dar temporare. Peste vreo două săptămâni ar fi fost ca nouă. În afară de durerea localizată în braţe şi faţă, plus alte vânătăi de la meciul de wrestling cu Richard, se simţea surprinzător de în formă. Durerea nu era ceva ce vreo două pastile de ibuprofen nu puteau rezolva. Dacă ar putea fi sigură că restul problemelor ei ar putea fi rezolvate la fel de uşor.

„Cusăturile vor fi scoase peste cinci zile. Apoi poţi să faci duş cât vrei. O să te ajut eu.” O scânteie i-a aprins ochii. Părea hotărât să-i menţină moralul ridicat şi îşi petrecuse o bună parte a zilei la telefon cu Carlyle, care era încrezător că echipa sa de avocaţi se putea ocupa de vendetta lui Stafford Baker.

Beth avea îndoielile ei, dar le ţinea pentru ea. „Pun pariu.” Punându-şi o mână pe partea laterală a feţei lui, l-a

sărutat şi ea. „Abia aştept.”

El s-a îndreptat şi s-a încruntat. „Poate nu ar trebui să mergem.”

„Jack, îi duci pe copii acasă la Quinn să petreacă noaptea. Mă îndoiesc că vei fi plecat o oră. Te rog, copiii sunt emoţionaţi şi chiar au nevoie de puţină normalitate. Ar fi minunat pentru ei să scape de toată nebunia asta pentru o vreme. În plus, nu-i vreau cu noi mâine la conferinţa de presă.” Quinn promisese că televizorul din casa lui va fi scos din priză la ora nouă a doua zi dimineaţă, când era programată să fie difuzată conferinţa de presă.

Carlyle decisese că era timpul ca Beth să înceapă să se folosească de presă, în loc să-l lase pe Stafford Baker să se bucure de toată atenţia presei. Şi avocatul ei a insistat ca Beth să apară la televizor în timp ce faţa ei era încă bătută şi vânătă. Nu-i plăcea ideea de a lăsa lumea să intre în cea mai intimă ruşine a ei, dar Carlyle avea dreptate. Dacă nu vorbea, oamenii îl vor crede în mod natural pe Baker. Şi Doamne, nu putea arăta mai vulnerabilă şi mai patetică decât acum.

„L-aş putea pune pe Sean să vină să îi ia.”

„Asta e o prostie.”

„Cred că ai dreptate.” Jack a suspinat. „Ai telefonul mobil la tine, nu?” Beth a dat din cap şi a atins buzunarul din faţă al hanoracului. „Da.” „Mai ai nevoie de ceva?”

„Nu. Sunt bine.” Ea a scuturat din cap. „Mulţumesc. Copiii au fost închişi prea mult timp. Şi abia aşteaptă să îi vadă pe ceilalţi copii. Mai ales Katie.” Fetele lui Sean îşi petreceau şi ele noaptea în casa lui Quinn. Verişorii lui Jack se purtau cu ea şi cu copiii ei de parcă acum făceau parte din familia lor. Dacă viaţa ar putea fi atât de simplă.

„Bine. Doamna Harris este înăuntru. Mă întorc imediat.”

Ben şi Katie s-au strecurat pe uşă şi s-au grăbit să traverseze terasa.

Katie s-a agăţat de coapsa lui Jack. Fetiţa sărise pe pereţi încă de la micul dejun, când Jack o întrebase dacă vrea să meargă la petrecerea în pijamale. Ben încercase să se poarte calm, dar îşi făcuse bagajul la cinci minute după ce Jack făcuse anunţul.

Ambii copii au sărutat-o de rămas bun şi au fugit pe peluza din spate spre garaj. Lângă ea, Henry se văita.

„Haide.” Jack i-a pălmuit coapsa. „Poţi să mergi şi tu.”

Cu un „woof' entuziast, câinele a alergat spre copii.

„Aşteptaţi.” Cu bastonul în mână, Jack a şchiopătat după ei cât de repede a putut.

Lui Beth i s-a blocat respiraţia în gât. Scena era dureros de obişnuită.

Aproape ca şi cum ar fi fost o familie adevărată. Jack ar fi un tată grozav pentru copiii ei şi părea să îşi dorească slujba. Dacă măcar...

Câteva minute mai târziu, Jack a condus în jurul casei. Camionul a dispărut.

Beth s-a lăsat pe spate în scaun şi a închis ochii în lumina înclinată a soarelui care apunea, care cobora un pic mai devreme acum că venise septembrie. O briză caldă şi uscată foşnea frunzele stejarului uriaş din centrul peluzei şi trimitea mirosul de iarbă proaspăt tăiată peste terasă. Va trebui să abordeze problema şcolii pentru copii. Se interesase deja de educaţia la domiciliu, dar spera să nu mai fie nevoie de ea în curând.

„Hei, Beth.”

Şi-a umbrit ochii şi s-a încruntat. „Bună, Jeff. Care-i treaba?”

„Jack este acasă?” Vecinul ei s-a aplecat şi şi-a băgat mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor. „Vreau să-l întreb ceva.”

„Nu. I-a dus pe copii acasă la vărul lui.”

„Ar trebui să se bucure de asta.” Jeff a zâmbit.

„Ce voiai să-l întrebi? Nu ar trebui să întârzie prea mult.”

„Aveam de gând să-l pun să sune la veterinar. Tocmai mă uitam la copcile lui Lucy. S-ar putea ca tăietura să se infecteze. Vrei să arunci o privire?” Jeff şi-a îngustat ochii la ea şi s-a încruntat. „Probabil că nu eşti în stare să faci asta. Îl voi suna pe doctorul White. Pari obosită. N-ar fi trebuit să te deranjez.” S-a întors.

„Nu. Aşteaptă. O plimbare până la hambar este exact ceea ce am nevoie.” Beth s-a ridicat şi s-a întins. Văzând caii, s-ar putea să-şi ia gândul de la problemele ei. „Înnebunesc un pic. O voi anunţa pe doamna Harris.” A păşit spre uşă şi a deschis-o. Vârtejul unui aspirator i-a înecat încercarea de a o chema pe menajeră. „Oh, bine. N-o să stăm mult.”

„Eşti sigură?”

„Da. Nu e nimic în neregulă cu picioarele mele. Doar că nu pot atinge nimic.” Şi-a ridicat o mânecă pentru a descoperi marginea unui bandaj.

„Bine, atunci.”

S-au plimbat pe peluza din spate şi de-a lungul căii spre hambar. Mişcarea îi slăbea muşchii. În momentul în care au păşit pe culoarul hambarului, era obosită, dar moralul îi era ridicat.

Jeff a condus-o pe Lucy afară din boxă şi i-a scos bandajul de pe piciorul din faţă. „Tu ce crezi?”

Hambarul era întunecat. Beth s-a aplecat să se uite mai bine. Tăietura părea doar un pic roşie pe margini. „Înţeleg ce vrei să spui.”

Durerea i-a explodat în ceafă şi totul a devenit negru.

Azi era ziua norocoasă a lui Jeff. Serios. Ar fi ieşit imediat şi ar fi cumpărat un bilet de loterie – dacă nu ar fi avut deja planuri pentru seara asta.

De fapt, *se* dusese până acasă să-l întrebe pe Jack dacă vrea să sune la veterinar. Dar Jack nu fusese acasă. Speranţa lui Jeff înflorise ca un trandafir însângerat. Când Beth nu se deranjase să intre în casă pentru a-i spune doamnei Harris unde se duce, soarta ei fusese pecetluită. Destinul decretase că seara asta era noaptea cea mare.

Fusese pregătit să aştepte săptămâni, sau chiar luni, pentru oportunitatea potrivită.

Jeff a aşezat-o pe Beth pe bancheta din spate a jeep-ului său şi s-a grăbit să ajungă la scaunul şoferului. Inima îi zvâcnea de emoţie când a întors cheia şi a trecut în prima treaptă. În ciuda nerăbdării sale, a păstrat viteza redusă a jeep-ului, ca să nu o bruscheze prea mult pe Beth. Ea era destul de afectată.

Nu putea face nimic în privinţa asta, totuşi. Spiritul ei nu era frânt. Ăsta era lucrul important.

Cu gândul că Beth îşi împuşcase soţul proaspăt în minte, el a oprit jeepul în curtea sa, s-a întins în spate şi a pipăit-o. Era îmbrăcată în pantaloni de trening urâţi şi un hanorac gigantic. Ţinuta nu era flatantă ca blugii ei obişnuiţi, purtaţi şi strâmţi, dar trebuia să recunoască că o făcea uşor de căutat o armă.

Nu era înarmată. De ce ar fi fost? Soţul ei nu mai era o ameninţare. Toată lumea credea că ucigaşul Riverside era în închisoare. Mare LOL pe această lovitură majoră.

Toată lumea din oraş credea că şeful O'Connell mergea pe apă, dar Jeff dovedise că Mike era doar un mare prostănac.

A ridicat-o în braţe şi a purtat-o spre casă. Nu avea s-o arunce pe această femeie peste umăr ca pe un sac de cereale.

Nu, Beth va fi tratată cu respect.

Mutându-i greutatea, a descuiat uşa de la intrare şi a mers direct în pivniţă. Spaţiul său de lucru era meticulos. Deşi nu se aşteptase să o aibă pe Beth atât de curând, fusese pregătit. E bine de ştiut că acei ani la Cercetaşii nu au fost o pierdere totală.

A aşezat-o pe masa din oţel inoxidabil şi a luat o clipă să se uite la ea. Chiar şi cu vânătăile şi umflăturile de pe o parte a feţei ei, era frumoasă. I-a întors partea afectată a feţei spre masă pentru a-i putea vedea profilul perfect. Minunat.

Faptul că era inteligentă şi puternică îi sporea entuziasmul. Beth poseda o forţă rară care o deosebea de restul. Un spirit pe care abia aştepta să-l testeze. În sfârşit, o provocare demnă de toţi anii lui de practică.

Mă simţeam ca de Crăciun în septembrie. Beth era un cadou mare care abia aştepta să fie desfăcut. Dar, la fel ca de Crăciun, trebuia să aştepte până la momentul potrivit. Nu avea niciun rost să înceapă până când ea nu era pe deplin conştientă.

Cu un oftat mulţumit, i-a fixat gleznele şi încheieturile la cele patru colţuri ale mesei cu curelele de piele deja instalate.

Acum trebuia doar să aştepte până când ea se trezea. Nu ar trebui să dureze mult.

Nu fusese nevoit să folosească tranchilizantul pe ea, deoarece fusese o călătorie atât de scurtă.

A alergat pe scări până la bucătărie pentru o sticlă de apă şi un baton energizant. Trebuia să se grăbească. Ea nu avea să fie inconştientă pentru mult timp.

$$$

James a deschis ochii şi i-a închis repede împotriva luminii puternice din baie. Îl durea capul. Ridicând o mână, a localizat sursa durerii: un ou de gâscă de mărimea unui pumn pe frunte. James a tresărit. Atingerea s-a dovedit a fi o idee proastă.

Şi-a mişcat mâinile şi picioarele. Câteva mişcări uşoare i-au spus că nimic nu era rupt, cu excepţia mândriei şi a capului său stupid. Cum naiba căzuse?

Şi-a ridicat trunchiul şi s-a sprijinit de perete. Camera de marmură se învârtea în jurul lui. Podeaua era ca gheaţa sub fundul lui gol.

Un vag sentiment de panică îi urca pe ceafa. Ceva nu era în regulă.

Pandantivul lui Beth strălucea de pe dulap. Viziunea i-a revenit ca o bufnitură. S-a ridicat în picioare şi s-a clătinat. Greaţa i s-a ridicat în gât şi a căzut din nou pe podea.

Ah. La dracu.

James s-a târât pe covor în mâini şi în genunchi. Şi-a luat telefonul mobil de pe noptieră şi l-a pornit. Stând pe covor, cu spatele lipit de pat, a răsfoit paginile agendei sale uzate până la litera O. Degetul său a găsit numărul lui Danny O'Malley, etichetat doar ca DO.

A avut nevoie de mai multe încercări pentru a forma numărul, deoar ece vederea i se împărţea în imagini duble şi, pentru prima dată în patruzeci de ani, mâinile îi tremurau. Dar, în cele din urmă, linia suna.

„Reşedinţa O'Malley.”

$$$

Beth a deschis ochii şi a clipit puternic. Vederea i s-a

înceţoşat pentru câteva secunde şi apoi s-a limpezit. Mâna ei a încercat să se mişte spre cap, dar a fost reţinută de ceva. Şi-a testat toate cele patru membre. Durerea i-a străbătut braţele când curelele din jurul încheieturilor i-au muşcat cusăturile.

Panica i-a străbătut măruntaiele. Era legată pe o masă din oţel inoxidabil. A încercat să-şi îndoaie braţul drept, dar curelele groase de piele nu cedau. Restul legăturilor erau la fel de puternice.

Transpiraţia a izbucnit sub cămaşa grea. Bătăile inimii au început să îi bubuie în urechi. Palpitaţiile din cap îi făceau ecou.

Şi-a ridicat capul. Închisoarea ei era un subsol prăfuit şi umed. Singura sursă de lumină era un bec gol cu un întrerupător cu fir. Ferestrele mici şi înalte fuseseră acoperite pentru a bloca lumina şi, presupunea ea, ochii curioşilor. În dreapta ei era o scară de lemn. În stânga ei, pe un banc de lucru lipit de perete, lumina se reflecta pe lama lucioasă a unui cuţit. În cealaltă parte a încăperii, o altă scară scurtă ducea la nişte uşi etanşe. Privirea i-a căzut pe podeaua de beton. Pete mari, roşii, ruginii, decorau cimentul într-un model de camuflaj.

Respiraţia i s-a blocat în piept când adevărul a lovit-o. Fusese cu Jeff Stevens la hambar.

Ucigaşul din Riverside locuia chiar alături.

Se auzeau paşi din camera de deasupra ei. Podelele vechi scârţâiau şi gemeau. Balamalele au scârţâit şi uşa s-a deschis. O fâşie subţire de lumină 5 5 5 5 5 cădea într-un dreptunghi galben înclinat pe scări, în timp ce o figură ameninţătoare se profila în uşă, conturată de strălucirea din spatele lui. El a privit-o fără să se mişte pentru o clipă lungă înainte de a începe să coboare scările. Paşii lui se opreau ameninţător pe fiecare treaptă.

Respiraţia ei se accelera pe măsură ce el se apropia. Mirosul fricii se ridica de pe pielea ei, un amestec înţepător de transpiraţie şi hormoni. Din cauza luminii din spatele lui, ea încă nu-i putea vedea faţa, dar nu conta. Ştia cine era.

A coborât de pe ultima treaptă şi a păşit pe beton, luându-şi timp să traverseze podeaua.

„Minunata mea Beth.” Degetele lui i-au urmărit obrazul. Ea şi-a încovoiat spatele şi s-a îndepărtat cât a putut de mult când el s-a întins să o atingă din nou. Mişcarea a intensificat durerea. Focul i-a străbătut braţele când a tras de curele. „Ţi-aş spune că e inutil să lupţi, dar ar fi atât de dezamăgitor dacă doar ai sta acolo.”

Beth a rămas nemişcată. Respiraţia îi venea mai repede. Era ameţită; inima îi bătea în piept; sângele îi bătea în urechi.

Ochii lui Jeff, reci, negri şi lipsiţi de viaţă, se fixau în ochii ei. „Şi n-ar avea niciun rost să te ţin în viaţă.” A fredonat în sinea lui în timp ce se îndrepta spre bancul de lucru şi a luat cuţitul, oprindu-se pentru a porni un iPod player. Lumina sclipea pe lamă. „Am făcut un playlist special pentru tine.”

Willie Nelson a început să cânte „Always on My Mind”.

Şi-a ţinut privirea aţintită asupra ochilor ei în timp ce se întorcea la marginea mesei. „Acum, hai să te scoatem din hainele astea îngrozitoare.”

El a ridicat tricoul cu o mână şi, cu cuţitul în cealaltă, l-a tăiat dintr-o singură mişcare. În ciuda eforturilor ei de a rămâne tăcută, de a-i refuza fiorul de a o auzi strigând, un scâncet i-a scăpat de pe buze când vârful ascuţit i-a atins pielea sânului.

$$$

Jack a parcat în garaj şi a coborât din camionetă. O noapte la casa plină de copii a lui Quinn ar fi terapeutică pentru Ben şi Katie şi i-ar ţine departe de presă mâine. Nu aştepta cu nerăbdare furtuna de rahat mediatică care ar fi urmat cu siguranţă după declaraţia lui Beth. Copiii ar fi trebuit să stea la Quinn pentru câteva zile.

Telefonul i-a sunat în timp ce urca dealul spre casă. Henry a alergat în faţa lui, dând din coadă la uşă. Terasa era goală. Beth trebuie să fi intrat.

„Care-i treaba, Mike?” Jack a lăsat câinele înăuntru şi apoi s-a aşezat în scaunul lăsat liber de ea.

„Am nişte veşti pentru tine. Lichidul din seringa lui Baker era acepromazină.”

„Nu este acelaşi drog pe care îl foloseşte ucigaşul din Riverside?” Suspinul exasperat al lui Mike se auzea peste linie. „Da.”

Jack s-a scărpinat în cap. „Şi acum ce facem?”

„Nu am nici cea mai vagă idee. Dar avea un cuţit şi acelaşi tranchilizant folosit de criminal. Îţi pot spune asta. Vom trece prin casa lui Baker cu un pieptene cu dinţi fini de îndată ce ne va parveni mandatul.”

„Cred că posibilitatea ca Martin să-l fi imitat pe criminal pentru a o prinde pe Mary Ann pare şi mai probabilă”, a spus Jack.

„Asta e teoria actuală. Vorbim când voi avea mai multe.” Mike a închis.

Cu veştile lui Mike răscolindu-i prin cap, Jack a intrat în bucătărie. Goală. „Beth?” L-a întâmpinat tăcerea. Nici o Beth. A început să meargă pe hol. Telefonul casei a sunat, iar Jack a auzit-o pe doamna Harris răspunzând în camera de zi.

„Nu. Îmi pare rău. Danny a murit acum două luni.”

Jack a intrat în cameră şi a aşteptat ca ea să termine convorbirea. Ea a ridicat un deget. „O cauţi pe Beth?”

Speriat, Jack i-a făcut semn să îi dea telefonul. „Cine este?”

„Sunt unchiul ei James.” Vocea de la celălalt capăt al firului era masculină – şi slabă. „Trebuie să vorbesc imediat cu Beth.”

Jack a acoperit receptorul cu palma şi i-a spus doamnei Harris: „Unde este Beth?”

Sprâncenele menajerei s-au împletit. „Am văzut-o mergând spre hambar cu Jeff acum o jumătate de oră. Nu s-a întors?” Doamna Harris s-a răsucit şi a ieşit grăbită din cameră, strigând după Beth în timp ce se grăbea pe hol.

Frica a şerpuit pe şira spinării lui Jack. El a descoperit telefonul. „De ce vrei să vorbeşti cu ea?”

Bărbatul de la celălalt capăt al firului era fără suflare. „Cine este?”

„Sunt nepotul lui Danny, Jack.”

Linia telefonică s-a liniştit pentru câteva secunde, în timp ce unchiul lui Beth se gândea la ceva.

„Beth este în mare pericol. Chiar acum. Nu vă pot explica.” Unchiul James a tuşit. „Sunt în Philadelphia. Pot fi acolo în nouăzeci de minute, dar s-ar putea să fie prea târziu.”

„De unde ştii că e în pericol?” James a făcut o pauză.

„Pur şi simplu ştiu.”

OK.

„O voi găsi eu.” Jack a aruncat telefonul fără fir pe canapea şi a încercat să-şi păstreze calmul. Beth era bine. Tocmai se dusese să se plimbe până la grajd să vadă ce fac caii. Nu spusese că îi lipseau în dimineaţa asta? Şi cum ar fi putut unchiul ei din Philadelphia să ştie că ea era în pericol?

Doamna Harris şi-a băgat capul în uşă. „Nu e în casă.”

„Mă duc la hambar.” Panica a cuprins burta lui Jack, care şi-a luat bastonul şi a ieşit din casă. Henry a alergat în

spatele căruciorului de golf în timp ce Jack îl băga în viteză pe cărarea prin tufiş.

Grajdul era gol. Maţele lui Jack se strângeau în timp ce stătea în spatele hambarului şi privea spre pajişte. Ferma lui Jeff era chiar peste deal, mai aproape în linie dreaptă decât pe şosea. Urmele de cauciucuri arătau traseul de la locul unde vecinul său îşi parca de obicei jeepul vechi când venea să hrănească caii.

Realizarea îl lovi pe Jack cu o singură lovitură. Jeff fusese de vină tot timpul. El îi înscenase totul lui Will. Jeff o ucisese pe Mary Ann şi pe toate celelalte femei.

Jack a sărit în cartul lui. Henry a sărit lângă el. Conducând cu o mână, a tastat cu degetul mare numărul lui Mike în telefonul mobil. Când şeful a răspuns, i-a relatat situaţia.

Jack a parcat cartul în spatele unui grup mic de copaci şi s-a dat jos de pe scaun. Henry a sărit jos şi s-a uitat la Jack aşteptând. Cu un semn din mână, ia făcut câinelui semn să îl urmeze. Henry a căzut în tăcere pe urmele lui Jack. Câinelui i s-a ridicat coama de pe spate, dar a rămas miraculos de liniştit.

Jeep-ul lui Jeff era parcat în faţa scărilor de la intrare. Jack mai trecuse cu maşina pe lângă casa lui Jeff, dar nu o vizitase niciodată. Fără arma pe care nu o mai purta de obicei, Jack a înconjurat casa. Arăta ca o fermă normală, nimic extravagant, dar curată şi bine întreţinută. Ferestrele pivniţei erau acoperite cu scânduri. Nu era un semn bun. Jack s-a uitat pe ferestrele de la parter. Nu era urmă de Jeff. Nici de Beth. Muzica se auzea încet, înăbuşită de geamuri.

A încercat uşa din faţă. Era încuiată. Jack a luat o piatră şi a pocnit-o prin fereastra laterală, sperând că muzica va înăbuşi sunetul. Ajungând înăuntru, a întors încuietoarea.

Henry se furişa fără zgomot lângă el în timp ce se

deplasau prin camere, mai încet decât şi-ar fi dorit Jack. Dar mersul liniştit cu un baston nu era deloc uşor, iar Jack nu voia să-l avertizeze pe Jeff de prezenţa lui.

Au înconjurat parterul şi au păşit în bucătărie. Două uşi închise. Jack a îngheţat şi a ascultat. Muzica venea de la uşa din stânga lui.

Jack i-a făcut semn lui Henry să stea jos. Câinele s-a supus. Cu urechile înainte, a aşteptat următoarea comandă a lui Jack. Jack a răsucit încet mânerul şi a deschis uşa cu un centimetru, dezvăluind o scară de lemn. Volumul muzicii a crescut. Jack s-a aplecat pentru a vedea mai bine.

Jeff era cu spatele la el, blocându-i parţial vederea asupra lui Beth. Sfinte Hristoase. Era legată de o masă de oţel. Lui Jack i s-a întors stomacul pe dos când l-a văzut pe Jeff strecurând un cuţit prin ţesătura hanoracului ei, expunându-i sânii goi.

Stevens urma să moară astăzi.

Jack se opri în pragul uşii, sfâşiat. Mike nu era încă aici, dar nu avea de gând să mai aştepte poliţia încă zece minute. Totuşi, până ajungea el acolo, Jeff o putea ucide cu uşurinţă pe Beth. Chiar şi acum, lama plutea la câţiva centimetri deasupra pielii ei, în timp ce Jeff se apleca mai aproape de ea şi îi şoptea ceva.

Henry i-a dat un ghiont în picior. Jack s-a uitat la câine, care stătea încă lângă el.

Ochii lui Henry erau fixaţi pe faţa lui Jack, aşteptând.

A deschis uşa şi i-a făcut semn câinelui să intre.

Henry a coborât treptele în fugă. Jeff s-a întors, surpriza abia i se citea pe faţă înainte ca câinele să se agaţe de mâna cu cuţitul, exact aşa cum fusese antrenat. Arma s-a izbit de podea. Ţipetele răsunau în aer în timp ce Jeff încerca să se elibereze de Henry. Câinele s-a agăţat, corpul său legănându-se de braţul fluturând al lui Jeff. Carnea se sfâşia sub fălcile

puternice ale lui Henry. Sângele se împrăştia pe ciment în timp ce Jack cobora în grabă treptele.

Jeff s-a ghemuit şi a întins mâna stângă după cuţit, încercând să tragă câinele după el.

Jack şi-a strâns bastonul cu două mâini şi l-a învârtit ca pe o bâtă de baseball. Nu a avut nicio reţinere, lovind puternic capul lui Jeff. Ceva a crăpat. Spera să fie craniul lui Jeff.

Ucigaşul a căzut lat pe podea, câinele fiind încă ataşat de braţul său. „Eliberează.”

Henry s-a desprins şi s-a aşezat, cu privirea fixată pe forma prosternată a lui Jeff. Jack a aruncat comanda „în gardă” peste umăr în timp ce se întorcea spre Beth. Furia i-a năvălit în piept când a văzut tăietura de pe pieptul ei şi sângele care se scurgea prin braţele hanoracului, acolo unde curelele de piele îi rupseseră copcile.

Ar fi trebuit să-l lase pe Henry să-i smulgă un braţ.

I-a dat drumul şi a strâns-o în braţe. I-a înfăşurat cămaşa ruptă în jurul trunchiului şi a lăsat-o să plângă pe pieptul lui, având încredere că Henry va avea grijă de Jeff până la sosirea poliţiei.

Nu că ar fi contat. Jack era destul de sigur că ucigaşul din Riverside nu respira.

Sirenele se apropiau. Henry nu s-a mişcat.

Capitolul 34

Beth s-a întins pe canapea. Mâna ei a alunecat în jos şi s-a aşezat pe coama lui Henry. Coada lui bătea pe covor. Câinele refuzase să o părăsească, ignorând cu desăvârşire porunca

lui Jack de a face acest lucru. Quinn făcuse o vizită la domiciliu pentru a repara copcile lui Beth, scutind-o de trauma unei vizite la camera de urgenţă. Henry urmărise fiecare mişcare a doctorului, iar Beth îşi reprimase orice dorinţă de a tresări, în caz că câinele înţelegea greşit şi credea că Quinn îi făcea rău. Supărat de refuzul ei, din nou, de a se supune unei tomografii, vărul lui Jack se instalase pentru o noapte într-o cameră de oaspeţi pentru a o supraveghea. Presa inundase deja micul spital comunitar, iar Beth nu voia ca poza ei să apară încă la ştirile de seară.

Braţele o dureau în ciuda anesteziculuі local administrat de medic. După plecarea tuturor, probabil că va ceda şi va lua un analgezic. Apoi poate că va dormi o săptămână. Nu fusese niciodată atât de obosită în viaţa ei.

Se întunecase complet înainte ca şeful poliţiei să termine de a le lua declaraţiile şi să se ridice pentru a pleca. „Trebuie să rezolv problema cu Will Martin. FBI-ul crede că Jeff a plantat probele din portbagajul lui Will. Oh, şi Baker a fost ucis cu Ace. Federalii caută o legătură între el şi Jeff.”

„Ei bine, asta e ciudat, dar e o uşurare.” Jack s-a ridicat şi a strâns mâna poliţistului. „Mulţumesc pentru ajutor, Mike.”

„La fel şi eu.” Mike s-a întors şi l-a bătut pe umăr. „Ai de gând să-l dai pe Henry înapoi la poliţie acum că şi-a dezvăluit secretul?” Poliţistul a dat din cap spre câine, şi Beth jura că s-a întors şi s-a holbat înapoi la el.

„În niciun caz.” Jack a râs. „Face parte din familie. Şi lucrează doar pentru Beth.”

Jack îl urma pe Mike afară din cameră când a sunat soneria.

Câteva secunde mai târziu, Beth a tresărit când James a intrat în grabă în cameră, chiar înaintea lui Jack. Ochii lui albaştri ca ai lui Paul Newman s-au fixat pe ea în timp ce o răsuflare uriaşă îi ieşea audibil din plămâni. Fără un cuvânt,

s-a îndreptat spre ea. Henry s-a ridicat, poziţionându-şi corpul între Beth şi străinul care se apropia.

„E în regulă, Henry.”

Câinele s-a aşezat la loc, dar a rămas cu un ochi pe James, care s-a aşezat pe canapea lângă ea. A tras-o mai aproape şi a îmbrăţişat-o pentru câteva secunde. Eliberând-o, s-a îndreptat. Ochii lui erau umezi. „Eşti un dezastru.”

„Tu ai spus-o.” Beth a râs. O lacrimă i-a alunecat pe obraz şi a şters-o. „Mia fost dor de tine. Ce faci aici?”

„Ai crede că este o coincidenţă?”

„Nu.” Beth a ridicat o mână. „Nu o spune. Nu poţi explica.” I-a atins umflătura roşie de pe tâmplă de sub tunsoarea lui albă. „Ce s-a întâmplat cu tine?”

James a ridicat din umeri. „Devin neîndemânatic la bătrâneţe.”

„Nu tu.” Beth a clătinat din cap. James se mişca ca o pisică.

„Am ceva pentru tine.” S-a mişcat şi a băgat mâna în buzunar, scoţând pandantivul ei pierdut, medalia Sfântului Florian, patronul pompierilor, pe care Brian îl purta întotdeauna. Ani de zile a fost talismanul ei.

Beth şi-a închis mâna în jurul discului, dar nu l-a pus în jurul gâtului. „Cred că sunt pregătită să îi dau asta lui Ben.”

Doamna Harris a intrat cu telefonul fără fir, cu mâna ferm pe receptor. „Aveţi un apel. Dr. Miller. Vreţi să-i spun că o sunaţi mâine?”

Stomacul lui Beth se zgudui. Oricare ar fi fost veştile pe care doctorul le avea pentru ea, trebuiau să fie importante, dacă suna atât de târziu. În cealaltă parte a camerei, gura lui Jack se strânse când se uită la ceas. „Nu. Răspund.” Ea a încercat să se ridice, dar James i-a pus o mână pe umăr. „Rămâi pe loc. O să-ţi oferim puţină intimitate.”

Camera s-a golit în câteva secunde şi Beth şi-a pus

receptorul la ureche. „Alo. Sunt Beth.”

„Beth, rezultatele testelor tale au sosit astăzi.” Doctorul a făcut o pauză. „Totul este în regulă, dar eşti însărcinată.”

Socul i-a amorţit totul, inclusiv creierul şi corzile vocale pentru o secundă. „Trebuie să fie o greşeală.”

„Putem face o urmărire, dar toate analizele de sânge sunt consistente. Sunteţi nemulţumită de acest lucru?” Vocea doctorului era blândă.

„Nu. Doar surprinsă.” Şocată, uluită, de-a dreptul uluită. „Mi s-a spus că nu e posibil.”

„Cred că s-au înşelat. Nu ar fi prima dată.” Doctorul a râs. „Felicitări. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de o recomandare pentru un obstetrician.”

Beth a închis telefonul, întrebându-se cum naiba îi va da vestea *asta lui* Jack.

$$$

Jack l-a condus pe unchiul lui Beth în birou şi le-a turnat fiecăruia câte un scotch. Pe al său l-a băut dintr-un singur shot. „Eşti bine?” A dat din cap spre oul de pe tâmpla lui James.

„Sunt foarte bine.” James a acceptat paharul şi s-a plimbat prin cameră, uitându-se la tablourile de pe pereţi. „O'Malley chiar s-a descurcat.”

„Asta a făcut.”

„Cum a murit?”

„A avut un atac de cord masiv cu câteva zile înainte ca Beth să ajungă aici. A fost rapid.”

Bărbatul mai în vârstă a dat din cap. „Nu e un mod rău de a pleca.”

Jack presupunea că atunci când va avea vârsta asta, ar putea avea aceeaşi atitudine.

James se opri în colţul unde unchiul Danny îşi agăţase fotografiile din Vietnam. S-a uitat cu atenţie la poza cu grupul de bărbaţi agitaţi adunaţi în jurul elicopterului. Ridicând un deget spre geam, a arătat spre una dintre figuri. „Îmi amintesc când a făcut poza aia. Aşteptam ca totul să fie liber."

Jack a scotocit în birou după lupa cu mâner negru a unchiului său. S-a mutat lângă James şi a examinat imaginea. Bărbatul sprijinit de partea laterală a elicopterului era un James tânăr.

„Cu câteva zile înainte de asta," James a atins fotografia, „eu şi oamenii mei l-am salvat pe unchiul tău şi unitatea lui dintr-un lagăr de prizonieri de război. După aceea, unchiul tău mi-a dat numele şi adresa lui în State şi mi-a spus că dacă am nevoie de ceva, îl pot suna. L-am văzut doar o dată sau de două ori de când s-a pensionat, şi deloc în ultimii treizeci de ani, motiv pentru care am trimis-o pe Beth aici. Ştiam că nimeni nu va face legătura între O'Malley şi mine. La naiba, nici măcar nu ştiam dacă îşi va aminti de mine. Dar şi-a amintit." James şi-a ridicat paharul. „Pentru Danny." A înghiţit shot- ul dintr-o singură înghiţitură.

Jack şi-a ridicat paharul pentru a-i urma exemplul.

„Jack, pot să vorbesc cu tine un minut?" Beth stătea la uşa deschisă. Faţa ei era încordată.

Jack şi-a aşezat băutura neatinsă pe birou, s-a repezit lângă ea şi a luat-o de braţ. „Stai jos."

„Sunt bine, Jack." Ea a protestat, dar s-a afundat oricum în scaun.

Expirând greu, ea s-a uitat la el, cu nesiguranţă în ochi. „Am de gând să o spun. Sunt însărcinată."

Sfinte Sisoe. Jack şi-a simţit maxilarul căzut. Creierul i s-a

blocat, dar doar pentru câteva secunde. A căzut în genunchiul lui bun şi i-a luat ambele mâini în ale lui. „Acum vrei să te măriţi cu mine?”

Beth s-a holbat. „M-am gândit că ai putea fi supărat.”

„De ce naiba ai crede asta?”

„Pentru că ţi-am spus – am crezut -”

„Bine, recunosc, e un fel de surpriză, dar una bună.” Jack i-a prins mâinile mai strâns şi i-a plantat un sărut blând lângă gura vânătă. „Ei bine, rahat. Un copil.”

Se uită peste umăr la bătrânul sprijinit de birou, rânjind. „Vei rămâne, nu – i aşa? Cineva trebuie să dea mireasa de soţie.” De fapt, văzându-l pe James o făcuse pe Beth atât de fericită, Jack avea să se gândească la un motiv pentru al păstra permanent în preajmă.

S-a întors spre Beth.

Zâmbetul i-a alunecat de pe faţă. „Dacă Stafford Baker ne-ar lăsa în pace.”

Din cealaltă parte a camerei, James îşi drese glasul. „Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru Baker.”

Fruntea lui Beth se încruntă. „Ce vrei să spui?”

„Ai un avocat bun?” a întrebat James. La semnul din cap al lui Beth, i-a privit pe amândoi cu seriozitate . „Ei bine, am un cadou pentru el. Un filmuleţ pe care Baker cu siguranţă nu va dori să-l facă public. Stafford Baker nu vă va mai deranja”.

Ochii lui Beth s-au luminat de înţelegere.

Jack a înghiţit un râs. Bătrânul rămânea.

Beth s-a aplecat în faţă şi l-a sărutat. „Atunci s-a terminat.” Jack a sărutat- o şi el. „Nu. E doar începutul.”